

MĚSTO JE NÁŠ LES

Petr Král

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Městská knihovna v Praze

Město je náš les

Petr Král

Znění tohoto textu vychází z díla [Město je náš les](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Fra v Praze v roce 2014. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Petr Král: Město je náš les), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 27. 1. 2020.

OBSAH

Jakým způsobem.....	12
I.....	14
<i>Z epopeje I 1-6</i>	15
II.....	20
Hřebík v hedvábí 1-18	21
Pod standartou nedělí	32
Maso ve větru 1-15	37
Jednou	53
Mám	55
Paříž přes cestu 1-2	56
Tak 1-9	63
III	68
<i>Souřadnice</i>	69
IV	73
Zima se... ..	74
Den dýmantová.....	75
Zprávy o chodci 1-3	76
Chlebové prsty v tahu... ..	79
V noci 1-2	80
Modrá jen výzva... ..	81
V modré... ..	82
V dusání... ..	83
A pořád ten.....	85
Třaslavé... ..	86

V.....	87
Náš les	88
VI	92
Vzpomínáš? Šli.....	93
Bez okrajů 1-20	94
K vrůstání.....	98
Docela u... ..	99
V závorkách.....	100
Léto 1-7.....	101
Noviny 1-5.....	103
<i>Umřel aha</i>	106
Neděle 1-10.....	107
Ta 1-2.....	111
(I ta co...).....	115
Živá... ..	116
Vzduch znovu... ..	117
Dál sychravíme podzimní... ..	119
VII.....	121
Znovu namále lampy... ..	122
A války	124
Konec dne	125
Jak tu jsi.....	126
Hoří	127
Postupovat držet se... ..	128
Jízda.....	129
<i>daleká</i>	134
Freelance 1-6.....	135
Město je.....	138
A viděls někdy.....	139

VIII	140
Třikrát 1–3	141
Jako by.....	144
(V kleci téhož...)	152
Ted' vidím.....	154
Bez námahy zas.....	155
Sendvič který by Budha nepozřel.....	156
<i>Na co že...</i>	157
IX	158
Město škrt.....	159
<i>Z epopoje II</i>	161
<i>Z epopoje III</i>	163
Sotva běžová.....	164
X.....	166
Přijďte pak.....	167
Čas průkopníků	168
Zdravit.....	169
Spěchající... ..	170
Ruksaky... ..	171
Nakonec pomfrit.....	172
Je neděle ale... ..	174
Nechte si.....	175
Dvory 1–3	176
Tam	178
Vrstvy 1–6	179
Prach měst, stopy.....	186
Obyvatel rozlohy 1–3.....	187
Pánové živě.....	189

XI	191
A dnes 1-9	192
Ratolesti 1-4.....	197
Jdem dál výlohy...	199
XII.....	201
Dál zdejšími meandry 1-5	202
(A v Pompejích náhle...)	210
Palác.....	211
XIII	212
Saxofonistovy... ..	213
V popelavých... ..	214
V noci prázdném... ..	215
Teď	216
Restaurace.....	217
(A v Praze: VESTY...)	218
Pod prádlem předem... ..	219
Za hradbou... ..	220
XIV	221
Obyvatel rozlohy II 1-7.....	222
Večer hasne... ..	229
Město (ruka.....	230
Čekáme 1-3.....	231
Na nároží 1-3.....	232
Na mřížích 1-5	233
Morning Song.....	236
Hlásím 1-4	237
Šlo o to pohnout... ..	240
Hned do podzemí.....	241

Polička, drkotání.....	242
(A znovu.....)	243
Menu 1-3	244
XV.....	246
Návštěvy 1-11	247
V cizím městě 1-5	252
SÁDLO	256
Pondělky se.....	257
V nedohledné.....	258
Bílá neopouštěla.....	259
Šlince žíhaly.....	260
Někdy jako bys.....	261
Vypadlí sem.....	264
Kroužíme.....	265
Plamen sirky marně	266
V chůzi jsem.....	268
Oholit se zas vhodit.....	269
Pořád jsme si.....	271
Co se teď.....	272
Byl jsem jen.....	273
Ještě v nás.....	278
Podívat se.....	279
Co ale.....	280
Je noc stůl.....	281
Ve frontě.....	282
Poslední.....	283
Co je? Jako.....	284
<i>Umřel z píána.....</i>	285
Pořád my.....	286

XVI	287
<i>Z epeje IV</i>	288
<i>Z epeje V</i>	290
Stavy	292
Ve svahu	293
V dnešku.....	294
Podél dní ta	295
Vize říkal.....	297
Níž 1-5	298
XVII.....	300
Noc.....	301
Tvůj zámek.....	302
V noci jen.....	303
Kosý úsměv jara.....	305
Jaro nás.....	307
Éra.....	308
Okruhy 1-5	309
Obzor	313
XVIII	315
Za oknem hrad 1-3.....	316
A teď'.....	319
Venku 1-6.....	320
Rád.....	324
Města stárla.....	325
Předměstí 1-2.....	326
Ach maso.....	327
<i>Umřel na</i>	328

XIX.....	329
Dráhy	330
Montevideo	337
Gent.....	338
Doupata hospod a prostor kolem (Brusel) 1-7	339
My, grachty, shora závěsná noc	346
XX.....	348
Fronta.....	349
Palmáře.....	354
Ulice a dál.....	355
Šafaříkova 15	357
A v zahradě.....	358
(Města...)	359
Sezóna 1-5	360
Brokát 1-3.....	362
Léto zasutá.....	364
Provedl jsem.....	365
Dát se... ..	366
Exit 1-3.....	367
Ještě ódu.....	369
<i>Pište si</i>	372
XXI.....	377
Vzdálenosti.....	378
Křižovatka	379
V Praze... ..	380
Mánesova 7	381

Jakým způsobem se město *zjevuje*, dává spatřit svou skrytou povahu a své vnitřní bytí? Nepochybně střídáním svých přílivů a odlivů, svými absencemi neméně než svým výhrušným bujením, zahlcujícími návaly své masivní a vrstevnaté přítomnosti. Kупení anonymních mas přítom dnes ve městech tak zhoustlo, že v něm lze stále méně vyznačit i křehkou osobní trasu, již bylo ještě před časem možné вплést do městského dýchání co jeho přirozený doplněk.

Stejně jako vzrůstající zlomkovitost našich osudů – k níž neosobnost měst mocně přispívá – je to zřejmě i z následujících stránek, počínaje jejich rozčleněním. K obrazu těch osudů – i všech celoživotních děl, na něž ten svůj převádějí básníci – lze tuto knihu číst týž právem jako soubor jednotlivých básní a jako jedinou, byť přerývanou a vrstevnatou skladbu. Nesměřuje přítom ani k nemožné „syntéze“, masa s detailem a neosobní s důvěrným se tu jako ve skutečnosti často jen brutálně srážejí; nešlo mi o jejich pomyslné smíření, pouze jsem co nejvíc stíral hranice, které je od sebe – v různých podobách – dělí: stejně předěl mezi básnickou intimitou a básní otevřenou světu, mezi miniaturou lyrické krůpěje a polyfonií slovního proudu, jako mezi záznamem co nejtěsněji „přilehlým“ k všední zkušenosti a projekcí do víceméně dalekého „jinde“ básnického obrazu – včetně té distance, již přidává k obraznosti její vnitřní humor.

Tam, kde dřív město oproti úzkoprsosti provincií znamenalo úlevnou otevřenost, dnes bohužel představuje spíš opak: přecpanou opičí klec, kde se s druhými zmítáme v chaosu a randálu na hony vzdálených někdejšímu zjitření, vzrušenému a dobrodružnému neklidu.

Únik z klece se ještě tak zdá nabízet právě prázdno jistých provincií; ať tam nebo jinde, poslední otevřenost lze zřejmě hledat jen v prostoru, kde je možné zmlknout a pozorně, bez rušení vzpomínat na svět, jenž tu byl, i na jeho ticha. Dokud ten prostor nenajdeme, je jistě město dál náš jediný les...

P. K.

I

Z epopoje I

1

Holky jsou plavé patníky jen kvůli nim hned zjara
šlapem do války v každém stromu hučí celý

Dněprostroj

holky voní senem seno holkama

kohout vítězně ryčí z kaluže krve Je po New

Orleansu

a po přestávce

Nějaký čas soudíme druhé jen podle rukou

ruce nebo větve může se zachtít smlouvat

ale pro někoho je v tom celý život

čerstvě vycíděný prst a závan ranního větru co si

taky přát víc

když předci jen vyztužili obzor holemi

a byli ti tam

Co dělat táhne nám do krajiny Svět zelený jako psí

čumák

a zas mateřský jak umouněný kapsář plný

zlámaných větviček a drobků tak jako tak

jsme tady zbývá rozvlnit pohledem hedvábí dálky

roztaženou košili

mezi stromy tam kde na nás budoucnost

líčí své hebké pasti

2

Pořád
neděle.

Mrzne.

Uši vyčnívají,
sličně přesahují
sezónu.

Koupelna, ložnice, kuchyň —
táž předsíň.

Bílý dohled kachlíků,
ložnice smežčená tahem sezón. Kuchyňská rokování,
rozsudky; vzduté (-tá)
nedělí.

Mráz

do všech stran.

Neděle protažená koupelnou,
předsíň ložnicí.

Mrzne po vysmežčení,
v zádech
i před námi.

Uši přesahují
do budoucnosti, sotva
zarudlé přívěsky.

3

Odjet,

vrátit láskyplně matce všechny někdejší facky
(hotov vlézt jí časem znovu do hrnce;
napřed ale vrátit ty facky)

a odjet.

Dát přednost nezvučným nedělním chodníkům

*a němým oblinám kotvících lodí,
možná jen rozloze zívající z boku
kamionu, jak míví.*

*Všechno spočítáno. (Ticho
je zápach vězení. Neděle rozevřená
na dvoustránce prázdných rukou.)
Zbytečně krátké větve, zbytečně rozsochaté
parohy zbytečně přetížené mraky. I v románech
zbytečně málomluvně doutníky. (Burzián strká do
kapsy šrajtofli
i s krevním koláčem a mizí v davu,
zimník mezi zimníky.)
Otcovské rady nebudou. Znovu
jen vadnoucí konce vět.
Přezrálé uši padají na chodník,
mezi utáté větve.*

4

*Tak jedeme, fešáci, vajgly,
otřít si trochu s prstů hustý žal,
cestou k nádraží se vyhýbat kanálům.*

*Každý z nás tvořil pod kazatelnou sám
celý neklidný zástup,
v zemi pod námi hořknou černé kotvy,
ve sklepě se valí z boku na bok
naše odulé sochy.*

*Zvednout teď hlavu
a vyrazit, vztáhnout ruku a změřit jedním gestem
bezednou rozlohu sálu.*

*Skončit to, střepy nedopalků
v roztržitém prášení.
Na počátku cesty — pro toho, kdo to neví —
je klobouk, černý chrchel složený k nohám v nálevně,
na ohlazená prkna. Zbyde tam
hned vedle bledých třpytů v ohlodených kůrkách
melounů z léta, vyčítavých lesků
v masivu matky kovadliny. Už nazítří slastně
zpomalené rychlíky táhnou vzhůru
ve vzlínání míz, nechávají to tu i s oblýskaným
koncem žehlicího prkna,
jak mizí v hloubi nedělí.*

*Průvanem karotid,
koridorů. Až do tělocvičny
vyhřezlé vstříc rubem; k mrtvému*

*bodu zimy. Až rozduníme
svůj gong jak se dotknem nuly,
v ledové kůži míče
si sáhnem na holý svět.*

5

*Neděle omrzlá krabice,
přestárlá lomenice.
Mašle zalehla údolí,
v šípu vězí šíp.*

*Neděle, pořád neděle,
mluvíš a mluvíš.
Neděle, mandel prázdných
celnic, uplivnout, žít.*

Karlu Šebkovi

Vejce jsou tu
 po pás ve vodě čelem k modrému svítání
 jak v dálce vytéká z nedovřené ledničky Ameriky
 (všechna vejce jsou Kolumbova)
 taky my dosud požitelní
 v poledne když na obzoru škvíří připálená města
 v korumpujícím přítmi taxíků cukroví biřici
 slastně zmírající v davu dřív než nás vytáhnou na
 světlo vynesou za rozmoklá humna
 aby uvítali jaro

Přeháním ale vemte mě za slovo
 dovedu prohrávat rozeznat skutečné Mesiáše
 i když nevypláznou jazyk
 stačí mi vítězný pohled s nímž vycházejí
 z pouličních záchodků
 (svatozář chcanek ach pentle)
 Dnes ráno jsem zahlédl z vlaku uschlou větev své
 matky
 v koutě zahrady zvykneme si vidět se navzájem
 svými vzdálenými libidy
 Jen pár hodin a bude zase noc vrátím se do taxíku
 k laskání zčeřeného prádla k navlhkým
 důvěrnostem svých slanečků kluzkých blesků

II

Hřebík v hedvábí

(Cesty do světa)

1

To se ví moc toho nebylo
jen cos trochu uvěřil noční tmě slunce zas žhaví den
zbývá přikládat do výhně rukama nohama
třít rozpálenou kůži o prázdnou stránku

Bledá jizva krajiny sázavská lokálka
nám supí v patách jak se tělo na těle ženem
zhebnout
na schody před pustým nočním muzeem

2

Nebo jinak: jen ráno jakžtakž procitneš z mrákot
nárazem na plechové slunce dopravní značky na
rohu jen co se o kus dál zas zaleskne
málem nebeská louže a další věčná moudrost aleluja
s povzdechem zvadne v šarmantní pitomost
pracanti svěsí na předměstí úd mezi stehna
a nastoupí každodenní pochod smrti
do práce

já bíle slzím dovnitř plivu černě jinam
(tu a tam zazáří bledí blbci
ze shluku temných idiotů)

večer co večer pevně svírám párátko
a vrážím ho do středu stmívání vzdor randálu
v černajícím
vlaštovčím železářství tam výš
pomalá sláva našich metabolismů
než k ránu zabloudíme v další ženské pozvolna
stékáme do jejích úměrných sametů
vkládáme chodidla do benzinových hnízd
v kopřivách (to už zas na slunci) do
rozmašlovaných vajec v letní trávě
Chlupaté dělové koule kokosů — tak jako
zkornatělá dýnka tropických helem —
jsou ale dál duté jen je slavně prorazíš
táhne z nich tma a chlad nehostinné tovární haly

3

(Psal jsem: měl bych toho nechat
psi přestávají výt na měsíc a naslouchají mi
pozdě Už něco chňapli a nesou mi to v zubech
i se salátem okolní krajiny co teď s tím s psími
pohledy se stokrát přežvýkanou
zelení Co teď s tím jiného
než to zas hodit psům
po špičkách se vrátit za dřevěná záda
Když ne bližní jejich prázdné boty nás snad pochopí

Ted' říkám: měl bych konečně začít psi nedočkavě
vyjí naprázdno
měsíc se za jejich hřbety snáší do výpravny
noční svářeči zhasli svou trhavou zář zvedli se
z kolejí
aby po nich projel masivní vlak ticha

nejvyšší čas vyrazit do ulic ze všech stran začít hnát
na náměstí
opuštěné boty bližních)

4

Tak ještě jednou Zas bíle odtékat černě dorážet
v blednoucím

Chci říct že má spáleniště hryžou máslové břehy
nahoty oddaně opisují obrys cizí nedostupnosti
města mě zebou stejně jako úsměvy

jimiž je krášíte Jet po dálnici a stárnout jistě
o víc nežlo život nám nevyhrává zjihle na housle
jen je cestou chroupe

má neonová chodidla září na druhém konci noci
hned vedle nahnílé hromádky Belgie v bludišti
páchnoucích uliček se tu a tam otevře prostor
náměstí

jen pro průzračnou sochu smrti
Zatímco v pláních pleti se už zas šušká o svítání
nádor tmy v zátylku je dál hmatatelný

Své uši když dovolíte si nechám pro sebe

5

Předem zaražení jak hřebík v hedvábí dále jak
by ne chladné lokomotivy si k ránu razí kdesi cestu
mezi slizkými prasaty

jak tu dlouze jezdíme nosem po rukávu
v některých jasných zářijových dnech jsme pak
viděli

z rychlíku celý svůj příští život
S. byl za svítání bledší než měsíční hedvábí vlastní
košile
čerstvá rána úst rychle mokvala marností i jemu se
v kalhotech houपालo
temné kyvadlo: „nikdy nic
nikdo nemá“

Brácha na umření v hořkém roští jen leštil
neúnavně ciferník
Předem jsme měli kůži svých kufrů nedbale
nakalafunované prsty
hledaly fičící šterbinu předem jsem v kalném
karbolu rána zkrášlen cejchy vybraných
dámských cucfleků
uháněl nahý uličkou mezi blázincem a mauzoleem
krájet odhodlaně mlhu
svým tiketem na metro

v noci předem zůstala záložka klitorisu
Jak se smích sypal do našich vyhaslých komínů
trhali jsme se neméně než papír racků

6

Vzdálení bližní čekali za rohem
s tasenými noži vítr čeřil seč byl papírová ostří
byli to drobní lumpové
jen jejich lumpárny byly bez mezí
bábrlata napadaná do lihu jim rychle bobtnala ve
vybledlém světle pionýrům divokého Západu
vlály večer z očí mezi šlinci červánků
plátěné kšandy jihnoucí azur indiánského léta

Masivní měřič plynu z litiny byl leckterým víc než
vlastní bratr
(nebo mu aspoň v hale místo bratrovi
důvěrně objímali rameno)
New York tkvěl na líčku planety jako skvoucí facka
mršina města předem vábila mouchy
Když usedl zviřený prach
v pokojích hotelů držely stráž skříně plné tichého
sádla

Všichni se dál někam hnali jako by měli v patách
smrt jen jejich teskné pohledy
směrem k obzoru oddělovaly žlutek stepi od bílku
plachý ruměnců večerních skal
od jejich vlastního strachu
Sám aniž bych přestal pozorovat Starce
jsem dál pilně hledal To všechno mumlal jsem nás
ještě nestačí vyzbrojit dát nám na noc kovovou
rukavici
v níž mezi palcem a prostředníkem lze sevřít bílý
křik
zrnka soli zářivé
tečky Severu

7

(I já hladověl to se ví
po lidském mase po tělech tak zranitelných
navečer vstříc žhnoucím sutinám slunce
tak přistiženě bílých v přítmí taxíků
pak i tak nestoudných v konečném rozvalení
na hvězdném hnojišti s nocí vraženou mezi nohy
co poslední černý tampon)

8

Vlak projíždí a sám se tomu pochechtává někdo si ho
honí (snad
já?) zbrklejší než židovská hvězda

Stačilo málo a skončili jsme v hloubi podzimu
pod lavinou jablek a prosím jsme tu dál přibitý
k sobotnímu pranýři konám tichou obchůzku ve
vlastních cévách
řinčím a blýskám řetězy před nosem přezrálé Matky

9

Omluvný úsměv vstříc azuru
Den plyne máslo světla
stloukané bušením stereofonních beden
černochů na předměstí je už jen třaslavá žlutá
loužička
Z přítmí v pozadí sotva praskot větví
co tichá střelba z šedé zóny paměti

Ještě uvítat nové maso
k pobavení starého deště
Za kapkami čeká hluboká červeň zdí z cihel

Na zlaté brusli smíchu
do tmy
než tam pak jen dlouze a vážně tlačíme ven
z těla pŕlnoční tvrd'ák

10

Ráno zas vjede mrzák berlou do koleje
a na konci zvlhlé brázdy se rozskočí řvoucí budík
Vycházím od řezníka s párem čerstvých oušek
v kapse se mi mračí zmuchlaný drát
V hlavě se upřesňuje odhodlání
dát všechny krabice světa do té nejmenší

Rukama nohama mícháme med chvíle
i s buráky jimiž jsme byli krmili jimi své vleklé
neděle
běžovou svých svalů

Už víme: svět starý klobouk
lze poznat jen když si na něj sedneme

11

(Ne skutečnost se nevypráví
ani nežije
jen tu nedohledně je tíží
Chladný a zářivý velký hlen
ve vitrině prázdná)

12

Bylo toho až až
to se ví
lesy se hnuly a zas tuhly
v černém lógru Prokřehlé jehly v hloubi něhy
tkvěli jsme tu těžší o každou půlnoc zhoustlá krev
státních fanglí

nehybně kanula z oken do věčnosti
byly i dějiny Karl starý vousáč to sám myslel dobře
ale trochu se to zvirtlo byl by to pak rád ututlal snad
i rozdal omluvně pár havan
jen už zůstal před vchodem
v divadle teď řečnil nekuřák Lenin oči mu svítily do
šera jak nadšeně líčil půvaby víly Elektrifikace
jen tu a tam si někdo s povzdechem vyšel zapálit do
ztichlé chodby

sami jsme se pilně vlekli podzimním
zákulisím srkali statečně vychladlou polévku alejí
znužené letní město na vyprahlém okraji uléhalo
pod náhrobky skleníků
pozorně jsme vnikali do tmy Zatímco v našem
dechu všechno zas mírně ožívalo
kdesi nám strhávali zaživa z těla plakáty

Na jaře zasvítíl znovu z jasmínů rozebraný orloj kostí
buličí oči Madon stydly v mléce nedělí

Teď jdem dál jen miny klobouků už netřaskají pod
zkřehlými prsty
jejich soupeři lvi už netvoří výhružnou hradbu
na protější nábřeží jen tam unaveně klímají
v těkavém zeleném dešti
klika flašinetu se v nás navečer sesychá v tichou
chaluhu
i se starým flašinetářem
Svítání našťěstí pořád budí náš úsměv

než překročíme práh století Japonci zblednou lidé
konečně pochopí že nakládáné zelí nikomu
nepatří
a dají mu pokoj

13

(Svatí jdou
s pestře počmáranými zády
s omletami roztaženými
do úsměvu jako mapy z těsta

Svatí jdou jejich semeno chladne ve skalách
jejich stůl pevně vrůstá do másla planety

Svatí jdou vemeny drhnou
o rohy domů
rázně jdou dupou
po prázdných plechovkách
Vstříc zkroušeným voličům hrdě nesou čelo
zraňované každým běláskem

Jsou svatí jdou
bledým jarem medem
louží
rozehřát naše plotny)

14

Cenovky špendlené úsvitem na čerstvé hromádky
kostí
budoucnost znovu zarachotí kastroly
Před výčitkou tmy v hloubi letní sluje černých trosek
starých psacích strojů
na vyprahlých nepamětných skládkách
jsme zas jen chladný list papíru s krvavou parafou
u dna mramorového dolu

nebo takhle: ještě oblečen jen do těkavých faldů
ranního průvanu už znovu svírám mezi prsty
svou neviditelnou chlupatou kostku
za chůze si pak jako každý
občas na protější střechu kreslím holku

jinde jen ruměnec kreslených seriálů

Culím se celou svou ztracenou kůží

z ústí ulice mi ozvěna souhlasně vrací
tyčte se, účesy
padněte, katedrály

15

Všechn tvůj smích rozsetý po večerních vinárnách
a holý dům který jen opakuje do šera
svoje: jsem dům

Jako bychom znovu marně rvali z vany
rozeřvanou matku hodnostáři s lampasáky
 vyzváněli od hradeb svými uzemy úsměvy
cizincům v setmělých laboratořích padaly z rukou
 křehké hlavy ze skla
půlnoc ale pořád nikde

Zůstat pak s tím vším sám v hotelu jak ochrnutý
 po moři se přitom dál sunou lodě
k zvadlému obzoru jinde se z dálky rítí vlak
 k hemživé hromádce mraveniště
můj pokoj sám se ve tmě zachvívá
jako pouhý výtah navíc mám i své uši

rudé až bych jimi mohl ofrankovat dvě prázdné
obálky
k zaslání mně a tomu jímž už se nestanu

16

Blízko vás se náhle rozesměje tramvaj v dálce vám
zvolna dohořívá cigareta
všechno je v umění vjíždět do kapes bližních
a nedat se jim poznat

Jen kolej teď
modře mívá

17

(Říkal jsem:
když si chci udělat sendvič kladu prostě kolečka
salámu
na hladinu rybníku
Jen jsem se ale chvástal)

18

Zbývá stáhnout se sám před sebou
do kulis New Yorku nebo
do přítmí ve vlastní hlavě

Čelit nenechat se schramstnout bifteky
Radši zemřít vestoje
po boku svého gramofonu

Pod standartou nedělí

Byli jsme skvělí naháči kůže se nám smála
z mátožných objetí v houních lágrů
do hřmotných plechů dneška máme si co závidět
plet' se napíná
světlem jenom váš jazyk je přitom vždycky nový
když ho od prahu ukážete dětem už předem
ztěžklý příštím odpolednem
Pořád ještě zdá se jsme se dost nenasmáli
nepolaskali tlamu společné obludy
čelem vzad skřípem zuby v každém chodníku
jako dněprostrojem o dněprostroj Ach matky
poťouchlé palečnice
jenom nás zebete

ale nezahálíme od chvíle ke chvíli se pilně
přenášíme
přes propast v běhu se vyhýbáme loužím dál už
teď dobýváme z hloubi svalů další saxofonový
vzlyk V profukujících tělocvičnách peří
máváme medovou kůží i zkazit si jaksepatří život
víme to
je umění už dávno nám svět visí pod okem jako
přezrálá slza
Tak jen si pište: sešli jsme se s proletáři nad
jedním žlábkem
i naše zlato bylo podloženo únavou jak si poděl
nich podsouváme motáky cigaret
roztřepené rukávy soumraku jsou naše rukávy

Zhlтали jsme knihy a rozrytá oranice je plná
ztvrdlých rugbyových míčů schlíplý spoluobčan
věšel hlavu pod temným lustrem vlastních kalhot
Měli jsme příliš rádi život
než abychom ho dovedli žít
a pak
byla to fakt pakáž ale nešlo tak o ně o Štaidla nebo
Trigana
jako o prázdno které sebou nesli o nezastavěné
parcely v nich
a u nich v parádních bytech z nichž nezabydlenost
dělala poušť bez hranic
I na nás naštěstí vybylo pár pokladů rádiovky
v sobotním louhu vyšísované pumpky partyzánů
a jejich skořicové pušky zvětralý antracit němých
filmů
Vzdálené tělo a dlouze mrznoucí hlen
na psích dečkách chtěli mě nejspíš představit
někomu významnému
ale ztratil jsem se s Danou v zákulisí kde jsme pak
marně hledali její díрку
nebo spíš její dno ano
na scéně hotelové ložnice jen trocha splasklých svalů
sama s nasycenou obludou
města za oknem a jsme zas u toho špatně osvětlené
maso jeho věčná defilé
pod umouněnou standartou vždy stejné neděle tělo
voděné mládím na zimomřivém provázku
všude a nikde Tak dlouho až vykopne slavně do
vesmíru
svou celuloidovou botu

Už tenkrát zatímco obluda blahosklonně přehlíží
nesčetné důkazy viny rozseté po rozházené
místnosti
už tenkrát ANO se zdálo nejlepší vypadnout pohřbít
se s tím rovnou doprostřed podzimu
mezi tlející odstřížky a koně nádivkou mozků táhne
bez pobízení kouř
až k nebi nad říjnovými sály Jsoucno co vybraná
šunka (dá se říct) uzená v dýmu spaloven
a lokomotiv strachu
V dalekých zatačkách se s diskrétní přesností
srážejí oslnivé stroje
než zajde slunce a my zas osamíme s chladnou
kovadlinou

Staletí četby a vteřiny závratí dosud to v nás
nepřestalo utichat
černá voda celou noc neslyšně stoupá
v našich šatnících dál se rodí bytosti se zbytečně
jí mavou tváří
dosud do všech stran rozlité chvíle kdy se k nám
všechno slibně natáčí
a dál se nic neděje
jakože se nic nestalo od května 1927 kdy
Armstrong nahrál v Chicagu Willie the Wepper
i ze sedliny padesátých let
ted' problesknou jen usměvavé jizvy minisukní sám
jistě dál seč jsem dávím lístky a tikety chřestím
všemi svými přívěsky
jak tu podupávám před horou Nejsoucío
a říkám: déšť propadá prázdňem ženských rámů
Ještě že blondákům k nimž patřím nestačí
z pupně žhnout z podia
a že dlouho do noci svítí ve svých matkách

Zbývá nám navštěvovat vagíny jako nemocné
Bludné ledviny letadel se válejí mezi mraky
hloub líně předávají babu velrybám občas
i lhostejně ukážou bílé břicho
na dně sklenice Dagmara se zeptala: „Vy
nekouříte bezuzdně?“
někde nás čekaly mažoretky s panovačnou
taktovkou tamponu společně
se starci si budem krájet tygry z papíru
noži slepenými ze slin Přišel čas tak jak jsme byli
s vykleštěným středem
uklouznout po soplu dálnice převézt bez úhony
přes hranice celou svou důmyslnou nauku
o slonech a zrcadlech

napříště bude nutné vyplňovat dotazníky krví
Jsme naháči ach matky rozjívená kůže se směje
sama sobě dál za zvlhlým chumáčem se otvírá celé
nekonečno
je pondělí vývěsní štítý se dlouží zíváním
budoucnost je tu i s pobudou jak vláčí po bulváru
zvon
a nemýlí se je jisté že ZVONY NIKDY NESPÍ že řinčí
i z hloubi stínu
jehož cár za sebou táhnem prachem okresek

Kolem chřestí bistra dřívky zápalek mám jediný
pár bot je ale obýván
jak se patří vstříc neděli a *Europe Vibrations*
jsem nikdy méně nepřipomínal Maurice
Chevaliera
Dál lze tušit i cosi jako žíraviny ve zsinalých
korytech předměstí příd' z níž vyvstávají do mlhy
drobné ale vyzývavé figurky z chleba

málem chybí jen loď která mi přes moře veze matku
babička mi píše: „Seděla jsem na verandě ty jsi
psal na stroji
někdy jsme tam i večeřeli Napiš ale hned nejhorší
je ten nákup lidi nakupují
jako by byl konec světa“
nové nepotřebné cetky zatím opouštějí továrny
a přidávají se k oběhu Předpověď: jehla blesku
v desce tmy Podáme světlu líčko
Hlavně však:
bude třeba

Maso ve větru

1

V pondělí změnit chodník
nebo zrcadlo
dveře zas ráno září novotou naše chyby zůstaly
mladé

tu a tam se na antuce kurtů
zdržely galantní stíny

modře vyprsknout útle žít
sekačka plíc požírá vzduch jak trávu

podél pondělků zahryzlých do kamene nábřeží
se od nás vzdaloval ostrov s aurou umleté kávy
Fitzgerald si vytřepává z ucha
poslední tenisák nejspíš teď bude řada na nás

je po neděli svět má o vrásku víc
Američané s knihou věčně otevřenou
na prázdné stránce Atlantiku
hýčkám mezi řádky svého zvědavého
čekám až na můj papír ukápnou další čárky
a háčky mé české vlašťovky

je na čase nazývat nádobí pravým jménem
i s jeho chladem slunce srší vstříc skrz zježené
jehly éterové bouřky
jedna a jedna jsou přibližně dvě

Italii se culí z rozkroku malé světlé pivo jak tu jdu
nedbale svádím své přízraky
v dálce proradně startují autobusy
aby mi přistály na hlavě
z obzoru jdou vstříc katedrály podložené
hamburgery

Navždy roztřesení smíchem a žízni ach pánové

Občas se sehnout a temnou uličku
rozzáří lesk jednofrankového slunce

2

Jednou bylo nutné
otevřít oči a vidět: opony koberců visících vážně
z klepadel za nimiž nikdo nebyl nikdo jen náš
nepřítomný život
a usměvavá mrtvola jarní Prahy

D. sama s podzimem jen tak tak obrněná
červánky klesá na stydnoucí kůru planety
aniž jí v tom můžeš zabránit

V Paříži teď pozorně přihlížím elánu
s nímž pusté nedělní *avenues* ústí na prázdných
náměstích
(kde září jen socha Ničeho) vodotrysky atrakce
lepšíh čtvrtí
rozptylují okolním vzduchem do poslední
naše pochybnosti i s podzimní tíží

pořád jsem plný naděje před každým jídlem
a pokaždé posmutním při pohledu na trosky
denního trhu aspoň až do zapraskání prvních blesků
na pomačkaném nebi

Ani konce návštěv v hradech a zámcích nebraly
konce připálené zlato trávníků a večerek se
nedohledně šířilo krajinou
jak klouzala s planetou do okolní věčnosti jejího
modrého chladu
(nad pátečním *Mondem* v metru jen tiše přihlížejí
defilé všeho co jim v týdnu proklouzlo mezi prsty)

Skočím do večerního taxíku ale únava i úzkost už
jsou uvnitř
tak jedeme

pořád ještě jsem neviděl kulový blesk *no*
I still haven't seen a fireball
dál povlávám po bulvárech ve větru neukončeného

mírný dech nadzvedá tišinu poválečného Berlína
Aspoň dějinám se ještě občas uleví
lidem už nikdy

3

Šikmé světlo otvírá pustou epochu
slunce nás zalévá svou září
a my jsme bledí

rozdrápané ticho každodenní trh
na jednotlivce

nevíme ani zda už nám odbila půlnoc i Lecomtův
zimník
s kapsami plnými knih zůstal v kavárně

sláva již jsme hledali měla být jen škvíra
rozzářené důvěrnosti
zelektřizované papírky bábrlat
padají za okny do louží teplé krve

oděni do ničích šatů
sevřít holou rukou hroudu cizí tmy
pod lehkovážnou sukni

Když navečer tření těl o látky
a o druhá těla zesílí v hromobití
otázka zní: co za zvíře se teď v Čechách směje
ze tmy za krámem

4

*(Žít máme
ohyzdy
od vzpomínek
Briketa
a barák celý uragan
tu a tam sedací
orgán)*

5

Zátěž 100 osob
Někdy to vypadá tak že tu sami jsme k službám
výtahu

Maso ve větru
podél týdenních cest
Od drogy deskriptivní geometrie
k její postupné likvidaci
V listopadu jsem byl v Londýně

V pustině střech raší tráva deště
Dech zámlk překryl matnou mosaz
mých argumentů
Dav bledých slepců
pod tíhou kšiltovek

Jediná záhada je tajemství našich ostud
říkám hladovcům weekendů sám k nim přitom
patřím jak za ztichlou výdejnou černým tržištěm
sháním na večer pohřeb s řízným bleskem
nebo aspoň slušivý klaunský kostým

rázně svržený blesk
pro pohřeb rozumu S bílým mlčením pleti
co jedinou odpovědí

Nedá se nic dělat malt whisky mě dělá lepším
Jak se tu směju pro nic dlouze oplakávám své soboty
vím že neznalost zákonů nikoho neomlouvá

Herka zlomené radlice vetknutá žravá
do hraničních sametů Hlídám okraje i na dálku
pozorně šátrám
ve spáleništích nočních přístavů zatímco kolem se
rozpouští svět ve vodě ticha
Vrah přetne poušť nároží zvedne ruku k břitkému
čelu
a má po noži

Ještě se pokaždé trochu roztřese
když vypadneme z hnízda obrazu

naštěstí aspoň holá
kovadlina vždycky dál trčí z trosek města

6

Sledovat pozorně své vlaky
do Ostende jako potůčky mizící v písku světla
Šicím strojům Singer v oleji Jihu
se dodnes stýská po lesku Louhových poválečných
rohlíků

V září na indiánském sklonku zas definitivní triumf
zežloutlých věnců vítězů

Chtěli jsme mírné Ameriky pomněnkové šálky
něžné oprýskávání blankytu
z pádla MADE IN USA
Hoří papírová teepees horké pihy Tomáše V.
v propasti prázdnin

Otevřená kniha: strach trvá
vyhlídka na SEATONŮV HRNEC
nebo na SLUNEČNÍ DRES táž sláva
SHINNY STOCKINGS jak zaplanou krajiny
ve slámě elektrického křesla skrz jehly
deště sršící do svalů

Zámořské parníky uvízly v kopřivách za humny
nablízku jen skřípění tramvajů narvaných uschlým
senem

I zdálky bylo naštěstí všechno vidět pobřeží i to jak
si tam gratulují
k peškům které drží za zády k nedělním zlatým
zubům

Hotely se teď vydávají na cestu po hladině večera
snad i lebky předků vyplouvají
na zažloutlé pulty zastaváren
mechanismy světa dál pracují za nás cesty lidí a lodí
se dodnes občas sladí
v neznělých zónách času

Zvlhlý doutník má předem barvu a matný lesk
černošského čističe bot
Hned ze newyorským přístavem čeká zaprášená
zvětšenina starého toboganu nervů
— řekne se že jsi sem přijel ztratit tužku
určenou původně ke vpichům do chladného těsta
skal —
v mlze skládají z korby nový barový pult
postříbřený rtutí ranní hodiny geologické přesuny
pokračují v hlubinách zvlhlého dortu

Dcera průkopníků vaří pro psy psi žerou trávu
pamětníci říkají bude pršet přijde ale jenom nový
závan
ranní kocoviny nebo další válka

8

*(Moře
se houpá město
k olíznutí
houpá se zas
zesíná
Zinek
a hurá)*

9

Čtvrtek dál mám na obranu jen svůj teploměr
jiní oblečení naháči tápou kolem starý klošár je řídí
ze své režisérské židle

někdy se člověk málem cítí zodpovědný
i za počasí
ve slunci se teď na mne kdosi soustředěně mračí
z obálky časopisu

v břicho mladých matek dozrávají nové saxofony
oceán se ráno otvírá už v nedohledné rozloze
mezi židlí a stolem
bílá místa světa občas krátce zvětšená
jak tu a tam vybuchne cisternová loď

Jen Ray Nance vytrubuje jednu dobrou zprávu za
druhou
dát si říct naposled shromáždit svou armádu
outsiderů
k počtě dni čelem k molu

Gregory Peck vyloví nukleární mouchu
ze své sklenice mléka a poslední den lidstva je tu
tasí na nás
černobílý úsměv

ani rovnováha nepřestává dotírat houba s louží se
navzájem vsakují
tak jako loď a moře
hvězda k hvězdě sedá Charles Bronson kolty nabitě
pije kávu za kávu
ten s rozmazanou tváří vzadu u schůdků
do kajut je Bůh

Planetu žvejkačky v puse převalovat to nestranně
z tváře do tváře
nic neopomenout mlčenlivý život venkova skryté
procesy jazyka
a burzovních transakcí
Černoška docučá bledý tiket přistaneme

nárazem na stmívání
Střemhlav převráceným labyrintem
Kácí se
černá kuželka srdce
Na dně všech talířů je týž vír

Zas skončit večer
s menší z obou sester
nebo s bledším z fízlů

Později umřít v puse nedokouřenou cigaretu
na jazyku nedonošené poselství

Přijíždíme ochotni být trochu
 cítit realitou
 rozvíjíme líně prapor cesty a píšeme na zdi
 DÁLKA JE VŮL

archivy prachu se plní
 Něžný bankrot pohlaví
 v lesním šeru za očima
 říkám
 a ještě: spím s tebou jako když se smějeme
 mezi řádky
 Archivy prachu se plní dál

Zas aniž hnete prstem necháváte slunce
 zapadat do tmy která je ve vás
 Jen se otočíš drát zmizí v proletářově kapse
 božský drát a drápy nebe před bouřkou

Kouřím tu sám pro sebe čas od času vzbudím ještě
 zájem
 pederastů nebo cizích matek
 každá nová generace tak jako tak
 je starší než předešlá
 Soukáme ze sebe básně jak dlouhá odpolední sóla
 podél chodníků Naše horečky vskrytu nabíjejí hru
 jazzmanů
 jejich vzdechy zas vzdouvají naše řádky

nekonečno zatím klouže mezi prsty
 Budeme mít ruce z popele v barvě závěrečného
 svítání
 Další rozžhavené ucho teď propadá komínem
 železárny ke dnu přijde to líto jako vždycky

láska je mrtvá tak jako Bůh
dál se nám ale po obou stýská
Droga elektrizuje piliny staré manéže rozsvěcí
v temných uličkách nové zoologické zahrady
přízraky znehybněly na předměstí mezi svědky
srocenými v kruhu
kolem nočních požárů

Krev říkáme si nám černá v lesích na dně kufrů
snad říkáme si v nás k ránu zbyde trochu místa
Nedochucuji noc
jak bych si přál jenom v ní ztrácím drobné
a pilulky
zvoní ve mně telefon jsem ale příliš daleko než
abych to vzal

Své balíky dělám jako ve snu
Spím s tebou abych k ránu řekl: spal jsem s tebou

Měděnka Londýna vlhne
ale nepouští

Zbývá doufat že jsou horší planety dál věřit na
matné šperky vesmíru
okolo a na bílá místa v tělech bližních
ještě jsou výbuchy svobody v jediném gestu Je
neznělý křik zdí
jen rukavice pořád nemáme ne nikdy patřičné
rukavice
k laskání sebe samých v navlhlem středu věcí

Sotva osiřelý klitoris
ted' jakž takž rejdí svítáním

Urny jsou popelnice jako jiné

Konec sezóny už jen Potěmkinovy vesnice
 (změněné v zámky ve Španělsku) sem vzhlížejí ze
 svého vyhnanství

Jen doznívání poslední vyprávění o tom co kdo
 viděl ve světě

o nezletilých párech jak se tam u kraje olizují až
 zprůhlední a je skrz ně vidět celá krajina
 kde kreslíř nechal určitý počet chyb

I nejvzrušenější řeči končí ztroskotáním v cárech
 prostěradel jak je to dlouho co jsem se mu
 v nočním taxíku

opíral o koleno a teď je z něj jen šmouha na
 fotografii v novinách

jak vesmírem vsakované sperma dne

Nechci se dotknout těch kdo znovu čekají Ježíše

jen Fantomas se ale nepřestává vracet

pojišťovací úředník Franz Kafka se zalykal smíchy

když četl své texty přátelům v jednom městě se

zubilo náradí kdežto prach jen sténal

ve druhém naopak V Římě je blaze v newyorském

downtownu pusto

jde ale o tentýž život

nedohledné noční klopýtání po nespočitatelných
 pražcích

Armand jak zas a zas ráno vychází

a vidí své housle olezlé mlhou

Mluvím abych vyvrátil co tvrdím jinde Totemy

slouží bohům za věšáky

Kovadlina v kouřících troskách dne

zůstává němá

12

*(Tak rázuj
slídivé mládě
Vzlétne
spálená královna*

*Než umřu vyrazím
z posledních sil slova*
ORY'S CREOLE TROMBONE)

13

Obývám město seč jsem jenom není vždy snadné
mě tu najít tak soustředěně mohu večer mezi
dvěma
skluzy nikam stříhat za zmlklými dílnami na
předměstí
nehet obzoru Táhlý šedivý nehet
za výrobnami ticha Sem tam tu vyvstane i pivo
uculuje se do večera
a rozsvěcí pijákům v závorkách kam se s ním
uchýlili
v domácích temnotách pak už jen štrachání kuckání
a jiné noční práce než mě utrmácené myšlenky zas
doprovodí
do ranní kuchyně tiché a vysmejčené
jak prázdná rodinná hrobka

Bůh měl tvář ranního budíku po jeho řinčení zela
celý den v ložnici
nezacelitelná jizva venku pneumatická kladiva
znovu ryla městu ve vráskách

Mluvím pak do větru ukazuju že jsem president
všech rozmazaných
jako každý z nás
krmím svět ztracenými rukavicemi
než znovu přijde čas zadívat se do očí stmívání

O větu víc je řečeno ale ticho je stejné jako
předtím
věci se v dešti stále rychleji degradují
aniž se pohnou Sám mám pořád rád jazz a silné
cigarety bez filtru jenom je za mne čím dál víc
musí kouřit jiní

Tak ještě jednou
a trochu hbitěji nový den prosvítá ze změti
mokrých nití vlak jak se v mlze sune záhony
předměstí
rozmisťuje modré praporky podél mých
vzdálených žil
budík drnčí na konci brázdy je to budík Ludvík
záhrobí zeje ze tmy hub zkřivených zíváním jeřáb
za oknem
zvedá nad město něčí páchnoucí hroudu

Uhodli jste pořád nemám co říct
kromě své chuti mluvit

14

Ruka skončí svůj proslov
posledním gestem a zůstane ve světě
Zpřetrhané nitě říkal jsem to
pokrývají chodník Milost dýchání
se nás týká vím o čem mluvím

Sametový sloup se celý den měří s dřevěným
Stačí zaostřit

Vytrvalý déšť těl na bulvárech
a chvění rozmytých krajin kolem domovních říms

Nevídané dámské přízraky
nám křížily cestu

Žár z hloubi slunce
Rovnodennost stolu

15

Jirkovi V.

Nikdy neopustíme New York cesty všech
popelářských aut
vedou večer podél jeho barů třesk sklenic na pultech
hlubší o dunění popelnic

večer co večer
tam s ostatními vystrkujem drápy na měsíc vítr
beze studu fičí výšky jsou cítit lakem na nehty
Přijeli jsme sem přes moře vyslat definitivně do
světa
že díry v Amundsenově botě sceluje všechn okolní
led

Pod zataženým nebem
pak zas jen nemluvné městské sádlo těžká
klávesnice tlap složených k popelníku
na stvrzení střeďeční zdlouhavosti
Zas sfárat do dolů na maso až nádavkem vidět jazz
vyšívát zlatou žílu do spáleníště stolu

(Je jisté že z davu černých pianistů jak ze všech
stran zježil jazzové obzory
jich jen pár docválalo až do našich tajných komnat
nechalo napršet své zvonící skleněné
lístky na dno našich podvečerních trosek)
Nepřestat se třást Co nejdelikátnější kouř laskám
zmuchlané hedvábí mezi větvemi tam dál
(Když Berendt říká o Redu Garlandovi že občas zní
jako Erroll Garner chce ovšem říct: když si ho
pustíme co epilóg k jistým půlnocím)
Mé uši dodnes žhnou do tmy nad městem

I nový den je sráz Roztříštěný sluneční stroj
dole ve dvoře Andělé s řeznickou zástěrou stoupají
k poledni
Svatí všude kolem jak vyklepané cigarety Ach
Krišno
sám nejsi o nic víc *hot* než kdo jiný

Ellington s Aragonem (klobouk
s hebkostí labutěnky kapesníček nasáklý karafiátem)
na stará kolena dráždí modř demokracií do růžova
další jen čekají plní nádraží i schody před domem
sedí
a čekají až se čekáním mění v šicí stroje

Díry v potrhané vráně dál tmelí všechen okolní sních

A co Pompeje?

Jednou

Jednou se rozpovídám V krajině
přihořivalo byl čas začít třídít dívky
Podrbat si mýtinu
(vyjede z některých)

Mít aspoň koutek úst
z asbestu zdálo se nám
v rozkroku zvonit do tmy rolničkami
namísto varlat

Lesterova sóla vyplouvala
na povrch co nepřítomný úsměv planety
Citronové máslo Ráno se prostíralo
do všech stran když jsem je prvně ochutnal
Představy o dálkách táhly hlavou hýčkal jsem je
a potíral citronovým máslem

Jednou se rozpovídám víc
Teď je jen nestranně
všechny uplatnit své bulteaux a malraux svá
cointreaux
celý svůj nárůdek předsudků

rozhrnout oponu
jedním pomyšlením Nevidět v moři víc
než poledne všech stolů

Jsem v krajině jen silueta v klobouku
ale nemám se nerad

THE GREAT WIDE WORLD OF QUINCEY JONES
je bohužel pustý a těsný

Zeměkoule jak ji taháme po kapsách
olepená drobký a tabákem
Nelíčení pitomci srdceryvné mrchy
korunovační vředy a svištící výjimky

Hlásím stávku ticha V uvzdychaném předsálí
kongresů oběšená visačka
Zavřít za sebou závorku ulehnout
mezi uvozovky

Z hasnoucích plamenů už vlaje plakát na příští
požár

Mám

Mám sklony k něze to proto se mi klobouky
svázejí k uchu
Zchudlý rámař si vskrytu zlatí neděli
s naběhlým jazykem v koutku úst
Droga překresluje mapy Spím s tebou abych tě
lépe viděl mé dítě
přes brýle kruhů pod očima
Ráno do mne vjíždí zdviž čaje

Paříž přes cestu

1

Pomalu zdá se
mám znovu za sebou menší dějiny na poledním
bulváru jsem žebrákovi naplnil dlaň žebrákem
jak se francouzský říká studentské směsi (rozinky
a mandle) podle ruky sevřené do prosebné hrsti
z níž to do sebe sypeme V daleké Seville jsem
v letním večeru zabušil na hasiče
abych je požádal o oheň
Při návratu jsem u hranic věnoval Zbyňkovi horu
obklopenou mraky Slavně jsem taky nechal svůj
chlebový prst
v šedém ciferníku New Yorku Starého barmana
z Martin's jsme s Jirkou adoptovali co
náhradního otce
Jak teď ale dál

kam sledovat pustou nedělní dálnici
s ořízkou námrazy se zaschlými skvrnami strachu
Neznámé tělo zaplane vstříc
z ohbí pusté vsi zčistajasna je tady
vy tu ale nejste jen kdesi nesměle bloumáte po
vlastním okraji
Každý z nás víme to žije pouze čas od času jedině
nešťestí se bez oddechu o nás výhruzně otírá
Vracíme se do města ale nikdo ho neobývá
i stmívání

je jako vystěhované Ach manifesty kam jste se
zaběhly
jen osamělé JÁ se pokrývá prachem
v zatáčce podzemní dráhy nebo na mokvajícím
rohu proti bistru
sajrajt patří všem to je jisté
toho co nás dělí je přesto dost včetně kastovních
rozdílů
v erotice zatímco jedni se válejí vprostřed
šťastného říčení rozdělaných kvočen
druzí každou sobotu jen marně tlučou na zavřená
vrata hampejzu
Hladové oči Arabů upřené ke vchodům
hodinových hotelů Suzelle během květnových
mítinků posedlá chutí
vnikat do druhých životů vandráci u výčepních
pultů na Jihu už na to sotva viděli
ale ještě šátrali v zadní kapse mátožné tahali ven
šrajtofli s doklady
na důkaz že skutečně existují
pouliční prodavač atrap vítězně haleká stmíváním
UNA MERDA letadlo nad pláží táhne po nebi
transparent k slávě PRAVÉHO KUŘETE
Měl jsem své horečky a prázdniny svá předjarní
zpěnění
JÁ se svou výbavou skleněná hlava hadrový přívěsek
srdce ze dřeva
zblázněný do malířství spojenec vlastního pohlaví
ať chci nebo ne
jsem plný věcí mám ale potíže s močením jen tak
tak se mi daří trochu pustnout
Závidím vám všem ale taky na vás dost kašlu
i když vás cestou nezapomínám obývat
byli jste skvělí to ano škoda že jste nic nepochopili

Stupidní optimismus těl jejich vtíravá srdečnost
má znovu navrch nad úzkostnou břitkostí duchů
jen občas se to provalí když někdo náhle přepadne
přes zábradlí
a my si tu na chvíli zděšeného blednutí hraje na
dospělé

Mezitím jen další rozpačité přesuny málem jako
když přeléváme sezóny
jednu do druhé stěhujeme prázdno na kraj času
rozpálené dveře střeží dům nepřítomného slunce
tlustým prodavačkám se derou z punčoch stehna
naběhlá nedělí
nový večer a jeho sporné moudrosti: *telegrafní dráty*
jsou telegrafní dráty existuje-li pastis
pak proto že si to přejete
Já jsem dál na straně chaosu a dílčích pravd
bourci nerušeně chroupou zbylé hvězdy brambory
v houstnoucím šeru se pilně potahují slizem
šeredných slimáků aby bylo zřejmé že jsou z tohoto
světa
přes den spolykané urážky se v nás ukládají
k prostým chrchlům mé závratě byly letmé
a sólové dá se říct I tady ale zas pravda jen propadá
slovy
líp nemluvit cele se svěřit tmě stínů těžknoucích
siluet
na latrinách v dálce za českými humny
promptně jak jsme dosud cítit realitou
vám spásat temnou trávu mezi nohama
Hořký les napne v tvém boku plachty
zmizelého slunce než zakřičíš maso se pohne
v přítmí

zdvojené vlastním echem můj klaun se diví
vprostřed tvých rudých plyšů tělo
se vysmívá nicotě z níž je stvořeno
dni pokaždé hrozí že se vytratí beze stop z vlastního
dosahu
náhlou proláklinou jedenácti hodin ochablé chvíle po
obědě
nebo ztrnutí na začátku stmívání
Jsem poslední běloch svět spěje ke konci v příšeří mé
hlavy
ze svítání temně vystupuje
sražená krev městských zelení

2

Dny co přerývané pokusy
se přimknout Hryznutí a chodby
Někdy se zeleň města zdá vžehlená
do jeho kamenné masy jindy z ní naopak vyvstává
což může rozhodnout o všem

Po lásce
zas jen klid anglických parků jejich mlčení
mimo tarif
vratké kuželky zájmen já ty vy
Psát básně je náš způsob jak zkusit vyváznout
(Sem působivý obraz v rozcuchaném
trochu zbouraném stylu)
Ještě dnes večer nastoupím znovu cestu vleže

Ne žádná Amerika ani před námi
ani v nás mimo krátkou závrať nad prázdným
papírem

zas věčné docpávání Od pachu éteru v dusných
arénách kin ve čtvrti
po žlutou vatu mlhy u kanálu
přemoudřelá nemluvnata zavěšená v průvanu
hlavou do prázdna tady je máte ty němé zvony dne
I dálka je pustá kapsa

Nejsem naštěstí jediný zoufalý ve městě dámy se
na jistou vzdálenost přímo vzdouvaly
kypícím sněním i my jsme občas museli v jejich
očích být úchvatní
Dodnes vyhlížím rusý plamen
uprostřed tvých sněhů chci věřit v dýchání vlahých
těl pod chladnými lesky prádla
a v důležitost oslav pořádaných bez naší účasti

(Co unavuje pravda jsou ta věčná nedorozumění
zatímco pro jedny jsem nestoudný zrádce Věci
druzí ve mně vidí jejího posledního
tristního zastánce nebo zas — vyjde to nastejno —
pouhého vtipálka z Folies Bergère je jisté že teď
kolem Folies chodím s novou pozorností
třebaže jsem spíš Laurel když v pozadí záběru
z *County Hospital* cuká mátožně neviditelnou
šňůrkou od lampy

Svalům se pravda někdy v lidském chumlu
stačí shledat s párou a horkem tělesné prádelny
i teď jsem tu konečně vprostřed zmatků udělal
řadu objevů
sám o sobě než jsem je jako obvykle zapomněl
Nejlíp asi když své poselství omezím na sdělení
že mi jde kouř z chladem rozechvělých nosních
dírek jak tu podupávám a řinčím nářadím

na umrzlé noční vozovce Ach
a kde jste vy)

Taky se jistě nahromadilo víc než dost
neodčinitelných křivd v pařížských nocích přestaly
dýchat Grand-Guignol i velodrom při Šestidenní
Když večer od výčepních žádáme absint
dělají že neslyší ještě že se skutečnost dál
nedohledně rozlévá
i těly pamětníků dál kdesi v nočním blázinci
zběsile vře v Hance Králíkové

jiný zas aspoň může dojít až na konec samoty
a posvítit si tu novou žlutou rukavicí
řekněme Jenže kdo bude rukavice nosit zítra jen
motocyklisté ozbrojení po zuby
sviští po vylidněných bulvárech
Radši si narvat do chřtánu jako pohřební kytici
večerní *Monde* s celým hlučícím světem

Sami tudy dál trochu mjíme jak jinak
pokaždé znovu jsme jinde a nazí
jak nám velí moudří
Nejsme nutně cítit ani svými brlohy ze dne nám
nepřipadá víc než jediný vrtošivý psí drobek
jejž si lze sebou vzít i na Archu Polednice je teď
stará rukavice
kanál zas jen trochu k okraji odvedená pravda

I pro dnešek zůstanu na straně maniaků právě tím
si taky držím od těla
vlastního Fantomase jak teď jdu po obrubě kanálu
a odkopávám z ní do tmy drobné předměty

Přijmout věci jak jsou ale nepoddát se jim
napovídáme si *poznávat není nutně hubnout*
tajemství je večer znovu cítit celé
ve vůni maggi tajemství tmy v místnosti za krámem
i zamklého černého vzadu Bubeníka
nebo brankáře
Ještě v domě kde bydlíme před námi po schodech
jde chuť potkat někoho neznámého
než si za dveřmi bytu spíš utéct nám zas do tmy
v záhybech záclon
Ne nikdy se nic nestalo a nestane jen prázdné
Náměstí Svornosti je teď mrazivě krásné
jak nikdy
Bez kostýmu z obrazů zas nic než smutek chladno
div dýchání a nahého dne

Dál nekouřím pro nikoho jiného nemám co bych
vám řekl
vím jen že život je krátký a příliš se vleče
koncem dne se ještě každý jak daleký vlak
proploužíme ulicí kde je odedávna po válce jako
vždycky jen na krok od neznámého
převratného odhalení
poštovní úřady jakž takž přežívají můj ojíněný
knoflík zato nepřečká zimu
má báseň je mi líto neskončí happyendem
o nic víc než vaše dějiny

Tak (Plet' pro plet')

1

Říká snad báseň pouze lítost
nicméně žijeme at' chci nebo ne
stane se že tu opravdu jsem splývám beze zbytku
se svou chutí
jindy skepsí
Hořím v zadrhlých cévkách své úzkosti
třesu se zlostně vstříc drahé tváři

2

Už je to tak nazí rodem
přišli jsme se sem zaskvít
jen jsme se ale trochu zmazali
od lesů

nad městem
zahlídli šmouhu nebe

3

Společný pasiáns
řečí a ponorná řeka vína
naše městská krev Večer námi protáhne svou nit
ze sazí
Fantomas je všude ale modrooký Perahim
je jeden na světě

TADY JE JINDE

Píšu abych složil své díly

Na dně všech talířů fičí týž průvan Některé
kdesi dosud trčí čárka z podpaží

Odpust' Marceli

nikdy nebudu vůdcem

4

Jak řečeno: knihy jsme zhlkli všechny
vycházím z řeznictví s čerstvou brožurou masa

Zamířit naostro

na vlastní slunce Jsem pro

jasné *proti*

Culení

okolních bankovek

Stačí poddat se syntaxi dní

Tak

řekni *tak*

5

Město je náš les

Vous

naše noční můra

Známe jen oprýskané lvy

6

Mám svůj prázdný pokoj v každém
odjíždějícím vlaku

Mé nejlepší básně
napsali kamarádi
nemluvě o Lesterově saxofonu

A komu prospívá mlčení první
možná poslední zločin té rozptýlené
a všudypřítomné války jejíž rachot se zas hrne ven
z ranního nádobí
Jejíž hrůza je známa všem
ne ale řešení

Umřeme mí drazí
bude utrum s naším vzrušeným šeptáním
v tichnoucích hledišťích mezi klecemi
zoologických
když se tu večer zháší
Konec s naším uhranutým trnutím
před výhnní lomu kde visí cop rozesmátého zlata

Umřeme
budou jen Čiňani

7

Stůl se kácí město
bije poraněným křídlem

Sezóna končí rozpačitým kuckáním
jako začala snad si ještě lze objednat aspoň
definitivní skříň

s šuplaty plnými vůně poslední letní bouřky
klusu jejích potrhaných psů

Snad to sem korytem aleje mohou vléct uhřáté
Slovenky
a plnit trhliny města svým vzrušeným ruměncem

Šrám který nás roztíná šňůry aut která nás zkoušejí
vymazat

Ach Eriku
ukážte mi podšívku svého svrchníku

8

A zatímco tu ševelím s přízraky pěstuju pleť
pro pleť ty se stehny dokořán prst znehybnělý na
svém
zrudlém poupěti nalitém mlčením
tuhneš vstříc slepému zrcadlu

9

Hrůza prázdné postele rodičů
se šíří městskou scénou zeje
z rozlohy oceánu

Někde se někdo jako vždycky
shýbá pro jehlu do prachu
Jiný jen zívá
zády k nádraží

Všude kolem prkna a roury plechy
Nikdy
nesložený svět

III

Souřadnice

*Ve zteplalé vodě odpoledne a nudy,
mezi stěnami z pobledlých plechů
za němého smíchu dalekých majitelů.
tajících cínových lesích
za divadlem dějin, v poušti rozvrtané nadávkami.*

*V důvěrném svinčíku na podlaze
letní maštale v teplých kalužích stínu pod vrstvou
pilin;
čelem ke škraloupu zrcadla.
V pokojích obkládaných stydnoucí dálkou,
mezi schnoucími ručníky nezvěstných.*

*Ve třídě plné facek,
v ranním sále zívajícím do všech stran
kolem neproniknutelné mišpule,
v zašedlých garážích s pablesky čajových růží,
v přístavu zalehlém průhlednou archou dne.*

*Mezi semaforem z latí
hajlujícími vstříc našim uším,
tu a tam ověčenými prejetem hrdinů s kořením
nočního pepře,
na předměstích obnošených svršků
se vzácnou drtí po kapsách;*

*ve skladištích hornin a v posvátných stodolách,
na blyštivých pisoárech naproti ministerstvům hrůzy,*

*mezi bednami měst před stěhováním, s výhledem na
hemžení mšic a menších chyb
za odstavenými budovami škol,
na výstavách zběžně načrtnutých tváří,*

*v čekárnách mezi strhanými plakáty a rysy čekajících,
v dychtivé tlačnici kolem nejapných kádí
plných pravěkých kůrek a zašlých obvazů,
mezi dvěma změnami větru, dvěma deštivými vlaky,
mezi výhrůžkou severu a mlčením hor,*

*na hromadách prázdných lidských plechovek
drcených lavinou dýchavičných svalů,
na nedohledných dvorech den po slavnosti
mezi provazy od kolomazi a od krve,
pod morálním lešením s fábory zsinalého bláta,*

*v metafysických útulcích čistíren,
než tápaví zřízenci svěsí bidlem se stropu naše sako
a přinesou nám je k pultu jako zralou výčitku,
před prahem, kde se zas budíme z věšteckých mrákot
do studu mrtvě narozených omrzlin,*

*na křížovatkách větraných gesty donkichotských
strážníků
v čekání na proplutí netečných ryb bez stáří (nebo
aspoň na skanutí přezrálé slzy
na dlažbu popsanou marnými výpočty);
bez viny na zpustlé scéně,
v zákulisí, kde zas a zas zakopáváme o pahýl
neúprosné výjimky z pravidla,*

*ve sklepeš potlačených vzdechů,
v pozdních svatyních před oltářem rozjivených barev
a červotočivých kravat,
tam i jinde pod neúčastným dohledem vodního skla,
ve smutečném na náhorní plošině,*

*v nečase rozlitých splašků
a chybných dohadů,
za podezřelých okolností,
zas vystrčení nazí před oponu
do deště shnilých vajec, rajčat, blesků a drobných
šroubků,*

*v šarlatových budoárech, cudných kostnicích,
v parádních předpokojích s neřestnou vůní sena,
ve slujích se sloupovím svinutých koberců, plných
parfémů a bobtnajících pěn,
v rozněcujícím příšeří ženských krámků,
v dusnu rozkuchaných bordelů a v hebkém chládku
uvnitř svých nedotčených věží*

*ze slonoviny, v kamenolomech, mrazivých tělocvičnách
vystlaných zbytky dechu mezi polštáři z mramoru,
sami před počmáranou zdí, beze zpráv o ufrnkých
mecenáších;
ve vlhkém městě sliznic
a ve žhoucím víru útrob,*

*v tichu zítřejších popelů.
Ve vlačích vlaků a v lodích z vln,
v prázdném středu záchranného kola.
Pod větrnou vlajkou, v setřených šatech,
s kufrem z papíru plným vody.*

*V otevřené ráně útěku,
v trhlině jazzu uprostřed zející noční haly,
v bušení dveří a oken za nájezdu zčeřeného vzduchu
na světelnou dřeň v hloubi chladu,
v záhybu cesty a průvanu, jak obrací prázdnou
stránku, teď*

a tady.

IV

*

Zima se blíží vítr
fičí všem na očích
z titulků v novinách

Občas i konkrétno

Čím dál víc prodavačů záhadně
nahrazených za pultem v šeru krámů odtažitými
 agenty
Přistihnout ten komplot
v osudné nepřítomnosti svědků

Jen cesty dál vyrážejí do všech stran
za všudypřítomnou zápletkou

STROM SKOUPĚJŠÍ NEŽ JINDY
NA SVOU ZELEŇ

V dálce kdo ví míza chladu
snad vzlíná dál údem ze skla

*

To Arthur Blythe

Den d mantov voda v puse roztřesench
ruce — pobledl královny — pŕežívaj sv tpn
ve svazcích prachu

římsy domů zřetelně zpřesňují mou něhu větve mi
kreslí na sklo sv trhliny
NĚCO V NÁS TU PRÁVĚ NAVŽDY UMLK
MEZI DVĚMA ZELENÝMI LISTY

Prosluněná tyč z psku bez vytcek leží na stole
chvíle

Hltme seč jsme celou okolní scénu
kter nás požívá

Zprávy o chodci

1

Smích proudícího zlata co rozjívená předmluva
k pošklebku rzi
jásající naháč jeho zbrklá zpěnění
vstříc katafalku fasád
Stíny jen pijí parkující vraky
v příčných ulicích tankují tmu a chladno

Bratránkové i sestřenky jsme už bez počtu
zběžní a živí
ulice nás koktá
Já sám vítězné škytnutí
vyhrklé z kulis

Čas obstarožní stroj
pod tíhou poledního brokátu
hloubi prostoru oslněný nikým
neobývaný střed

Utajená krev
všude kolem
Odepsaný hrozí posledním zasmáním

Město dohlíží

Město k upíjení černá krev
na táhlém molu rán na hebkém lehlém těle
těch tady i těch tam
Dlouze čekat než se déšť uráčí
šplíchnout do pozdvižení živých
Vmetat svůj noční plamen do hořkých delt
zatímco ve sklepě pukají duté krysy

Jen málo
kůže Ne víc než ten omšelý film
odnikud a ze všech stran
Vyvátý šepot dávné pohromy jak tichne beze
svědků v nanovo nočním dvoře
zatímco naháč vyráží zas na bulvár

Sotva ty útržky deníku
bez paměti Bloudící málem všude maketami měst
Rozžatý znovu pohaslý blinkr strachu
Nic než to Zatnutí drápu jak přežívá
v trhlině na fasádě

Jen málo
krve Ne víc než šedá skvrna na zašlém prostěradle
ničí kapka schnoucí
na kraji vozovky Beton jak jí proniká prázdným
pohledem
zatímco stěrač smazává hvězdy s nebe

Lpět na městě
vzdor všemu vzdor lnu i smůle dni plnému šrámů
a lidskému skřípění
Vzdor bleskům líně rozpínajícím zip zsinaleho
průčelí

Lpět pořád povyk živých zní z dálky
ale přesně Vepsat se trhlinou kdyby do vlastní
kůže
zatímco prázdno nekonečně vpíjí
písmena HOTELu zlehka opřená o nebe

Lpět na vás všech ale bez hlazení
S rukou vsunutou pro nic do kapsy davu
se nedat dojmout zato vytrvat
když olovo prvních kapek doráží na zed' tváře

Oddychnem si až v dosahu prázdne stránky
Ztemnělí svatí dál naslouchající šumu
tepen v marastu let

Lpět na městě na životě
všemi prsty přísátými k plechu
kde svítí hvězdy ptačích stříkanců

Chlebové prsty v tahu měst

(ruka svírá

hlava těká)

Mezery měst a chlebové prsty

V noci

1

V noci naslouchat
slyšet noc
Jen drččet soustředěně hloubit ránu ticha
Bez uhýbání se držet ve své pobledlé stěně
v nehybné pýše posledního
hrdiny
Obývat žít mezi dutinou kde rabují myši
a mezi pleskající plachtou na domě naproti

2

Pořád ještě trochu hloub v noční tmě
žlutý křik zapomenuté stěny
v sevření ticha

Spjati zčernalými skvrnami s přísností schodišť
rozechvělí pod kalnou kůží světla
dalekou zlostí

Pořád
nesmělá umíněnost hlasů v hlubinách domu

*

Modrá jen výzva k tichu
v bílé
dotyk větru jen aby se trochu vzbudila
tma

naše krátké útěky abychom se v nich přežili
Nevtíravě mžíme na bulváry
jen jako kloužou confety podél neonových cév
rozptylují se tichem
podél nervů

Pobledlost která tu je
i není
abychom se znovu
našli jinde Směr
sníh

*

V modré výprodejů
Na mrazu živých

Zatímco město začíná od nuly
mezi zbytky včerejšího jídla

Naháč nic nepíše zvoní ve zdi
je to tak bledý zdraví
Škrtnutá břidlice nebe
Ruku nanovo přibitou
k chladu dláždění

Rum v žilách seč je hledá cestu ven všechen
sluneční rum
pro lehký stín fikusu na zbledlém paravanu

Z Pasáže andělů k Ostudné uličce
z matčina břicha rovnou do středu města

Všude okolo
jsou klaunovy paměti zralé k vydání

Paříž-Sever
Paříž, svět
Pařížské tiskárny

*

V dusání kroků čím dál bližší střed
kam padá noc
Blesk ztráta
krajiny dál šířené skandované
navzdory prázdnu

Je důvěrná mírně nechutná vlhlost pilin
zvířených na nahé kůži
Řekněme že něco vždycky vzlíná plodnou tmou
v dálce za bledými nehty

Výhružná masa kulis dál trčí
nad prouděním váhavých
(Panák jak by u portálu řekl druhému
„ty smokingy padnou leda sochám“
Kdosi kdo by dál zuřivě docpával svůj hadrový
vykřičník)

Žádný líh po celé rozloze
jen průzračná palčivost míz
Nahota konečně kdesi vbitá
větrem na práh chladna

Řekněme Opera kam každý míří
aniž ví
Ztráta: rozsvítí nám v sazích
Obzoru
sedne mé bezprizorné škytnutí

K betonu přilehlý temně modrý pruh
jenž by byl noc
kamenný chlad až tam v ústí bulváru
jenž by byl teď tady

*

A pořád ten šepot mezi letmou tmou našich siluet
na slunci ulice
a mezi neobydleným šerem jak vábně dýchá
z vchodu míjeného baru Tlumené poselství
o dalekém obvodu o trvajícím střežení v hloubi
stínu
snad i o prchavém jubileu beze svědků To že
přítomná chvíle
je pořád chvíle slibu Chodec který ví
míjí V hlavě třaslavý šperk kusu masa
přihozeného k mateřským kůžím křesel
tam v lokálu Vědět jak jinak
vědět trpělivě až tam kde za obvodem v dálce
zdejší nejisté gesto zakládá nové město Kde se zas
všechno spájí v černé sondě sluchátka
vyvěšeného z okna do mrazu jeho
prázdného jasu

*

Třaslavé zkratky napříč
v čerstvých jizvách
Město mírný naháč
odnaproti přistává bez úrazu
ve výšce očí

Nemluvná do všech stran rozpjatá kůže
zatímco už se tyčíš co pomník
v paměti druhých Zasažen bleskem chladu
vprostřed vyhnanství Zborcené město kvapně
vyvstává
z pohyblivé metropole kyčli

V

Náš les

Město je náš les naše bledé laně chodí tajně pít
z hladiny nočních plácků Čas od času se ztichlý

park bez lidí

na chvíli shodne s naším mlčením

Náměstí zalehl sotva stín daleké šibenice Stranou

se pokračuje v rabování orvaný tyran vniká

gumovou berlou mezi obliny popelnic

Nebe těžkne schyluje se k nové myšlence

Hnali jsme se vpřed chladnem a mrholením nervů

zraňovali se o nahá průčelí Nešlo zavřít pod jediný

zip všechna prasata strachu

Město hloubilo sklep i v duté hrudi

bližních spojené v nás prašným provázkem s městem

vnitřností

Přeletí noční orel s přeraženým křídlem

v drápech kus rozmetané sazby Ticho se valí

s vejcem podél chodníku

Popelářský vůz složí do prachu náklad

ponožek z vlny Úsvit rozevívá naše trhliny

Projdou pobudové každý s černou dírou po *témž*

zubu

Stín paláce dosedl na tvou pleť z ticha bude zas

posupné mlčení

mezi dvěma nálety všední války

Zas v sevření chtivých tváří podminovaných tikáním

Nervy mlčky řvou v šeru holičství
do rachotu nůžek Naše krev vzdouvá tmu lesů
odjinud

Kdekoli výbuch bankovek rozpadlých na drobné
náhlý vpád nároží doprostřed odpoledne
z kostela do mlhy couvá náklad'ák líné lejno
někdo zas nese na trh svou ranní kůži Kdo ví
pro čí slávu

V čím zájmu trvající válka
každého okamžiku náhlého vyjeknutí za nímž jde
znovu ke dnu
omžena nahota dne Vždy znovu první i definitivní
pohroma
vercajku hřmotně vypadlého na kamenný most
náměstí s krvavou louží rozježděných třešní

Někdo si otevírá tepny a s tváří proroka
schází do metra křtít krví pusté koleje Kdesi se
slétají ptáci k mršině pomníku
Vítr si z dálky jde pro míjející tváře
a roztírá v nich popel Řezník se ohání nožem
v hloubi své jeskyně
snad aby mlčky vyjevil všemi tutlaný zločin

Neúprosné bušení tiskárny pod mým Beethovenem
Úporné valení těl vatovaných bund
prachem katastrof zpátky k anonymitě z počátku
Z kabelů vyvěšených z průčelí je znovu změt'
uschlých lian
ztracené balíky mizí v dálce za spadlými letadly

Neúprosná válka bez vítězů slepá zuřivost sbíječek
v útrokách spícího muzea
a na dostřel zjihlých cest v ranním parku
Doposud možný mír se chvěl na vrcholcích fasád
Válka jak se tu shýbám a hmoždím se s přervanou
tkaničkou
přitloukán do tmy hřměním táhnoucích
těžkooděnců

Válka matná matka mezi kapkami
válka s nehybností soch s výhružným púlnočním
zvířetem
v kráteru průjezdu Se zrádně mizícím jídlem
i s dotěrnou pílí vašich kladívek
Válka když mjí stmíváním prám plný hlídačů
i když tu znovu zbydou jen ztemnělá nástupiště

Válka kam zas a zas vstávám Hlavní bylo mít
ochotné nohy tuhnout za chůze šerem
v černou hůl na sebe sama
Šramoty smrti se začaly svolávat v sálech těla
Ječící hasiči se ženou nahnutou ulicí
chtiví zas usnout před zsinanou bedýnkou

Táhli jsme Bíle si ulevovali do schránek povzdechy
dopisů
zatímco pod známkami se ticho zas měnilo
v třaskavinu
Ryli jste mi do kůže každý škrábanec na desce
Každé vyvázlé sólo i proti vaší vůli
bylo naše společné vítězství
Jak jdu dodnes vás všechny vrhám na hlavy
protijdoucích

Snad ještě aspoň krvavý prejt pornografie
nám trochu zbarví popel předměstí Spolčoval
jsem se za svými zády i s těmi
kdo ryjí sveřepé vzkazy do stěn záchodků
Má láska k tobě se dál střídala s neláskou
Dodnes mě škrtáš neúprosným okem v pohledu
míjející neznámé

Znovu mi přísný účetní klepe na záda
a sráží na kolena mého pašáka Sotva se obrátí vítr
jsem zas básník spíš než revolucionář
Nesla sis do války jen ocelové tlapky
vítr mrznul i v chodbách uvnitř žil Dodnes mám
v záloze pár zásadových tiků
pořád lpím na svém stesku i na svých hebkých
výčítkách

Metro zas veze stmíváním váš roztřesený náklad
doma vás čeká už jen poslední bitva jen pleskává
ťafka šunky dunící lednička
než zas otočíte knoflík a další zmrzlé mládě
vypadne na dvůr pustých skladů Předem jste na
dálnici sličný nedělní pudink
já bráním dál svoje díry přežívám své záchvaty i své
závorky já sám nic víc než bledá pomlčka
která všechno spíná

VI

*

Vzpomínáš? Šli jsme
málem s prázdnou

Vlezlé cosi lstivě dotíralo
Trhlina vprostřed davu měla lidský tvar
A tmavomodrá v té spáře naskrz tmavá
modrá

Šli jsme
Vzpomeň si

Bez okrajů

1

Stoupá
tvá prokřehlá hvězda
v každodenním debaklu
stmívání

2

frajersky jak nikdy
vyrážím do ulic
s nedbale nalepenou známkou

3

fasády opřené o noc dál drží
jen lehce pobledlé vstříc salvám míjejících aut

4

hned naproti východu
z metra UNIVERZÁLNÍ PŘÍŠTIPKÁŘSTVÍ

5

vyložit se na plácku jako na mýtině Zatímco
kradmá běl novin povlává všude kolem naléhá
do nedohledna ve zvíření let

6

jen dopadne blesk se pokrývá prachem
pobledlá řeznice prosvítne mastně z jeskyně

7

val masa před řeznictvím vzdoruje sluneční výhni
stroje Titanicu třesou lednicí Na daleké pláži
těžké svazky písku
a tady stopy prstů od krve jen letmo
otřených o líčka kolemjdoucích

8

rodiny si šuměly jinam nic než ticho dlažby
mátožně obývaná torza chodců
nebýt zívání masa z hloubi otevřené dodávky

9

peklo je právě teď a všude kolem
tak jako ráj

10

podzimní chlad dává vyvstat kosti
nanovo zase jedno

(v příčných ulicích záblesky jiných sezón)
delší zasmání

11

kufry nebožtíků překážejí na bulváru

12

na rohu ulice
chybí zrcadlo

13

na konci paprsku vida nároží
obnažené vstříc dálce

14

za zívání chodníků
vědět *jak* kouřit

15

daleko od sebe sama mluvit
v tichu uvnitř dámských krámků

16

daleko v hloubce dneška
ženský krok jak odměřeně počítá
jeden za druhým nepřítomné
schody

17

a vprostřed města
tichý smích utajené vesnice

18

náměstíčka a jejich bledý lesk město jak tu koná
přehlídku svých pauz
ztrácí se co zemdlelý pramen než o kus dál znovu
vyrazí
vstříc oplechovanému nebi

19

krabice zařvala
vprostřed stěhování

20

nechávat své nedopalky jako stopy
u kraje městské vozovky
pak odjet Přisát se na obzoru k rozlehlé záři
okolí

*

K vrůstání do stránky
chladu zimomřivá běl andělů je to
tak má sama jen čůrek jílu kořínek
rozťatý do krve nutností volby

Uprostřed smršti
kořínek krve spíná
neslavnou hlavu s
pustou šedí scény

Naslouchej louce ale
neopomeň šum ulice
Svět nedohledná věta hořící
z obou konců

*

Docela u dna širých archivů zimy
červeň prochládlého svazku rozsvěcená prachem

V závorkách měst

(ruka míří)

mezi prsty z chleba

*(hlava
uhne)*

Vztyčené prsty, městský
úsvit

Léto

1

Léto spánek oranžových stříšek
sklopených dlouze tam výš
v poušti fasád

2

Jednu za druhou prašné stránky
ulic ztracený čím dál hloub u dna městské výhně
nepamětné knihy Čelem k lásce jistě rovnou
a příčně jak tělem táhne z boku
léto odjinud Jak ze zatáčky zívne pustý vesmír
mdlým leskem kolejí

3

Tiše cyklisté jen trochu barevného zčeření
pod vlnou v listí městských stromů
K vítězství stačí vzepnout se trochu v sedle
proti sálání obzoru Vzdát poctu
dnům dalekým průčelím

4

Léto neobydlená pláň
jak velká slepá fasáda kina REX

5

Je to tu nebe jak hebce mží na asfaltovou věčnost
snad i běžová zbledlých rób Konec sezóny jistě na
táhlých třídách
bez paměti
pod zdejším prachem stromy v *nikde* vyhnanství

6

Na obvodu města ohbí kanálu
jenom nedohledně odvádí pozornost odvrací
město od města
k zívání od sebe odvrácené rozlohy

7

Pousmání světla na obzoru
dní Ohlédnout se Ještě od dveří uctít ztemnělou
ulici
pohledem navíc Kolem klíčové dírky roj drobných
zjizvení v kovu
od trvale tápajících klíčů

Noviny

1

Další velké noviny jdou ke dnu
pod nákladem dluhů
Být aspoň na obzoru trhlinou světla v sazích
mezi dvěma zsinalými ministerstvy

2

Tondovi

Listopad v Lisabonu Voskovec
dlouho v New Yorku
Brousek v Berlíně Král v Paříži
Blatný snad u Londýna
V noci aspoň bledé těsto našich
pohlaví smířeně spočinuvších na mlatu
lajntuchů

3

Jednou na Silvestra jsem jí konečně mohl říct jak
to je: všichni jsme až po uši
v *tomtéž* maléru Když jsem se pak na ni podíval
zjistil jsem že zatím usnula
Pár měsíců nato jak jsem se hrabal v deskách před
krámkem na náměstí s fontánou

se ke mně přitočil majitel a důvěrně mi sdělil že
umřel Coleman Hawkins
Teď tu zase trčím nevím jak dál
i ona už léta drží svůj salon jen pod vodou
u pustého dna
stmívání Trčím tu v obklíčení parkovišť v náručí
jen tíhu nezvěstného otce
městská šed' vsákla běh stínů po antuce jejich
galantní němohru
Mramor zamčené Opery je pořád střed a pět
mrazů

4

Nezahálíme Claude pečlivě ukrývá své ranní sklenice
vína
každou za jinou hromádku knih Antonio vypráví
jak kamarád pro něj a pro ostatní kumpány
uvařil Velejídlo a když se dychtivě ptal jak jim
chutná
dostal ze všech jen neurčité „ale jde to“
Ptám se ho pak jaké to opravdu bylo a po pauze
slyším váhavé „ale jo
šlo to“ (Stařec si na konci vtipu zas a zas odnáší do
hrobu tajemství života)
Mayo se pro změnu dodnes směje tomu jak mu neznámý
chytrák za války chtěl draze prodat kufřík
plný kuních chlupů smích v noci válečných let za
zataženými okny
otvírá trhlinu z níž trčí celý rezavý kuní štětec
Fellini dosud vyskakuje z kamionu který ho s dalšími
veze na gestapo

a objímá se na rohu z cizím oficírem jako se starým
známým
Lesterovi stačí že si jde slalomem k baru
pro další whisky Laurel se nudí tak bohorovně
že co nezjevenou podstatu ohmatává s rozpaky sám
sebe
Buñuel se marně ale ne bez skrytého posměchu
dvoří ženským v převlečení za proletáře
S ladností božských mátoch tu všichni po špičkách
měříme
seč jsme tišinu světa Města s hadrovým
ukazovákem na rtech
nám nenápadně jdou v patách

5

Rozený král rozesmátý
září dne v krku bledý hlen slunce
polykat dřevěnou špachtli i s mlátem
cizích opraných prstů Za vlnění saxofonových svalů
rozpínán do tmy strunami duřících žil
Dlouze pak vycházet
z užívání na sklonku planoucích prašných hotelů

*Umřel aha
a na co
nejspíš na to jak tu denně chodil všechno to měřil
svými kroky
jak se tu usmíval šel spát když přišel čas
a v určenou hodinu se budil*

*Umřel na to jak si navlékal kalhoty
a svlékal kabát jak zas a zas natahoval hodiny
a okusoval si nehty
obdivoval panorama držel dietu
říkal o včerejším programu „to bylo fakt dobrý“
a nazítří to říkal zas*

Neděle

1

Planeta ticha
asfalt
vyhaslých nedělí

2

Prokřehlí na slunečních Vinohradech nedělní
nudou
zvedli jsme hlavu k průčelí zjhlému jarem zvěřili
za oknem salon polední svatyni
laskanou slibem vůní z kuchyně i s prostřeným
stolem
V tichu zívalo už předem sváteční odpoledne
odvěká
poušť Ještě dlouho pak nadlehčovaná vzpomínkou
na tu chvíli její dýchající zlato

3

Byly plovárny dámy měly dřevěné oči nedělí
s protézou Doddsova klarinetu ztuhlou ve zpěnění
spodniček
Vztyčovali jsme ostošest horoucí fangli kůže
v dusných kabinách prkenných sakristiích

4

Paříž znehybněla horkem chci říct
že novinové titulky z let před válkou jsou na chvíli
zas neméně pravdivé
než ty z nichž líně táhnou poslední zprávy

5

Léto slib oranžových stříšek
sklopených cudně v odtažitě
pustině na vrcholu fasád

6

Alešovi

Léto
kdy prázdné výlohy omží šmouhy vápna

v dálce před pekařstvím trpělivé fronty
na věku letmé zlato vpíjené pak i s nákupčím
ústím bulváru

léto
k věčné slávě prachu s jakým cizím kopím
vraženým mezi oči

Léto kdy jen klímaující stolky před kavárnou
pamatují

kdy do pustých ulic vyjdou váhavě
velké bílé ženské Zdivené
samy sebou klopýtou Trčí

a utajený blesk je matně podpisuje do shluku
prázdných krabic
před krámem

7

Někdy se blízké tělo pootevřelo
i důvěrně sděleným snem Zprávou dam z hloubi
jejich nočních osamění Vydaných vlastním
katům vlhké blýskavici
tmy v nich Zvolna se mezi příčkami sunul nahý nůž
ze tmy za vrátky proti strnulé Ivaně

8

(Za houštím rozkroků
třaslavé šálky neštěstí)

9

(Frida Kahlo)

Střed všeho bylo možná to jarní odpoledne
v jehož neúprosném světle vnikala zvolna do těla
sličné Frídy kovová tyč smrtící hrot jak v ní už
nepřestane tkvět
daleko přes hromádku trosek z autobusu
Chvilé kdy zbrocená krví posetá zlatým flitrem
ležela bez vlády předem smazaná slavená
na sukně biliáru nakvap vyneseno na chodník
mexické ulice Mezi její pobudy zbrklé kvočny
v záři a popelu kuckavých rozškytaných fiest

10

A dámy dál defilují temnou relikvii pohlaví
zvysoka vsazenou v pohyblivých věžích těl

Ta

1

A ona zas jako každé léto
prochází městem Zestárlý den zháší svá signální
světla
a rozžihá za ně nová Blbost ted' valí hřbet ze tmy
v koutě
za rozsvíceným oknem jen řvou Kutil za výlohou
opravný skrývá za pruhem na dolní části skla
nepřiznatelné počínání svých tlap než zvedne
k očím pájku
a začne se jejím plamenem pročitat někam hloub
snad až k temnému vínu
které ho čeká v bistru pečlivě utajeném
v blízkém okolí Jak stoupám výš
jdu jí vstříc aniž to vím
i její pohled tu přitom léta číhá ve tmě od chvíle kdy
před paddockem zvedla nabitou kameru
a s úsměvem skosila vzepjatého oře
i s jockeyem

Jinak to se ví spíš vytrácení míhání letmých Helen
na lemu podél cesty Domácí učitelky tety vlaze
pootevřené za bluzkou na klíč než vstanou od piána
a propadnou se zpět do přítmí v parádním pokoji
své existence
Další dámy byly jen černé

královny jediné procházky parkem oči holek
s narkotickým pohledem
z meziválečných románů zvaly jen ke schůzce na
měsíci
(do jiných jsme vnikali náhlou výměnou pohledů
vprostřed konverzace)
z těch s nimiž jsme zůstali byly nanovo ony samy
tak jako z nás V kolemjdoucích nás míjel dál
neznámý život
vahadlem kyčlí se přelávalo celé nekonečno touhy

(Snad aspoň dál odtud v jiném létě
se některá u nás zastaví ztrne v hospodskou
a posvítí nám lampou do vlastního podkroví)

Ona nicméně zas prochází když konečně vyjdeme
svah a dorazíme na místo večírku listuje už čímsi
v salonu její
oči jdou vstříc od stolku
(v jiné snad za pultem výčepu se smíchem fabričky
naráz vyvstane všechen spodní hnůj)
bere nás stranou a jako pravá sestra možná jen
vlastní tělem učiněná naděje
se nás ptá na radu cele vydaná
naší váhavé odpovědi kterou předem zná
Až potom žhnoucím okem — málem s povzdechem
— znovu zapátrá v hloubi zrcadla
po dalším klusáku ke skosení

Zbývá vyjít na větrný balkon zahlédnout jak na ten
odnaproti
povystoupí z podkroví za truhlík s roztřesenými
kytkami

noční obliny neznámé služby snad vdovy
— tajné chvění ženských sametů hlubokých
vroubení
měřené zimničným třasem řeřich —
vidět že míhání stonků v pleti světla nabízí všechnu
nedostupnou nahotu
včetně té její že nalitý měsíc nad mansardou je celá
Paříž jak v ní odedávna všichni žijeme

Stékání vína do sklenic z posledních láhví mi pak
pomáhá
jak znovu scházím svah nechávám ji za zády a vím
že dál tajně určuje všechny mé přesuny V pustých
uličkách pod Pigalle
je dosud na dosah všechno co nás tvoří (dokud tu
pořád jsme sami) kutil se sršící pájkou před
pultem bistra
hospodská s prázdnou láhví ve dveřích otevřených
do tmy
znovu jsem hned důvěřivě schvalován cizí matkou
hned vzpínán vstříc něhou neznámé černé dívenky
jednou syn a jindy časem znamenavý bratr střídavě
navrch nahým masem
a omšelou kůží na proradném rožni světa

2

Ta co
přes ulici
ta v ulici
co bledá přes
co přechází ta co nohy a napříč
přechází ulici bledé nohy chycené

v cípu černé sukně (plamen
tmy) Ta co tvář setřenou znovu kreslenou
proměnlivým dnem — olovo
a popel —
co přechází mizí za vraty
a z patra pak přihlíží požáru
vlastního domu předem černě rámovaná oknem
laskaná — přitom skrz — večerním průvanem
Mně teď její bledou knihu masa
jenom pootevřenou vstříc bledé záři
a do kulis rozzívou vlhkou trhlinou k jitření
žhoucím jazykem letlampou kopřiv
sádry Až do bouřky k přitloukání na černý rám
 parte
za dnešní den za dávné Berlíny
a jejich vyhaslé zlato
do bouřky dokud drží fasáda a ve větru
praskají nespátržené fangle Dokud blesk škrtá
 zbrklou parafou
zvlhlé dno chodby

Dokud trvá město a jeho těkavá řeč

(I ta co ted' — opatrně i z vysoka — pluje kdesi dál
mezi pasažéry
v plném vlaku s kufrem a s nákladem svých sametů
v sevření povlovných kyčlí)

*

Živá rána úst se rozvírá u stolku terásky
jitří šedý den na kraji jeho táhlé vlny
a v dýchajícím středu
všeho

*

Zdeně Tominové – a Evě

Vzduch znovu nasáklý jarem Stačí to
nadlehčit krok Zelená skvrna mandlovný v tichu
někdejší ulice
je zas jen čerstvé zranění večerní omítky Vpíjí beze
zbytku chtivá a bez viny
randál dosavadních dějin funění pochopů i hrozné
dunění tvé hlavy o zábradlí
v sousedním domě kde tě nakonec doběhli
Jak dlouho po tom cos tu na prahu v popelu stmívání
byla jen nejistá návnada dvou bledých rtů

Ted' zas jen popel V šeru krámku oblýskaná šedá
kanafasů
jihnocích jarem málem do hedvábí Mezi kalužemi
mokřými hadry
málem zas do lesklé plenty fotografovy svatyně
ztichlé vprostřed pouti čekáním na první blesk
(V sousedním Stánku se znovu rodí století
z vrčení právě spuštěného filmu) Zase jsme tam jako
tady v přítmí před prahem i ve své hlavě
sklenice zvednutá k přípitku v hloubi výčepu
proráží sklo výlohy jako štěpina jantaru žluknoucí
šperk
Nechci po tobě víc než masivní krejčovské nůžky
podané v soumraku co nepamětná trofej ostré

těžítka chvíle Vlahost večerní ulice námi proniká
přibijí nám k stmívání nahou kůži

Stačí jít mosty mě čekají
laskání z minula předem hebce stvrzují přítomnou
chvíli pleti
při míjení vlaku kolem ztemnělých hřišť

Město je zas jen město celé v dýchání hladiny
v přízni zvlhlých kulis
znovu jak Brusel celý jen z potemnělého taftu
jak Paříž bez aut nechaná toulavým vílám
a větrnému zjitření spáleniště
Jak Praha tam v dálce
zbavená zčistajasna svých kurev

(Paříž, 1988)

*

(Revoluce)

Dál sychravíme podzimní mlha se rozlézá už bez
studu
táhne do dějin Občas se někdo nehlučně sesune
na chodník
otřískaná skladiště se dál nedobytně tyčí pevně
vrůstají do houstnoucího šera
V noci se prostor města zlehka otvírá
novým tichým přesunům plandavé smrti
Večerní slavnost zjevila jen zářící vnitřnosti krámů
prázdný nasvícený bulvár Velké násobilky
pod zástavou masa a neonů V kulise vysmejčeného
baru se doznívá neposedný stín tatrman černé
krve
zbyde ticho okolních předměstí průvan z polí
a vyšeptalých tlampačů
s nímž jen kost osaměle rejdí v pustých
montérkách Než na posilu zas promodrá i noční
nebe
vlajka vystřídá vlajku tklivé klopy Allendeho saka
budou zas jen prázdné olezlé skluzavky Zaschlý
strup karafiátu v knoflíkové dírce
a na lemu města mour konců nahořklých sezón
hrnoucí se pod nebem bez blesků z prasklé
garmošky

Svítání zjeví cosi jako Most vítězství
z polámaných berlí Slézání zmrzačených stínů

u pultu nálevny je jen zmrtvýchvstání vleklých
hovorů O slunci vítězném keňaru v brance
zatímco před prahem schne pes stará kopačka
se sluncem v přeraženém hřbetu O netušeném
funění z hloubi továrny
a pravidelném ročním přírůstků Až o tři procenta
klop na osobu

Nedbalá skutečnost se zatím zas vesele spouští
s fešnými inženýry v nových dederonových košilích
Jaro rozžihá své sliby skvoucí korunovační vředy
daleko od neměnné pouště návsí od chladné ranní
scény Rudého náměstí
s mlčky dusající frontou na přelud japonských
deštníků Šampaňské se i s předvolebními hesly
vsáklo do zkyslého potu v pilinách arény I šofér
božské Garbo měl při věrném čekání
za volantem ve tváři bradavičku jak špačka lidské
tužky ani úporný výraz zamyšlené Grety
nemohl znovu vypnout zkrabacenou plachtu
v prachu nádvoří —

VII

*

Znovu namále lampy suše svítí kostí
do vyčítavé modré večera Celé zásvětí otevřené
zas ve tmě
dál za žhavým koncem cigarety I bílé zoubky
písmen na střeše KRÁSNÉ ZAHRADNICE
jsou teď v průvanu jen těkavé komando
Ne víc než ničí řeči jejich nepovšimnutý šum
aby se připomnělo čím bylo třeba projít mlha dne
tesaná pilně za chůze
chroupáním čokolády Bílá zvěř vzdálených letadel
a lodí se nám měkce tře o spánky
za hradbami se snese namodralá záře
do sněhu nepřítomných plání ne víc než ta
nesmělá sláva

Ničí řeči jak tu denně tvoří diskrétní doprovod
k tlapám znehybnělým na nálevním pultu ke všem
těm výročním památným oslavám
míjejícím bez jediné oběti Ani trhlina
nerozsvítí tuhou noc zimníků Bot v plných
výkladech je bezpečně víc než lidí
Přes horlivé úpění výtahu
stoupali k patrům shluklí v němém sousoší Tváře
jakžtakž oživlé jen zmatením útěku
z vlastního dosahu a budík jak někde zas drnčí
vprostřed dopoledne
a prázdného věžáku Výtah se vrátil díky

plný pozorného ticha Bližní daleká města vyvstala
nad obzor
měsíčním pousmáním ocelárny Tady ve stínu jen
tíha uskladněných zbraní s bezmeznou
smířlivostí dál úzce semknuté rty
poledních siest oprýskaných žaluzií Tak jako tak
jsme na *téhle* straně zrcadla Jde teď o to citovat
svého guillauma bez zbytečného laskání Přiložit
ruku k zavazadlům chladna
a neztratit nonšalanci svých kontur proti obzoru
Obývat interiér co rukojmí sebe sama vidět jasně
okno celé holé dveře
postavit se k nim čelem
Navečer mít svou ulici
mezi ulicemi druhých

*

A válka pokračuje v křiku kamelotů nosičů
Tu a tam v postávajícím hloučku před bistroem mezi
černými fešáky jak blýsknou zubem
ze tmy loubí (než si je někdo najme k pochůzce)
jich tu pár zas chybí
stmívá se oni zas bůhvíkde na druhé straně dne
(noci)
mají namále žerou prach z podlahy a plivou zuby
k nohám svých vyšetřovatelů Někdo z těch co tu
kouří o tom nemá páru
jiným se to spíš hodí Dál trčí jsou plní sami sebe
V ústí dýchavičné ulice se začla chvět neonová
sláma
na bocích zčernalých domů První hvězdy se zas
lesknou před krámky v hromadách kytic
a ryb nahých a vlhkých jako oční bělmo
V podkroví bere blbec do dlaní zvou ztěžklou
večerní hlavu
Někde už naběhlý úd vniká do hebkých oblastí
jinde jen zpupný klacek rabuje v pusté díře
Pronáším další historická slova a přítomnost
s nepřítomností
budou dál úporně bojovat o tmu Dřív než ta
k ránu zas odteče
kanálkem vprostřed pobledlého plácku

Konec dne

Ivanu Wernischovi

Jihlo to Chvatná pleť vláha pod zimnicí listí
horempádem pod popílkem sazí V motocyklistech
dosud chrabré řinčení Vzdor nedomrlé modré
v pozadí
tu a tam pahýl oblýskané slávy oblina krásy jako
vždy trochu
telecí Nesli si domů slzu zbylou bublinu
bůhvíkam z vybrakovaných ulic V sevření spár
nočních mansard
se dál vzdorně třesou rozvrzanou vránou

*

Jak tu jsi napínán ráno na kříž v sevření ledových
kachlíků
jak skřípeš zuby v odřených cihlách zdí krvácíš se
šlinci stínů do pustiny dvorů
jak přežíváš ztroskotání v zeleném hlenu akvárií

Hoří

Melancholik ve mně říká: *plameny*

mi vytírají podzimní dno

lyrik: *vdechovat kouř stačí*

metafysik: *šíříme se praskáním*

(ex)surrealista: *požár nám posvítí do noci v hloubi*

skříní

Jazzofil uzavře: *žijeme výbuchy žáru*

ve svých trhlinách

*

Postupovat držet se na nohou
vést sondu stmíváním už nemyslet na zahradu z léta
Vstříc pustým svodům nové doby ledové
číst její zmrzlý úsměv i z třpytek míjených holičství
Jít připouštět nepřijatelné
uprostřed pohromy v chůzi kolem doutnajících
 hromad
dál žasnout nad cizostí světa Už nezakrytou
ani úsměvem otce generalissima
Jít vzdorovat chiméře štěstí jako pouhé
tklivé sebetrýzni Nevzdat to neporušit rytmus
 udržet se
na nohou Jak by to šlo zvládnout
bez jazzu

Jízda

Bratrům jazzofilům

Stmívání řekne se
právě čas stát se trochu provazolezcem v modré
vstříc zálivu se ztuhlou prstovou abecedou stožárů
Město ne víc než trochu prodloužené střelby
barvy lila tu a tam s čerstvou mátovou odřeninou
na loktech rukávů našich těsných tunelů
Jak táhneme z obzoru (*passant réveille ta personne
alitée*)
jak přesouvám hrot rydla svou nabroušenou
čárku
napříč vnitřnostmi Obludy

je to tu Nechat teď teskného posmrkávání
marných pokusů podepsat se do prachu měst
svým vajglem ztuhlým čoklem
pohlédnout před sebe do sežehlých očí podvečera
Kdo si dnes kýchnul
nebyl tu zbytečně Jsme mátohy somnambulové
nejisté hodiny
mezi psem a vlkem Naše celofánové košile šustily ve
větru jak kouříme
lezou nám z pusy do šera tučné bílé děti sklápěná
víčka hasí se zasyknutím den
i baroko s gotikou mizí ve tmě samy pro nás byly
jen výčitkami navíc
Jenom omšelý Fantomas se znovu vrací

Lecos bylo někdo si dával pocínovat nárt
průvanem Shtli jsme nejednu knihu
než začlo krápat Rodanski byl úžasně pomalý
Ted' zas tu a tam jen plechový smích továrny
jak se s řinčením propadá zpět do přírody někdo
se narodí
a zrudne rozpaky Dál párání andělských saténů
v neúprosných soukolích
vzdálení bratři spadlí náhle z nebe jako jiné
náčrtky nás samých
Žárlím na vás bodejt' ale pilně vás obývám
jen klavír zase zmizel z Náměstí klavíru

bratři revolverové kohoutky ztrnulé na chvíli
v prohlubních
pádících vln prachu Všude podél ulic ticho znovu
spásá
neonový porost zpupný vlas vstává v krasavcově
smaltovaném účesu
a ukazuje vzhůru k vdoví hvězdě Pracné
vyprošťování z drápů pián a zbořeníšť
stačilo předvést naši citovost do nejzazších
záhybů
Mezi dvěma siluetami už ted' uschlá tráva jistěže
pro poklidnou radost oceli Nanovo New York ta
hebká smršť
ovesných vloček proti kartonu fasád Střepy věcí
jakž takž poslepované medem saxofonů

Mrholí Dál tu jdu pěkně zpřima a zdravím jak se
patří své přízraky
něžnosti náletů na chvíli ustaly z ptáků jen tu
a tam odpadne kus ledku

lůj nudy tuhne na vystydlých gramodeskách Jak
rázujem v našich vnitřních saloncích
je modro a živo ale těsno Dodnes vidíme jak se
smějeme
když si ukazujeme žhavé konce cigaret jak se zas
vracíme o pár minut starší
z průzkumu hospodských záchodků Co chvíli
vyplují lodě jenomže lodě už nejsou
až na tu co nám v krvi klouže zpět k prameni
Každý z nás už teď v mlze s tváří Ramakrišny
bledý a vrácený Září
po tom co se vysmrkal

Jak tudy projíždí sát rychlík co nejdelší long
drink
Koleje světa vedly skrz naše žíly předčasná hořkost
lokomotiv táhnoucích pouští blízkých těl
kov vlaků zduřelý (ach) do supící výčitky věčně
pozadu za mdlým pleskáním srdce
i za matnými špiony deště zatímco úporně mží do
svalů
křesílko odstrčené k obzoru se povléká šedí krajín
jako můj teskný jazyk Ne nic tu nechybělo
jen srdce se mi s léty tiše přesunulo vpravo
Vykuhané věci se s úlevou plní tmou

Co chtít víc hrabat se nespátřen v kapsách
neprátel v soumraku vyvstat vstříc sám sobě
jako chtivý rychlík pleti Všichni jsme žili na účet
Starého proč nezatleskat
když tu déšť staví zas na odív své třpytné kosti
Ostatky jazzu roztříštěný orloj

zářily z útrob křoví stačilo přiložit ucho k svým
prázdným kufrům
a naslouchat jejich tmě Šero se nanovo zpřesňuje
pozorným cinkáním pinzet na sále V ložnici
posléze i ruměncem plachých sliznic
jak znovu vpustím klauna do tvé arény Zatímco
matný zvon umíněně buší za plentou Niagary
vpředu blíž půlnoci dál hoří líh mých zoubků

Stačí to doběhli jsme ale pilně tu oddechujem
před námi jen splasklí andělé visící z palčivých klik
nad práh věčnosti Polární zář jak vystýlá už teď
sádrovým
úsměvem naše opuštěné boty *Ville ville is the place,*
man

Night time is the right time

Ráz: držíme si palce hučící nočními lesy
Dva: každý jak umí na zlaté brusli smíchu
až do propasti Tři: pravda bude modrá
Vlaky pilně funí soukám ze sebe svůj nadreálný
šlapák
matky mávají z náspu zářnými parchanty kolem
defilují expresy zřícenin
Brilliant Corners a život masa v obrazech chci říct
že stačí málo
a ve svalech svítá domy si připomenou svou
minulost plavidel než neslyšně vzlétnou v rytmu
valčíku
a Maxových šustících košťat I úporně napínaná
kůže na spánku
chvilí jen můj vlastní neštěstí nechat to jazzmanům
jak už vlečou svou hobru své vlastní zprohýbané
slunce
ven z doupat do pilin dosud vlažné planety

zas celý hr poslat se před námi k čertu
na zchátralém podiu Cucat tak dlouho náustek
vesmírné vemeno
až nás dostanou na kolena Troubí ted'
a na druhém konci města mu za zády hoří dům
Černý derviš pobízí klarinetem k tanci náhrobky
vlastních křápků
jiný k tomu šušká na činel Obezřetně jako by si bral
do dlaní
skleněnou hlavu I planeta jazzu je mrtvá pořád to
ale duní
v prádelně těla v popelu večera žije dál
sežehlý pohled očí bez očí

Drnčíme i s rozvrzaným rámem spár jediné hvězdy
zostří tvou rozmazanost Kdo seděl
zvedne se Orvaný zní nejdál Hlubinný důl masa
tiché sádlo
a všechny odstíny popele Pozorně houst
v průvanu na prázdnou kalhotu
než všichni vyvstanem bez kazu v rentgenu svítání
Vlak míjí až celý zmodral Údiv
jak z nás táhne šíří naši slávu Už ted' se nám
smějou zuby
všude kolem

(daleká ruka)

Prst z chleba
v popelu města

(cizí hlava)

Freelance

1

Ve městě škytne Jazz
Listí letáček zavíří pod koly aut
a znovu prázdný den páraný drobným deštěm
K ránu někdy za odhrnutou oponou šumů
náhle jen výhled na přistiženou věčnost Zrcátka
ticha
v údolí dokořán rozzívlé knize
plné napadaných stínů Jen vrabčáci v hloubi svalů
jak se sveřepě peleší
až obzor nadzvedává vlhkou kůži Až plazí nová
vrata
na toho kdo tu málem bez viny
kotví u okna ve svém pohledu

2

Svítá z loužiček z bělavé něhy nití
stočených smírně v šedé zvlhlých chodníků Jen
králové —mám strach —
se dál nevracejí z vyhnanství zítra navštívíme fresky
v Maově břiše
dnes je dnes Švindluju jako všichni trousím své
uvozovky kde se
dá Nejasná touha vrazit zpupné tělo do ztichlé
soboty do hebkého přítmí v prázdném výtahu
ta touha — říkám — je má posuvná střecha

Ještě ne noc ne víc teď v šeru
než ponurá modř uniforem I tma nás přijímá jenom
co rukojmí
Podél zmoklých nároží podřimujících výloh
město nezadržitelně uniká klouže ven
z kusadel aktivistů

3

Hlásím se Čmárám svým přísným špačkem do
mírného sněhu
slova OKO SE TŘESE
a černá krev se sem dál zhurta hrne
trhlinou v nočních hradbách

4

Město se dozvívalo všude podél chodníků už jen
zdechlina rozjívené
soboty znovu tu zbývám úplný nakřáplý naháč
zas přenosný Culím se bez protestů vlaju bledou
kůží
vstříc dalekým předměstím
Je čas odvezte mě tam před parádní vrata
ať konečně uvidím dno neděle Celý a bez
poskvvrny portál průzračné hrůzy
kam zavěsit památný cár své
Maso-Čepici

5

Jdu alkohol bíle třaská zatvrzele hloubí
šedou dne

6

Jsem tu Ryju do prachu pyšným pahýlem
své KOVADLINA ZVÍTĚZÍ
Oko se třese

*

Město je náš les někdo nás v něm hledá
jen přijde noc
Lev z daleké křižovatky Denfert-Rochereau
 bronzový
Jimmy
za námi bezostyšně vniká až do postele

*

A viděls někdy kdypak
na nočním náměstíčku už černém to se ví
place de Furstemberg
ramínka viset lehká na šaty jistě
visící ramínka černá odkud až spadlá
v noci už černé málem oranici a v nočním tichu
vzduchu
na lampě černém sloupku s rameny už ve tmě
Pnoucími se vzduchem
vlahým ne bez pomyšlení na jaro (a hvězdy
odkud snad spadlá) viděls
a dýchal zadržoval v noci kde na ramenech lampy
černých
a vzepjatých na každém bílá
skleněná koule světla (až po tmu
kde v oranici hvězdy)
Viděls tu zlehka odkdy už
do noční vláhly spadlá spíš ale vzhůru
pod stromy zblízka viset a
bez úsilí Na každém rameni viděls málem stoupat
černá a noční hvězdná už jarní jen ševalící
a holá nic ach než zlehka do tmy bez šatů
černá ramínka

VIII

Třikrát

1

Šla na schůzku, pružila v jarním světle spolu
s vlněním fasád, oslněné si říkala, jak je žít
skvostné
a marné
(má ruka teď stoupá prázdnem
až ke spodku hýždí)
nebála se, bez taktických manévrů chrlila, co si
myslela, třeba se tím naráz odřízla
od těch nejbližších
(prsty si zvolna najdou nebo spíš vytuší, málem
samy stvoří z ničeho
tu závratně útlou úžinu na soutoku dvou oblín,
z níž znovu dechne, vyvstane na povrch
někam zasutý svět)
sotva pohlédla na své pobledlé slabiny mizící
v květovaných
dětských kalhotkách; už jako holka se dívala rázně
před sebe
a dál, do hlubin prostoru a dne,
až kovově třeskla o jejich masu,
zároveň světlo
a bolest
(byla už v tobě, cítím ji teď já sám?)
bolest, její ostří
a živý jas

Bistro v podvečer nebo už dřív uprostřed
odpoledne, v pauze mezi dvojím zvířením denního
prachu:
nic víc než shluk náhodných detailů. Fragmenty těl
v zrcadlech na stěnách, zvlnění černé nitky, larvy
nebo jen proužku tabáku
vedle popelníku na pultu;
tu a tam zazvonění drobných, šplouchnutí vody
v dřezu, než vedle zas vyroste sloupořadí
umytých, obrácených sklenic. Chrastivý zvuk, jak se
krátce zježil
v odsouvané krabičce sirek, na druhém konci
pultu dosud vzdálená tvář nového návštěvníka.
Taky mírně vzkypělá blondýna za kasou
je spíchnutá, jak se dá: se šupletem pokladny
vraženým do stehna
pod vyhrnutou sukni, jako by ho rodila, tiskne
k němu celý svůj val masa, chlupů, vzdechů,
dychtivých nocí trávených bůhvíkde na druhém
konci města —
málem jako by i je žila napůl tady,
cizí a nestoudně domácká. Vitrinka s bonbony
jí napůl zakrývá zrudlou tvář, jen ruka výčepního
za pultem zvedá láhev a slévá z ní do sklenice
trochu vína, jako poslední lok včerejší oslavy.
V nehybné tváři je ticho, jen z koutku úst
protažených úšklebkem
snad dosud tepe zbytek odlivu. V tvých nohou tíží
únava dne,
palčivý rošt chodidel, drkotání kostí. Zvenku se
občas kdosi otře o sklo a hned zas zmizí

za nalepeným plakátem, než se naposled krátce
vynoří o kus dál. Jen to,
nic víc tu není. Úplný svět.

3

Práce a zmatky, hádky. Od stolu s papíry
se naštěstí za oknem vidím vlnit listí,
ve společných zkouškách
a vzájemných střetnutích do tebe hloub vnikám;
i při odjezdu do války patří k večeru taky nenadálá
bouřka
a na rohu ulice zmatení
bludného hloučku Číňanů.

Hrabu se v papírech a přitom listuji stromem,
přinášíš mi pod sukněmi bouřku,
hlomoz mé války tichne v daleké Číně.
Svět se v každou chvíli všude
nachází celý.

Jako by

Jako by si nedohledné rozptylování věcí
dál žádalo všechnu pozornost pro případ že by
samo o sobě
skrývalo smysl

zatímco sobotní dopoledne střídavě blízké
a daleké povlává v šeru nádraží mezi šmouhou sazí
a leskem vyvstalým vstříc z kovu

tahle zas a zas ve vchodu do pošty natáčí
jinak svůj bílý velociped
snad ve snaze navnadit na něj sám den a pak ho
úlevně překlopit
do jiného prostoru

pokud jde o barvy červeň kdesi pod zahradní
besídkou
vprostřed zeleně vážne v krvavých zbytcích růží
a těl
zeleně dál patří k podstatám od mechů v hloubi
dětské zahrady vedena ranním kropením
co vlhkým telegrafem kapek až k výspě městského
parku
(celé léto složené ve vzdušných kufrech
na okraji jeho zelené arény)
klouzáním v němž se zas hebce rozvíjejí důvěrné
pergameny

ranní pleť dodnes sní o možném přepychu
(jen tenká vrstva naší mlsnosti nás dělí od hniloby)
ještě odříznuta od světa který dál dává slibné
 znamení
a už zraňuje — nebo spíš: už zraňovaná světem
ale dosud otevřená vstříc hudbě návalu zapomenuté
 letní vůně
ze dvora závanu v němž by bezpochyby
bývalo třeba se trvale udržet

až potom znovu ta návratná bolest náraz těla na jas
 dne
a na masu druhých těl
znovu se učit že žít znamená do svých zranitelných
 tkání
nechat vnikat kouř první cigarety ostré hvízdání
 ranního pracanta
a jeho vražedného pilníku cítit vyplouvat pach chloru
z paměti staré čekárny plné skřípavých otřískaných
 židlí

i z těkání zástupu na protějším nástupišti vyvstává
 skrytá hudba
spolu s tíživou hmotou těl která jí trvale vzdoruje

ženy hned na prahu dne
vstříc větru
ti co tu jen odhodlaně rázují snad také
ozvěnami svých kroků kdesi spolutvoří tkáň světa
(den co ohraničené území
oproti neohraničenosti rozlohy)

hudba se zdvívá louže světla lne k zemi
z hrnku kafe se kouří jako před odjezdem
otázka trvá všednost se nerušeně cachtá ve své
 útěšné mírně nechutné
vlahosti

povadlá krajina mívá ve zpětném zrcátku
lehké mrholení stačí vnést do hry zmatek zatímco
 venku sípe marně startovaný motor
věci na stole se shlukly do ostrůvku
kolem věže prázdné zašlé karafy
(jen šepot omšelých šerp
kde ještě Sibelius uměl svou nudu rozezpívat)

přirazit tě k chladiči chladič i s autem
k baráku holedbal jsem se barák to se ví
zas jen k prázdnému obzoru
toužím naštěstí pořád jako bych si za chůze
vytvářel letmé oslněné kořeny ten co pak do vás
 občas zapouštím
ve vás znovu nasakuje tmou

i tím jak tě laskám volám z hloubi tvou vlhkost (tvé
 horké atd.)
se pořád dotýkám jen povrchu světa

mraky staví netušená obydlí nad příbytky lidí
na konci konferencí a kolokvií po banketu kde
 všechny přítomné dámy
byly pro nás jsme se v hotelovém pokoji zas octli ve
 tmě
sami jako v hrobu

na záchodcích v hloubi hospod jsme časem postupně
poznali celý paralelní svět
(nikde už nelze najít ústřední scénu — tu kde lze
v slávě skonat? —
všechno se jí nicméně může na okamžik stát)

prožloutlý Ionesco se toporně hloub v sále
zvedal od stolu předem podobný svému voskovému
dvojníku z Musée Grévin
(také přátelé na léta kamsi mizí občas se nicméně
náhle vynoří
v původní intenzitě své přítomnosti)

vítr teď zas zvedá za křídlo cár novin zářivá krůpěj
prchá po okenním skle vzhůru
jako roztržitý blesk
zas už nám padají kufry na hlavu kravata vytírá talíř
zas vidíme že místo v dramatu hrajeme v grotesce
subtilnost našich vjemů ji naštěstí rozptyluje rozlévá
přímočarost příběhu
do šířky jako se holé větve proti zašedlému nebi
lehce obalují vlastním kouřem

některým z nich bylo občas nutné říct
„vytáhlas mě z hrobu jen abys mě tam znovu
skopla“
ani potřeba být ani chuť ničit
dodnes neřekly poslední slovo
těla při lásce míří hned k dobru a hned ke zlu
stoupají ke smyslu
a noří se do jeho absence zbývá nám kličkovat mezi
krutou vřelostí
milostných svazků a fádností vztahů bez ní

(vázat obojí do umných pletenců)
síla malířských pláten je v tom jak se na nich
zaplněná místa
vzájemně vyvažují (drží v šachu) s prázdnými
zatímco svět se propadá do tmy bezvýznamnosti
tvář sražená na dno zoufalství nasává bledé světlo

(Zároveň zvláštní dobový posun ve vztahu
k symbolům:
zahrada jakoby vychladlá, držená při zemi nízkým
nebem bez místa
pro jedinou alegorii; v příšeří na okraji scény
kdysi symbolický havran splývá v touž temnou
a němou masu
s nahým ženským tělem, na které usedl.)

když, vtažen do baletu klošářů
prohrabujících zbytky trhu, položím vlastní uzlíček
mezi těkavé smetí, chci zároveň znovu najít půdu
pod nohama
a úlevně se rozplynout v obecném hemžení

to jak od hromádky k hromádce od louže k louži
jdeme v poskocích dopředu třaslavou světelnou
cestou
je dál všechna sláva
i světlo pravda na nás míří z boku
v dalekém středu prosvítá jen pobledlá nahota
vzduchu mezi rozechvělými akáty

za zteplalých večerů ve vůni letních grilování
se samota stávala občas pohostinnou

prostor za deště s úlevou šedě krvácel do přítmi
chatrné boudy

laskání předem zahrnovalo vniknutí
i následující zemdlení
(až vniknutí do přítmi cukrárny umožnilo laskat
svět pohledem
v zahradě za sklem,
od tiše šumící fontány. Napříště byl jistě svět příliš
hladký, než aby laskání neztrácelo hloubku,
stejně jako vniknutí. Obojí teď splývalo v téže
lhostejnosti, jen občasné zadržnutí a nenadálý
odpor
bytosti nebo tkáně dávaly znovu věcem cenu)
nikdo aspoň neuměl lépe než já
mluvit o drsnosti zdí a prodřených látkách
o jiskření v drhnoucím popelu
a o posledním zachrutí spodničky
za soumraku před definitivním setměním
(ve chvíli kdy i chromá Libuše
má poslední šanci pozvednout berlou bílé křídlo
prádla nad noční hnojiště)

zhaslý lustr u stropu divadla nás ozařoval
jen svou masivní tmou

sláva teď budoucnosti hořkým tělům druhých
skvoucí bílé obvazů
a nových rodinných domků rozzářených čuránky
potomků
sláva propasti kam jednou napadají
z dočasného útulku letadla

reklamní sloup na chodníku proti terásce
mě svou tmavozelenou zvedá rozhodně na nohy
zčeřené listí stromku vedle něj mě chlácholí svým
šumem

jinak jistě dál trávíme čas přípravami
aniž víme k čemu
vynášíme co můžem nádobí do kuchyně odpadky
do popelnic
staré povlaky rozstříháváme na hadry
ale čas klouže zpátky odeslané dopisy se za větru
vracejí oknem
dál v šeru doplétáte nedohledný svetr ze zešeřelé
vlny

(my nebo spíš jen to přelévání střídavě sních
a maso hned světlo a hned kámen)

po setmění zas celý svět němě křičí ze zarámované
pohlednice jediného okna s lustrem a palmou
vzepjatou k němu vzhůru
ve světle barvy tabáku

(noc: nech dostříknout k zubům
daleké stříbro tetuj se skrz tmou elektrickou
vidličkou)

s probuzením návrat vzlínajícího dne
v ranní erekci

učit se že žít znamená otloukat se o rohy
otřásat se s vagonem metra a cítit těžký dech
lidského stáda

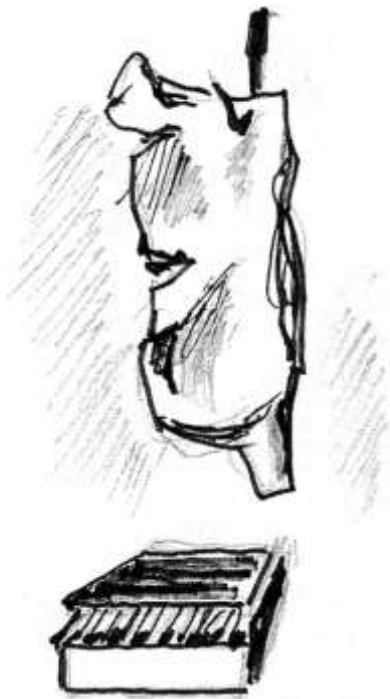
— v televizi nad nástupištěm jenom bezejmenná
silueta
v pruhovaném triku —

plýtvat semenem nanovo (nikdy) nevědět:
je krvavá stopa na stole znamení důkaz
zločinu nebo pouhý flek
patří nahé tělo za vzdáleným oknem
neznámé ženské nebo cizímu mužskému

(krok za krokem stopu za stopou
až k bleskům všitým jako vždycky na obzoru
do cihlových trosek dne
zas napínání na skřípec zašlých sluncí
před nepamětným městem pohrom skrytým v jediné
zdi)

v další noci obraz za milion nechaný v anonymním
křoví
na kraji parku řeč vrácená — myslím si — původní
vydanosti
již je zas a zas třeba hledat nést svůj zimník mezi
ostatními — myslím
dál — je pravda že většinou se už místo do lidských
kabátů
navlékají jak opičáci do vaťáků

(V kleci téhož výkladu – téhož světa – zároveň čtvrtka vola, nenahraditelné maso, a ta krabice, snad jen zvětšená krabička od sirek, která už ohlašuje rakev (v M.-ině snu dostává každý svůj skrovný příděl vody v krabici od bot); přísvit jistých deštivých dní, kdy spása přichází jen z jeskyně obchodů uhlím, dřívím a levným vínem. Diskrétně laskáni rukávem trenčkotu, co jediným – byť širým – andělským křídlem, máme jenom dvě možnosti: s trpělivým porozuměním se rozprostřít v přízemnosti každodenních anekdot, nebo se naráz vzepnout k pochybnému vrcholku výbuchu smíchu. Obojí konečně může vést k témuž začátku.)

- Předměty se změnilы v přízraky minulého věku, vystřídány pouhými náhražkami, ne-li jen prázdnými obaly. Za jejich zdáním vystupuje na povrch skryté násilí existence, brutalita těl stupidně mrtvých na nedělní dálnici nebo vztekle kopulujících za kouřovou clonou zvanou Dějiny.

- Nekonečně vzrůstající vzdálenost mezi nožem a vidličkou, co dvěma cizími planetami. Vzájemná odlehlost věcí je napříště výmluvnější – říká víc o světě i o lidech – než jejich vzájemná pouta, právě nepřítomnost pout je tím, co věci nejlépe pojí.
- *Každý nový den je čerstvý oběšenec.*

*

Teď vidím
co jsme si nadrobili
Ve své dychtivosti jako ve svém smíchu
v každé rozsvícené kapce našeho vašeho
ach medu
v naději těkání v prozření zimničných rán
mezi dvěma běhy
jsme už sami třásli křehkými zdmi světa

*

Bez námahy zas ze dveří do dveří
drnčících vetchým prkýnkem do téhož šera
prázdna Nabízím tmě ulic bílou tvář nejnovější
neon

I poslepu vidím: město je pusté zákulisí města
valí se celé s blátem se smetím zašlých konfet
po holém chodníku Bouřka tu poutá pozornost jen
ozvěnou vzdáleného hřmění van z teplých pilin ze
škvříčích brambůrků

k nám zvedá jenom noc která chybí Celkovou sumu
kde je zas šťastně z města pouhé nic

A Pompeje?

Sendvič který by Budha nepozřel

Přecpaný
svět

Vyhnilý
zub

Svěšená
věž

Zteřelá
tvář

Splasklá
(ne

zhaslá)
metropol

Jsme blyštivé
kosti nedělí

*Na co že umřel? na to jak si pilně stahoval předkožku
a vyhazoval slupky do odpadků jak si vystačil se slovy
nacházel ztracenou duchapřítomnost vázal si motýlka
plaval kraula poslouchal Miles Davise
vytíral si zadek to se ví až si vyvracel krk jak se nad
to nakláněl
a hlavně nepřestával čekat Jak naložen v teplém oleji
nedělí
bez konce vyhlížel svou chvíli*

IX

Město škrt

Ruka šátrá,
hlava váhá.

Odtud
k tvrdosti měst.

Ruka tápe
(van pokojů),
hlava čeká;
naplněná vana,

budoucnost svalů
v nočním kvašení.

K městu, výspě
dalekého těla.

Ruka svírá,
hlava se ptá,

prst si chce ukázat
na vlhkou hvězdu.
Hlava chytá, žhne,

ruka klouže;
až dospod, ke kosti
v cizím výtahu.

Město škrť
přes cestu;
ruka neví,

hlava chybí.

Z epopoje II

*Pobýval jsem v Paříži jako v příběhu,
bílí andělé sliční jak limuziny
mě zdvořile odsouvali k okraji svým chromováním;
krev, která v noci třísnila pusté kulisy,
nebyla ztracená modř marných gymnaziálních lásek.
Modelky, když za stmívání vyklouzly z akademie,
nemířily k žádnému klášteru —
jen do rozsáhlejší školy večera; než jim umožnil přejít
most
nebo práh panoptika, trenčkot jim dával málem
křídla — aniž by učinil věčnými jejich těla
posetá pilinami pih.
Jak trčely ze střech zbledlých ránem, stožáry města
byly jen vratké tyče
z kovu a bez opory. Bez konce zvrhávané a zvedané
jako v podkroví hlídači
zmítání nespavostí, mísily ve vánku do ranních
přísvitů tafty a hedvábí zvlněné večer co večer
nad křehkým nádobíčkem přístavů. Přístavní ruch
pronikal do dvorků, které jsme — těsně před
bouřkou — přecházeli jeden za druhým
až k hospodským záchodkům. Hlavu trvale zalehlou
prázdnem mansard, jak zářivě trčely proti výhni
letních nocí, stoupali jsme dál vzdor zimničným
pinzetám*

*zvonícím zdálky v našich kapsách. Místo lávek jen
slámky zkřížené s lesky, střechy co jediný potouchlý
úsměv
nad strmou vyhlídkou na zvlhlé balíky v pokojích, kde
došlo k vraždě. Slunce, než vyšlo, se valilo arénou
dvora
celou svou natrhlou masou, v blednoucím prázdnu
naproti ranní
verandě vyvstával vstříc jediný ráj.*

Z epopoje III

*Rána odkrývala
co den pak znovu zastřel,
odlišný postoj všech ke stínům,
jiný vztah k šeru. Občas jsme se potkali cestou na Bleší
trh,
kolem na vycíděném náměstí se jako po ablaci
orgánů rozloha rozlila nahá.
Přitřít se k ženské křivce pultu
v prostorném bistru na nároží, trochu s ní pobýt
na předělu dne venku a přitím, z nějž vysílala svůj lesk,
umožnilo vyhlédnout odtud dál,
až na konec neděle a za hranice města.
V jiném městě se tam otevíral trh
jako kniha, moře za ním nedohledně chybělo.
I zdejší bulváry — zdálo se nám — se pak do města
teprv na závěr
cesty stáčely z obzoru, omyté jako by z nich až teď
opadl šum reje,
jenž v předvečer války vplétal živé stuhy mezi
roztančené loutky
a hlášení vítězů z velodromu mezi dvě zahřmění;
skon dne to zhebčovalo málem k zapomnění,
nářadí vylidněných tělocvičen se na chvíli zvedalo
k nebi
z chodníku před nimi a hlásilo příští neděli
co nový slet.*

Sotva béžová

1

Šel jsem tam
ne právě vystrojen
Běžové místnosti
se sotva chvěly

2

Dámy v zákulisí hudby
tišily odjezdy
Říkám dámy správně rty navíc
třené světlem

3

Manifesty odtáhly
Chladno
se přidalo k puči
Andělský úsměv osamělé
ústřice

4

Věštili zánik mléka
Noční gumák vsazený mezi hyždě
ukazoval sever

5

Čerstvě omžené
rozculené maso
Žádná Amerika

6

Sotva béžová těl Nahý
stůl svítí dál
než je zdrávo Svítí rozeznívá
sliznice dne

7

Skříň padá tma
Byly holky smích v prášku
Teď dojet
na třas oka

8

Rty k zblednutí
Těla ve větru
Zrcadla jak se omží
ani neheknou

9

A vypil jsem
celý blábol

X

*

Přijde pak horký den v jiném cizím městě
z temných stěn průjezdu jako bys vcházel k sobě
šlehnou vstříc cáry světla košilí z nehašeného vápna
a nabídnou obvazy málem balzám na tvé
na naše pahýly
Není kam jít dál Ticho rozťaté chvíle nanovo je
 hudba
a beze spěchu uniká z kamene

Čas průkopníků

Dodnes je ticho
Zimničný třas plynu za stmívání nad umrzlou
hlínou
u kraje města
Dál se čeká že lampa nad jeskyní krámu
zabydlí mlhu
Náměstí je prázdné Otec si vede matku z kostela
zas netknutou a jasnou
jako zimní vzduch nad budoucím Vancouverem

Dál stoupají černé siluety na kolech hekají než
vyvezou bludičku
do noci na vrch vrzavé uličky

Plyn sotva zesinalé zapomnění Dosud nedotčená
bílá nových lodí
Země kost úporně nasakující úsvity
Nad ut'atým obzorem zkouší překlad
pár stručných ptáků

Ve větru uprostřed pouště stoupání
je šedý palác psacích strojů

Zhroucená Burza trčí v půli cesty mezi válkami

(Québec, 1982)

Zdravit

Oslavy se blíží za chůze

Domy jsou obydlené a pusté
V některých oknech
se rozžihal kus ráje jiná zapadla už do tmy
a důvěrného
mlčení

Byli jsme na konci týdne
a uprostřed příběhu

Potom jsem viděl stromy jak ještě podržely mraky
proti modré
ztemnělého nebe

Smál jsem se

(Jednou v Montréalu se navečer vracím ke známým, u nichž pobývám naproti velkému parku, stmívá se, kloužu pohledem po temnějících stromech a po oknech, která se tu a tam rozsvěcejí v nízkých domcích. Pozorně se do všeho vpíjím pohledem jako bych to všechno mohl uchovat v hloubi oka, snad dokonce s nadějí, že si pak domky a stromy na revanš vzpomenou na mne –)

*

Spěchající fešáci v sáčku
neutečou Čím víc se ženou z banky na oběd
a napříč chody k povinnému kafi
a štamprleti
čím víc chřestí klíči cvakají čelistmi kuffíku
volají mobilem rovnou z vany
pro půjčku do nebe
tím rychleji je čas potutelně unáší
ve svém stěhováku
Jen poslední loudal jak se rozhlíží z parčíku
do všech stran
má pro sebe celý prostor celý
den sluncem rozsvícenou kru
jen zvolna tající ve vláhosti
bezčasí

*

Ruksaky sedly za krk vyplázlým mladíkům
víc: osedlaly si je Samy den za dnem víc nařvané
ženou je na pastvu zprahlou ulicí
Pod kedskou tu a tam ohryzek drhnoucí plechovka
za zády jenom šum marných zpráv
textů

Jdou v uších sluchátka a řev
téhož huronského ticha léto trvá už teď pobledlé
na prospektu vypadlém do prachu Planety bez
hlesu hasnou
v mléčném oparu měst Tu a tam jeden pohodí
flašku od piva
a škrtně další altán další lázeňské městečko
dřív pohostinného světa

Valí se Nezdolně míjejí
a akceptují
V krámě opařená řeznice mává sekerou
a roztlouká bledé kuře

Nakonec pomfrit

1

Dnes jako včera
jen Roger Pomfrit
trčící stráž hrozí hloubí
stmívání

2

Nechuť leze z děr

3

Smír přirozené
smrti co poslední přístav
v bušení v zadrhlém běsnění
živých mydlících do vlastních těl

4

Každodenní pomfrit zlostný Roger
poslední tajemství v pohledu večer co večer
toho kdo chce jen jedno hodit pomfrit do tmy
a sebe za ním

5

Jak ještě prohlubuje strach a zimu
prach Strachem a zimou prachem
dál prohlubovaná zlost

6

Zlost v ústí
jako to co zbývá
poslední východ
Předem zazděný

7

Nikdo nevyhrává

*

Václavu Bělohradskému

Je neděle ale kutilové jsou na nohou
kladívka buší v domech jako by zaháněla výčitky
 chmury
o kus dál švarný polda v čisté uniformě
chce už už z kutlochu vypadnout přes práh
do mrtvé ulice
Po jiných zbyla prázdná čekárna jak ufrnkli
 nahonem i s rodinkou
v letadle za vyhlídkou na sváteční poušť
Snad aspoň pár Židů si někde v šeru krámku
jen krotí usmolené pejzy docpaní oříšky bdí
 s funěním nad věcmi
a jejich chátráním věnují se sakům a kalhotám
aby se oblýskaly jak třeba vyboulily patřičně
 v kolenou
i v loktech Voskové nosy svítí v mokvajícím sklepe
aby připomněly jaru jeho stáří aby v zákulisí dál
 jak má tělo listí
a potil se lidský špek
černaly fresky a trouchnivěly mapy

Snad aspoň oni Pokoutní sveřepé lampy čadivého
 světla
v příliš jasném světě nových lidí jejich slibně
 vyceněných chrupů
pod naleštěným nebem bez paměti

*

Nechte si tranzistorové úsměvy parádní
třpyt příštích cetek
Chci poušť a prach jeho dávnou hořkost
pod zranitelnou bílou ubrusů

Dvory

1

Jasn  dvory vysvl kan 
z ozvěn
vonn  šum zvedan 
nad ubrusy m st
vrstvu po vrstvě
až k sluneční d reni p reh nky
k nahotě pod zelen m blikáním
sal tovek
To všechno co vyvstávalo
v hloubi nedělí
a d l tam v ezelo

2

Nejsem diva slov
délky po souv t ch v bělavých stěnách
letních byt  jsou tam d l jak s úlevou  tu
 nakropen  svitek
 molkov  košile a piln  veleb m
dobrotu dalekých tet

3

D l cítit odpovědnost
k prázdnu okrajů

a sobot
K hrdé mírnosti fasád
v pobledlém ničím slunci

(Ještě se natočit, dohlédnout až)

Tam

- a) kde nerozpleteš provázek města
a zaprášenou šňůrku předměstí
- b) kde táhne ze zákulisí města
nedohledné zívání předměstí
- c) kde v rozbitých střílnách města
schnou na slunci mdlé kůže předměstí

Vrstvy

(Hloubka metropolí)

Standovi

1

Sedí teď u stolu občas zvedne hlavu ke zdi naproti
k oknu
a dvorku za ním (tři popelnice kára)
venku mrholí nedělní omítka se vlhce drolí
V hlavě má bílou zeď dvorek popelnice
a káru pobledlé nebe
před sebou celý prázdný den
jak dlouhou vycíděnou chodbu

*

Za zády ostatních ručil za nezměrnost
rozlohy kolem vlastní samotou Podepřen nehybně
v křesle
chladnoucím loktem byl na strážci udržoval záři
v dalekých parcích
S pohledem upřeným na odřený koberec
solidární se svým stárnoucím sakem věděl
o břechťanu
jak venku v letním prachu němě lnul k průčelí
V hlubinách domu žil tajně dál matný lesk žehlicího
prkna

*

Holí se češe
ale ať potom položí mýdlo
a hřeben jak chce vyvstane mu z nich vstříc totéž
mlčení

Marně se v myšlenkách vkrádá mezi chladivé třpyty
ženského prádelníku na druhém konci města
Vzdor svátečnímu dni nevníkne ani do štůsku
čerstvě vyžehlených košilí
ve vlastní skříni

2

Jeden po cestě míjel jen pusté dvory
kam požární schody sjížděly lomenou čarou
jako černý blesk Cizinec se v přístavu viděl
rozsvěcet

okýnka kajut v temné mase lodí
Jiný se u parku
vprostřed stmívání otřel o optikův krám
a září tu teď z prahu v náprsní kapse brýle
v čerstvém černém futrálu

než se dostaví Duke a před blyštivou hradbou
bandu v kompletní sestavě nechá z pódia zavlát
flanel
nejhebcí z nohavic

*

V puse co udidlo mírné vrčení vrtule
ze dna rána jasné propasti Znovu vstříc toustem
nejapnému máslu Pozděj návrat
Fletchera Hendersona — s celým orchestrem — co
hrdého akcionáře
jiné Eiffelky (rez ochozu rozsvěcená sluncem
až k daleké Číně) sláva jeho křídům-činelům jak teď
zas jdou k zemi kladou mi k nohám
svůj povzdech Co poslední šanci
ho nechávají zmizet v nedělní polevě

*

Večerní déšť píše rovnou na mramor
zapouští vlhké kořínky do masy bílé Sfinxy
jak v modravém šeru splývá s piánem
Duke dýchá širokou kalhotou
spolu s ovály činelů
neděle prorůstá týdnem opera
středečním kinem V popelu černobílých filmů
mírně napříč nóbl plyšový hrb

3

Pořád
to sálání ticha na kost probledlá šed' chodníku
pod šepavými stromy pod okny
bůhvíkde vprostřed nedělních Vinohrad

*

a (připomínka) nad klobouky svědků jejich teplou
plstí třpytivá perleť nebe
let dvacátých jen lehce narušená stmíváním

*

Neděle, čerstvě nabyté právo na placenou dovolenou.
Zaplavili lesík ve Vincennes, jezírko s těkáním lodiček,
harmonika, do všech stran hlahol, hned vedle roztažené
deky načatá láhev. Úsvit nové éry, zdá se jim. Úlevně
rozvaleni v trávě stáčejí s důvěrou hlavu k obzoru, tam,
kde čeká jen okupace a válka, později křik dětí uvízlý
v pustině sídliště. Všechno už vskrytu uvadá a hasne,
všechno je ale dosud možné, v hasnutí samém i v jejich
pohledu upřeném do budoucnosti jako do hloubky
klamného obrazu *en trompe-l'oeil*, nebo jako do nezná-
mého prostoru vprostřed prázdné arény.

*

Vlak na konci neděle pak při zpáteční cestě zas vniká
mezi začazené střechy Karlína
— orchestr Jimmieho Lunceforda zvolna vyplouvá
na večerní nebe jako zvučící klenotnice —
lemuje krátce stinnou propast dvorů drncivým
zlatým vroubením
zatímco z kdesi pootevřeného okna černý
střep padá ke dnu křik neznámé brunety

4

Když v cizím domě schází od brašnáře
s opravenou aktovkou a o patro níž se zastaví
u čichsi dveří
aby zkusil její zapínání přes dveře k němu dolehne
hlas rádia
až ze dna neznámé existence

Teprve ze zubařčina křesílka na dalekém předměstí
pak uvidí jak se zvenku hrne do okna další jaro

5

Hlediště bylo všude
okolo v síti reflektorů
a světel velkoměsta
kouře a bzúčení hmyzu zpitého
noční krví
kolem matného katafalku ringu
Diváci byli předem jen
vzpomínka na New York
mlhovinu a útes
vyvstalý v předvečer potopy
v ničí paměti

Jinde jenom vlhká hlubina
předměstského dvora
dřív než vlak projede
znovu Karlínem

Z bzukotu vypluje hlas zvonce
Joe Louis nastoupí do
 rozhodného kola
Ve tmě lesky rukavic
a svalů stále nejasnější
za vložkami kazů na čím dál
 omšelejším filmu

Ze dvora stoupá chlad
 z vlahé a mléčné
 plátnem oslněné služky
v biografu bezelstnost
 levné fialkové vůně

Hned koleno ve slabinách
hned tlapa na boku a žebrech
 jak při lásce
nebo v hromadném hrobě

SPOLEČNÝ LESK KŮŽÍ ZA TRVALÝM MŽENÍM JAKOU
 JE ODDĚLIT RUDOU BAVLNKOU NITKOU
KRVAVÉ ŽILKY (K VLOŽENÍ DO ŠRAJTOFLE ZEJÍCÍ
 DOKOŘÁN
V BLÁTĚ U PŘEDMĚSTSKÉ OHRADY)

Potlesk a křik přehlušuje dál
pleskot kapek když Joe živý
 masiv
už zmizel vydal se rozeznít —
 možná
jen utěsnit — vzdálený větrný
 konec

chodby modře nakalafunovanou
pěstí

Kdosi na konci ulice než
zmizí
zasvítí džbánkem piva

Někteří za moře

a druzí do transportu
hned zívání hrobu

hned propast zhaslého hlediště

ZVUČNÝ BAS JÍMŽ BERTEROT NA NOČNÍM VEL'
D'HIV HLÁSÍ POSLEDNÍ ŠPURT VŠECHNO
PROPOJÍ

6

A ze zahrad letního Berlína jen zlato povlovné pivní
vlny

s pěnou hlasů jak stoupá nad zídky

až k vyhlídce na náhle nahé jezero

(V hloubi tlampačů

daleká střelba Stepní van

za obřím písmem reklam na ohradách)

než do všeho z odkvetlých stromů napadá bílá drť

suchá rez

vosích bombardérů

Chodec se sotva otřel o panel

a byl ten tam na rohu dodnes stojí prázdný

stěhovací vůz

v něm další rozlehlé sály

Prach měst, stopy chlebových prstů

(ruka je prázdná)

Přehmaty
prstů z chleba

(hlava pustá)

města
a ticha

Obyvatel rozlohy

1

Táhli jsme městy hučeli ostošest do palčivých dam
kolem bez hlesu míjel kámen domů šli pohaslí
lidé Navečer někdy zajiskřil v druhém oku
chlad odjinud
planoucí trsy svíček v potemnělém kostele něčí
spěch podél keřů parku přiostrěných světly lamp
nakrátko skládaly scénu povědomého světa

2

Den tady sotva započatý
je už jen tenčící se stěna
Vstříc tělu než s ní splyne
jedním nalehnutím Třaslavý cár novin
po němž jen stékáš spolu s povzdechem
už vadnoucích zpráv

Tu a tam neznámý dobrodinec jarní
strejček nechal marnivě trčet roh nažloutlé terasy
co kapesníček z dosud zkřehlých keřů parku
Pod plání v meandrech tajných chodeb
dál oddaně bušící tep matek

Ani mně není co věřit přesto teď jasně slyším
dýchat prostor

aspoň v dalekých rozzívnutých dveřích Bůhví kde
v Římě kde poblíž velké třídy málem
zas mimo město nese slavně služka šerem salonu
prachovku splihlé křídlo
bez srážky s tichem pánovy pracovny
Kde znovu dozrává bledý záblesk
v zašedlých hlubinách okna
s balkonem Dosud dřímajícím
nad prosluněným už tichem chodníku

3

A za stmívání je zničehonic město
všechna města
Z náměstí neklidného jak otáčecí dveře
večerní vůně náhle přesná
v chřípí odvádí chodce po důvěrné stopě
stranou až k tajnému území zelené a kiosků
K parčíku a dál k nejzazší skulině
v hloubi Milána nebo Turina Tam kde se předem
při návratu domů
občan na rohu rukávem pláště otře
o sukno bouřky její hebký biliár

*

Marku Staškovi

Pánové živě smekají
a mávají vzducholodi jak nad nimi vyklouzla
z mraků
zároveň s chladným sluncem
Celí vzrušení tím vytržením z nudy severního
města
vděční za odraz zeppelinu ve vlhké dlažbě
málem jak za zvěstování
vypínají se tu mezi dvěma válkami
a nevidí jak málo chybí
aby do nich pilot pustil dávku
Netuší že je na chvíli chrání jen nuda
jak jim ji teskně budem závidět hledat ji sami
v ospalém ztuhlém městě
co dočasný úkryt

Nikdo se nikam neschová to se ví
vzdor temným dědkům co ještě nedávno lezli
zpupně z chalup z horských salaší
jako by tu po léta beztretně sdíleli pelech
rovnou s Obludou

Jen v jarním zjitření uprostřed předválečného
Berlína
je někdo dosud volný jak i s kloboukem chvíli
málem letí
přes svůj stín v čerstvé louži

XI

A dnes

1

A dnes to tedy přišlo
S nebem tak modrým že samo lehce bledne
nad kamenem nábřeží a schůdků Nad jejich
úzkostlivým do sebe staženým snad tušením
Nejkrásnější den v roce
jako nenapravitelný zločin

2

Jsou krásné dny Vyhrátou chodbou beze spěchu
vnikají
do noci Každý z pokojů je ztemnělý korunovační
sál
a my velkopansky bloumáme V každém z nás
plandá jinak modrá opona
Jugoslávec podobný masivnímu božstvu
sedí večer před vlastní kavárničkou Vypíjíme si své
u osiřelého pultu
a neseme mu drobné ven pod hvězdy
jako k oltáři Netušíme co bude jen horko trvá
vlahý povzdech stoupá z prázdného obalu
jak z parku ke ztichlé desce v gramofonu
Přešli jsme narychlo ve tmě z divanu na postel
a venku někdo nabral dech ke křiku

na celé léto Hasnoucí světlo nese svou lampičku
dál
a dál
za pozdní zbořeniště krámků v očích

3

V létě
cesty zas vedou až do stínu dámských podpaží

mezi prořidlými chodci dál zlehka dusají
nespatření sloni

4

Dopolední město přejíždí línou dlaní
Kdesi v okně se sotva pohnulo
běžové tělo

5

Blesk nepřichází neškrtá ostrou žilkou
zsinalost žádného božího těla Na rohu v místní
pobočce tvé banky
tě v přítmí dál čeká trochu ženského masa Jak ho
žhoucí léto šperkuje z dálky svým zlatem
vrtí se kyne vlaze vstříc pleťovou vlajkou
za chladivým mramorem pultu

6

Šedý den stáhl rolety a pozorně chutná dna
popelnic hořkou černě uhlí
v ospale ztrnulých pytlích s uhlím
Omšelý prorok vtěsnaný do rohu ulice
schne v pouhý stín
Nikdo neví jak bíle záříš z šera
za pustou fasádou
Drobný déšť úporně škrtá zkřehlou židli vyhnanou
na chodník

7

Trochu modrého zatmění v tvém bílém libovém
Občas už holt má člověk modřinu
říkáš
a den se rozprostírá všude kolem

8

Den prosáklý náhle na dno modrou léta Tak
modrou že třísní rohy domů
a šplouchá do tváří Kanoucí světlo je bílé až to
z něj zastudí stín rozlitý po kůži nás teď zlehka
tiskne
až někam k chladu vzdáleného kamene Nikdo
nežádal o milost
a nikdo ji nedostal Dav se s výhružným jámáním valí
dál

a houstne spokojeně v česno kolem dobíjených
andělů
nebo kolem úsměvu spícího bůžka Z nádraží
uvízlého všem za zády v ústí aleje
hlásí rozjíveně praporek že město v sobě dál skrývá
tajný městys

9

Nezměnil jsem se nové léto jako předešlé
mě drží nepustí
Nic nepomáhá Navečer stojí slunce v ústí bulváru
jak fakule a jako němý anděl
v nohách postele
Pod střechou kolem černých jícnů mansard
prosvítá z omítky sivá kost Z okna dýchne tma
hnojem
krypty Smalt nebe nad domy dosud sálá
Vzpínám se mu vstříc pilně větřím
a pálím si o něj zbylé maso med světla mohl po
celé odpoledne
nerušeně zrát v prázdném podkroví líně protékat
pletanou slámou křesla Bylo dětství hebkost
medových paží
Někde snad dodnes pustá sláva předměstí V dálce
tichý křik trumpet zježení blesků
chybí co sezónní příděl zlata Každá kolemjdoucí
tají svůj vlahý noční park
a udržuje mě jím na nohou Ty šťastně usínáš
v dávné kolíbce v náručí s jinou menší kde
nanovo sama spíš
a tak dál než zas všechno vsákne

pobledlá stránka V jarní Budapešti jsem se mohl
opřít
jen o prázdno výlohy s jizvou plavé hůlky

(P.S.

A číhám dál mé myšlení beze stopy tone v záři
sklenice s vodou
V noci otevírám okno
a slavím Zas pouštím desky
jako bych páčil dům vynášel z plamenů své
naprasklé batole
a zas jim ho nabízel Zbývá ptát se zda už to
přetahování bez konce
mezi mnou a světem není smysl)

Ratolesti

1

V ulicích za listím prašných stromů
už čeření čerstvých těl předem nočních sukní
Předmětům v šeru bytů zatím díky užívání
připadá čím dál určitější místo
v policích Na přísných komodách
a stolcích pod lampou

2

Ze dne je popel fasád jen tu a tam s trochou
žhoucích oharků
za rošty okenic
popel a vítr který všechno rozvívá cloumá stromy
vrostlými do fasád
a vytrásá zapomenuté drobné I moje řetězy se
mírně rozřinčely
Dorážím zpupně v každé z tmavnoucích korun
co pěst svíraná rozvíraná
v rukavici z listí

3

Hluboko v noci tvá hlava mírně drnčící střep
přilne krátce spánkem k plechu pánve na zdi

kuchyňky Spálené město dosud žhne horkem
odvčera
dál s láskou kroužíš kolem své hasnoucí ženské
hvězdy
Zatímco deska která dohrála
odvíjí v gramofonu jen nekonečný pás ticha horké
stříbro lžic trčí z rozzívlé zásuvky
vstříc dalekým planetám Tu a tam nad tvou hlavou
v domě za blízkým otevřeným oknem
nebo dál v ulici zakašle hekne vprostřed rozespalé
pouti tvůj spolunocležník
v přečpané pusté ubytovně světa

4

Kdesi v kuchyni crčí do noci nové povodně kusy
ker padají do hlubin
ztichlé ledničky Tady v ložnici jen úzký pruh
dechu žene svůj kouřový signál
po pustém prostěradle Trvá tu zatímco za oknem
se zvolna sunou šedé
ratolesti po deštivé vozovce bulváru

*

Jdem dál výlohy zůstávají za námi
co chladnoucí zbytky myšlení
jen pachy a vůně jsou ještě živé
v maketách měst Maso hledá svou zasutou pravdu
v popelu filmů vířícím za zdmi kin

Postupuju podzim černě značí mé hranice
hořkostí každé zlomené větve
u cesty (léto se otvíralo jako jasná propast
mezi sklepem v žábě a ledovým provazem
oběšeným v hlavě)
někdo se na nás dívá shůry někdy i odnaproti
z hotelu
není to Pánbůh
Mám na krku šálu patří ale vám
čestně Rázuju tu sám ale denně vám jdu vstříc
v nadlehčení ranních fasád
i vaše mláďata jak je mám nejradši když bloudí
v lese
kypří mé jizvy dávají znovu úplnost
zářijové zemi okrem tašek na zádech

Vrátit se teď k svému zaujetí
pro zvadle trenčkoty jejich důvěrné tření o práh
stmívání
Zatímco v parcích rozptylují fontány zbylou zeleň
vidět to znovu: kuřáci si pořád chrání oheň pro
sebe

ve skrýši z dlaní hlídači jeskyně tráví dál
odpoledne před ní
klímáním s kartami v rukou
nakonec se tu řidič vyvalí na chodník i s volantem
ranní chlad vykreslí přesněji údolí hýždí
město zužuje chodbu Vzдор staletím pilné
sublimace šilhám zas po každé atrapě nohy
zvednuté z lísky do stmívání s návnadou punčochy

Vrátit se k svým úkolům S trvajícím vírou v dalekou
horu
a v tajný život cizích dam vplouvat do zatáček
a probouzet zlehka jejich křivky dívat se dál
k obzoru
jako ke středu

Vracet se jako když se blížíme znovu vás všechny
proháním po suknu trávníků ještě se zvedá černý
vítr
mezi stehny té která parkuje a v autě
vstává ze sedadla Na bulváru už dobývají zpod
stromů hroudy tmy
atd.

Atd. jít alejemi
jak po stopě svého krejčího a vydřevené Archy
jeho salonu je pravda že ne dál
než k černému zavazadlu vlastní rukavice

Město aspoň co lampu
na kraji noci

XII

Dál zdejšími meandry

1

Město lidská džungle
a živé harampádí nedohledné hemžení
jeho šatníků začíná v nás z naší vlastní tmy
se šíří po plakátech a zdech návěštích
vlévá se do signálů na pustých křižovatkách
 roztřásá spolu s námi bledé balíky
těly nasáklého hedvábí mezi drnčícími keři
než spočine zas v tichu nočních mauzoleí

Město je sníh a maso prach
na provazech a průvan v hangáru
Jak v okrajích mjíme s nákladem necháváme se
 teplou bavlnu sov
sesedat ve větvích jistěže aniž zapomeneme
rušit spánek dam

Uprostřed denního moře
střevíček s vyklenutým nártem neznámé
zvoní poledne hodinu pravdy

Rodinovu Balzacovi zalehly oči
černé brýle prachu a sazí o kus níž po bulváru
je parčík jen aréna úlevného nechtění

(V dálce New York pod sněhem ovesných vloček)

Jinde ožívá městská šed' ve stoupání
ulice šumem čerstvých lůžkovin a košilí

2

Neonové žíly otevřené do tmy dodnes to na nás
houkne z propadla
při každém vjezdu do nového města
Avenues táhnou skrz nás

Osobně pravda dávám přednost šourání v kulisách
vleklým průzkumům k okraji odsunutých čtvrtí
ospalým tažením podél ohrad jejichž mlčení
zdobí jen nečitelné podpisy
(tu a tam spatřené v záblescích náhlé bouřky
z konce odpoledne)
kolem plotů za nimiž pod zaprášeným
břečťanem dodnes hučí Motor

vsákne mě každá ulička vyjídám města do
poslední aleje („kdo nechává v talíři zabijou ho na
vojně!“)
až když se z ní vracím vidím že uplynulo další
desetiletí

Zívá to z katakomb metra zeje z pro nic
rozzářených vnitřností
reklamního panelu táhne ze smolné dutiny
vydřeveného pubu

Pozorně vedu prst po zlaté ořízce ulice po hřbetu
ohořelých domů

čtu v chůzi hesla na vývěsních štítech s marnou
snahou napravit osudné překlepy v jejich
pokynech
vlastními návrhy na drobné ale převratné reformy
Na návěští zas a zas kreslená
jenom tichými stěrači

3

Vítaly nás výklady rozsypané v horké tmě
jak šuplata plná příborů V holičstvích která
otevřela koncem století
předcházejícího našemu se zametá ještě v ten večer
kdy přijíždíme

Jih je tu pořád i se sousedním krámem
zářivým mauzoleem zasklených bicyklů
kovový žlábek jímž římský trafikant z kukaně
u nočního nádraží
soupe po šikmé ploše dolů drobné nazpátek je
podstatná doložka k ústavě Republiky
mosazné zámky se složitě lomenými táhly jak
v janovském přístavu spínají rolety krámů
s jejich kamenným prahem tvoří přehlídku
smělých sylogismů

plechové čepičky na láhvích za pulty římských
výčepů patří k pokladu
a k základům zdejší zkušenosti se světem
Dál v provincii v pozadí sálu s kulečnickem
si hráči před nedělním obědem balí tága do
plátěných pouzder
jako pušky pro hon napříč prázdnem odpoledne

Později hloub do tmy podél krámů plných
plechových krabic a pytlů jako skladiště lodí před
vyplutím
Sami mjíeni přízraky slepých kolportérů úchylných
prodavačů panenek
vplétáme příčinlivě své cáry mezi cáry druhých
Naplněný výčep všechny vábí
ke společnému korytku i biskup z vedlejší
katedrály si sem odskočil umýt ruce
černé od oleje

— v zákulisí šumí vyšeptalý kosmos
z pláten biografů z létavic škrábanců
v nebi nad dávnou Akropolí —

v rozsvícené hospodě na rohu poznáme tajný střed
města
ale zatím sem nevcházíme stopa teď vede ke
krámu kde na prahu zadní místnosti ztrnul
osamělý míč
ve vedlejší holírně si majitel jak čte noviny před
zrcadlem
v jednom z křesílek dělá sám zákazníka Náhle
bezedný pohled v neúprosném světle
to vidí po celou holou nedohlednou chvíli
zbývá setrvat v jejích kleštích naráz tě přirazit
k dunění
za oknem noční tiskárny jako k spodnímu tepu
města Nečekali nás tu jistěže
v ulicích jimiž se vracíme je ticho hospoda na rohu
když se tam konečně vydáme je temná a zavřená
Bůh ve vrátnici si vypnul telefon

V hloubi své začouzené trouby pečou Jih
s městem černé bleskem nadívané kuře

4

Všechno mohlo uvést na stopu roztažené chvosty
hydrantů
změněných ve vodotrysky
modlitba tichého rozhovoru v refektáři večera

Gesto jímž otec za synovými zády
vytasí před kumpána cigarety jak nemravnou
pohlednici
míří dál K starému fešákovi jak zdánlivým
zahajlováním srazí málem z kola mladou
cyklistku
než prostě přiblíží k oku zápěstí s hodinkami
Naše pohnutí se vděčně otáčí za oběma
když je tu nové poledne playboy na prahu
restaurace se ovívá plyšovým méd'ou účetní mjíí
se sakem v napřážené ruce jako s temnou
lampou
papíry na stolcích před zavřenou cukrárnou
ohlašují letní demobilizaci V parku za poledního
vedra dál horlivě tepe jen
má TOUHA PRONIKNOUT DO TMY V KŘOVÍ
S BÍLOU NÁMOŘNÍKOVY BLUZY

Šicí stroj v domovnické lóži přečkává siestu
pod vlněným přehozem červené budky budou stát
na pustém náměstí
i po tom co půjdeme večer spát

ted' jen výloha s tichým deštěm razítek číšníkovy
„merci“ po každém zacinknutí větráku
v pusté kavárně co úlevně *nadlehčené* poklady
Chlápek roztáčí pedály brusu
k nehybné jízdě vyschlou polední louží
zbývá svalit se na dlažbu mezi božstva zmalátnělých
koček nechat se jimi roznést k okrajům horkého
dne
a prázdné arény dějin

Místo apoteozy stejně jen papírová vlaštovka
v obklíčení ztemnělých aut přibije k cárům slunce
na obzoru vyhaslou červeň zdi z cihel

5

Někdy se nestačilo setmít
když potrhlá věštkyne začala psát křídou
své šifry na domovní prahy
(číšníci z protější kavárny cedí posměšky skrz zuby
jak zdrávasy)
Čím dál užší stopa se nakonec stáhne jen do chvění
magnetických pásků černých žil uvízlých pod koly
parkujících aut
v průvanu zpustlých metropolí

Děšť v Padově povelkal uhlí dlažby lesky
spolu s ohni prodavačů kaštanů Vracel město
pravdě černobílých filmů
a hlubinám středověké sluje
— sivá zář blesků nechala z kravat
ve výloze vyvstat pod vzory všechnu *hloubku* vlněné
tkaniny —

Námořníkův tmavomodrý cár plul v barcelonském
průjezdu
záplavou neonem zbledlých tiketů až málem
prorážel večer
na stránce z kresleného komiksu sebrané zpod
poslíčkových pat
zas jen zvlněné ale ploché písmo černých a bílých
těl
Na lemu večerního New Yorku lesk černých
pouzder mezi skleněnými třpyty v krámech
optiků
poblíž Parku je podstatný znak elegance města

Okolo znovu to se ví i nové čekající hloučky
ztrnulých strážců nároží drogerií plných
instalatérských zvonů
co levných godemiché V hernách nic než vesmírná
bledost tváří
nádvkem k hvězdnému jiskření ve zsinálních
pilinách na podlaze

Sám jak se blížím k pravdě čím dál víc utichám
na podzemním nádraží mě čeká v zrcadle bílé
zjevení
sebe sama s bezedným jícnem tmy v zádech
(Jen stařec klidně klímá v jeskyni z papírových
obalů
jako by už na nás dohlížel ze záhrobí)

Na konci noční ulice ještě v přízemním okně mizí
letmo portrét

státníka bez jména a tma znovu bledne nahnuté
průčelí se vzdaluje svítáním
jako rozvrzaný secesní koráb

(A v Pompejích náhle táhlá neznělá
cesta napříč dnem vylehčeným příchodem stmívání
jako skrz naše vlastní životy)

Palác

Ani v mírném stoupání
nebo klesání nejhonosnější avenue
nechyběla šed' prázdné výlohy zasklené pustiny
zdobené trochou sádrové drti

Na soutoku dvou tříd
v Buenos Aires byly dosud výklady pyšná příd'
obleky z ušlechtilých látek tu v pozoru dál hrdě
vzdorovaly
V přítmní rozlehlého krámu
bez zákazníků se ještě kolem tebe sbíhali ze všech
stran obkládali tě košilemi saky
brali si na tebe nůžky napínali
a svýjeli centimetr
vzácnou kravatu ti vynesli z výkladu jako spící
krásku
z domu v plamenech
Ještě kolem tebe stavěli pohostinný palác
jen z pustého vesmíru už do něj táhlo

Město tu přesto mělo svůj nejhlubší sál
Štůsky látek v regálech skloňovaly tiše
do poslední všechny jeho šedi
Mrtvé matky se tyčily za prkny
v šeru podzemní žehlírny

XIII

*

Saxofonistovy dřeváky z bakelitu svým tanečkem
jen tak tak
dráždily chodník Růže přesto těžkly v tlapách
prodavače
vším smolným pozlátkem Turecka v paměti
V letní noci se všechno zdálo lehké
jen svou marností Jen tak tak ukazovák
mířící na toho co na rohu míří prstem
nikam O kus dál dýchavičná masa dvojice
přikované k dlažbě rabující v sobě chtivým jazykem
co zbylo
už sama plula jinam společně s pustým nádvořím
paláce odnaproti Dál jsem nevěděl jak zadržet
vytékající krev jak vzepřít obnaženou tvář
pohunkově pažbě Jak v sobě smířit vás dvě
Hebkost společné siesty
a hryznutí

*

V popelavých troskách večera
uvězněn zas jejím blond sevřením
jako bys měl vědět Poznat zlobu klíčící pod láskou
smrt vždycky připravenou zasálat ze spár života

Příměří sotva pro pohled poničené tváře
za prchavým zábleskem smyslu
K poznání holého obzoru jenž nepřekypí ani
městem navíc
jak tu dál trapně chybí pravý zločin

V popelu
dál sbíráme diskrétní vavříny Naproti v odpověď
jen urychlí
plachou němohru přilnou krátce stínem fikusu
k šedému oknu

Dál tu umíněně milujem čekáme že světlo
vystane z trhliny Z údivu vidět se třást nahý
jeden za druhého

*

V noci prázdném sále
jsou dosud slyšet kdo ale
Brutus nebo César
Říčí kdo vyhrál
nebo kdo dodělává Chrastí zbroj na dláždění
či drhne nůž v talíři

(Když kolem cení zuby nad obědem
zas nevíš Zasedli místo dávným
hrdinům? Dřepěli tu snad i s mečem u sesle
vždycky jen oni?)

Jak číšník nese ták podél terasy
kuřák míjející s plamenem
nad dýmku ho chvíli doprovází jak světloňoš
než zmizí v noci sám
Kdosi na kamenném můstku se pak znovu
ztraceně ptá tmy kdo jsme a nač
hned vedle starce jak se tu opírá snad po léta
už zbaven řeči
Zestárlá voda kanálu se zmítá sama v sobě

Tmou těla táhne dál těkavý signál
slova ty
Jenže kam

Ted'

Se sluncem vnikajícím sem ze všech stran mezi
nahnutými stromy
je tu ted' park v přesném osvětlení chvíle před
vraždou

Restaurace

Žvýkat své sousto připomenout tělu krvavé temné
dno Předat trochu dechu kouři z cigarety
venku na slunci pak najít vitrinu
projasněných láhví

A zase odjet Vrátit další město
špinavé mlze svítání Mírnému nakrčení
prostěradla kolem živé rány
dalšího nedobyteho těla

(A v Praze:

VESTY ŘEMENY
DĚTSKÉ KOŽÍŠKY
KOŽEŠINOVÉ KOBERCE
PŘEDLOŽKY)

*

Pod prádlem předem povylezlé jazýčky poštěváků
sličněji dosud než tužky jak trčí z kapes pláštěů
kresličům

*

Za hradbou mlhy
tepe už málem
v kameni
bílé slunce z hmoty
našich čel
Ach neznámá protijdoucí
řekni máš-li ji blond
nebo zrzavou povím ti pak
kdo jsem

XIV

Obyvatel rozlohy II

1

Někdy byla města plná přístavů jeden se
v podvečer neotvíral dál
než na rohu u nádraží Když jsi sem vystoupal
dosud slunnou ulicí
vítal tě tiše každý kuchtík v modré zástěře
a dál tkvěl ve výkladu jak v sobě ztuhlý maják
Měděné pánve za sklem se neleskly steskem
ale bleskem nakrátko zadržným hřměním
V šeru uvnitř krámu regály obklíčený příručí
se ošíval lechtán vlastním letným culením

2

(Neuilly)

Autobus uhýbá z plácku postranní alejí Dlouze
zatahuje pod křídlo smířlivých
zelení svou drnčící sbírku kovů Vprostřed plácku
trosečníci za sklem
telefonních budek náhle obklíčení tichem Lepší
čtvrť okolo se nahonem někam vytrácí
jako by bylo zas třeba se něco učit Biograf za
rohem svítí do ztichlé ulice
s mírností válečných let nahořklá vlhkost kdesi
u přívozu prchá ze smutečných korun
a stoupá tady výš podél fasád Vychladlé suché
omítky

tkví samy v soumraku co přísné vyhlášky beze slov
V šeru domů teď nanejvýš na pánvích tiše škvíří
šednoucí bifteky čím dál víc podobné kobercům
které osaměly
na dávných vyslanectvích V jistých salonech jen
prsty bílých madam křepčí nad nehybnou
komodou poblíž vázičky
jak vyprošťují špendlíky z čerstvých košilí Snad
i z papíru kolem růží
Kovové součástky konzoly uložené v zavřených
krámech
jsou jediné zbraně potemnělé hodiny Řád jsou jen
čísla zamčená ve stolech přísných účetních
Diskrétní vůně zvlhlé vlny je všechno poznání

3

(José Lezama Lima)

Je to dlouho co v šeru havanské vily pobledlý prsteny
okroužkovaný tloušťk
pytel hedvábného prachu lehal (i s doutníkem) na
obří opěradlo křesla
a pokrýval drobným písmem stránku za stránkou
Jen tu a tam zvedaje víčko aby rybím okem laskal
hebkost šedého dýnka na skříni
Teď kdy dešť všechno zas překrývá svým třaslavým
igelitem
tu jen trochu postáváme v loubí a pod stromy
parku v duchu i mezi palmami

dalekých zimních zahrad a já jak tisknu v kapse
černý knoflík
ztracený před vchodem do hotelu neznámým
světákem
větřím pozorně nálezy v kapsách druhých Ten
s knírkem cestáka bude mít v saku celý černý
podpatek říkám si A v duchu přeju ostatním
i sobě
ať příště nakyne někde těsto kam každý z nás včas
přihodí svou tretku
co hořkou rozinku

4

Honzovi Š.

Vlaky se ženou přes blízký viadukt Všechno
se otrásá jde vstříc své ozvěně co důkazu
že se pro nás kdesi trochu obracejí v hrobě
A tohle tedy je
sláva dne: defilé klobouků a trenčkotů (sotva
mrholí) těch co vcházejí v nichž vlašný potok
žvatlání
drobných vzrušení a intrik z úřadů z místností za
krámem dál umíněně proudí
i u stolu Mezi dvojím zjevením vrchního dvěma
rozmachy jeho ubrousku
nad karafami věžemi ohmataného skla jak
nepohnutě ční zprostřed talířů a sklenic
proti mžení neviditelných popílků
Život je tu s námi to on na nás dohlíží zprostřed
sálu
a dne přísným pohledem pokladní Při každém
nárazu šuplíku se v drobných zas rozezná příboj

Jsme tu v kterémisi Brooklynu jakoby navždycky
V hloučku naobědvaných pánů se už tasí
doutníky
co poslední trumfy Dálka dělíci nás od rodné
Atlantidy
málem mateřsky zívá matným leskem kůže
z dekolté u stolku odvedle

5

Zbyde údiv návratu
S rozlohou za zády obejít ještě modré prášení
jezírka
už lehčí o léto
Za městečkem dosud sluneční rojení v listí
u hřbitova
Na látky v krámu už přisvítlí bledým hlavám
zsinalá lampička

Ještě se ptát zda jsme dost milovali
Za námi pole jako vyschlé kůže
Na mezích potemnělí svatebčané
změnění zas málem v náhončí
Jiný u lesa jen vyhlížel včerejší bouřku

(Město váhalo u kraje ohlodaným předměstím
Také tady
jen hlídky tu a tam náhrobek potemnělých zad
nad pustým rumišťem Svatební lustr zvonící
cetkami v prachu
a zbylé slunce jak rozžihá v šeru kostela hraničku
židlí

V dávné hale pohled za šustící sukni
přistihne nad schody jen oslněné zábradlí)

Stoupáme pak dlouze ulicí nové sezóny
a ta co prochází celá noční už vniká v ústí do
mrazu
jako do jiskřivého salonu
Za zády svítí naše něha v hasnoucích třískách
krok před námi jde zostra zvednutým kopýtkem
po černém mramoru Domu pián

6

Milanovi K.

Někteří vcházeli i s průvanem vlastní chodby jako
by jen za někým nesli na těle
jeho šaty Příčnost manévru skýtala takříkajíc
možnost zdravit v nich šarm světa
a pečovat dál o svůj profil Šaty: už to slovo listuje
šeptem v dějinách
Navečer zas jen otázka či jsou obleky
osiřelé v obchodních domech I její nahota se
doma jen těkavě rozhlíží
sama po sobě zasednout — dodám — není ještě
vědět kam míříme
když otvíráme jídelní lístek

Těm co se ptali na adresu jsi mohl nabídnout jen
svou vlastní zbývalo (zbývá) se propadat mezi
řádky knih

Jiní pokračovali v chůzi
než stanuli před kioskem nebo krajem chodníku
Šum šatů a tlukot turniketů stačí ten vracející se
průvod

jak věrně demonstruje bez nás
Tohle odpoledne některé další
Už posledně jsme seděli právě tady
jenže s někým jiným Líčí ted' neznámou ženu
známého
slova ji ale neumožní vidět slovo hotel je dál
obyvatelné
roztržitost gest napříč určitostí kódů a jmen hala
co prostor údivu

Postupně tak dojdeme až k pánům jak vstávají
prudce od stolu
a začínají i končí tím román

7

Ulička z boku do tvého třaslavého míjení
večerem náhle jak příčný zářez
a výzva k jásání Zpustlý asfalt se sedlinou dne
podpalovaný už rudě zeleně každým písmenem
v neonech nad krámy Nejásáš ale Je asfalt
přiostržený roubením chodníku
do ticha jasně neon hned rudý hned zelený křik
ale jásání žádné Snad že tu dál krouží
všude kolem všude jen oni jak se třou vrtí množí
durdí a mordují Ženou se umírat rodí
a jásají i v chroptění zas a zas
jásají

Přes lehkou mlhu pak po vyjítí ven
z restaurace na scénu plácku v noci bez dobrodinců
a nápovědů studí sloup lampy v odpověď až na kost
Nastavuje ruce chladný kov povrchu
i dna

*

Ludvíku Kunderovi

Večer hasne všem
vyučování vážne
Na obzoru den vystydlé lyceum
kotví dál v šuškáni

Z okraje parku jen vraky rezidencí
modravou mázdrou Sotva šmouhou
Pramen úkazů se ztratil v matném nebi
s nesmělou vzducholodí

Z vlhkého křoví se šíří zvěsti o tmě o tichém mženi
z tepen
horních patrech pár tonoucích rozsvěcí ještě
lampu
Jinde jde za oknem ke dnu jen pohaslý salon
stůl

Jsme šedí Za oponou snad modrý navštíví tajně
bílou

V sinalém středu dál tkví ztrnulý chodec
ověčnen nadarmo i vším co mu chybí Chvějivými
chaluhami pásků
vyplavených kolem na kraj pěšin

Už dávno ne bez poskvrny v mokvajícím šeru
ví dál blesk Tuší poblíž ostrov
jasný jak dřevo nehotových houslí

Město

(ruka váhá

hlava klesá)

ticho
mezi prsty z chleba

Čekáme

1

Čekáme vzácné autobusy
Trochu podvádíme

Okolní město se drží na hladině
Světlo zjevuje
klouže

Jsme
Možná se ještě

2

V poledne když město vyrazí do ulic
s hloučky spěchajících
Šíří se mírní na slunci svůj klus
jako by chtělo potkat samo sebe jediným
sklouznutím se obejít

3

Pyšně teď tady
skvělejší o trčící doutník
na prázdném pozadí

Na nároží

1

Na nároží zuřivě popíraný větrem
jsem před sebou bůhvíproč dál viděl
celý velkolepý život

2

Na zastávce vprostřed dopoledních ulic jasných
a mlčících
paláců
stojíš teď chvíli jak zapomenutý osudem
v čekání na milost

3

Ulice poránu
je napřed téměř poušť Až potom tu v závějích
světla
některé tápavé stíny zas nesou
pár odlesků na kufrech

Na mřížích

1

A někdy ach
byli jsme jak děla
tížili na mřížích poklopech nočního města
svou protihvězdnou masou
zrupným bronzem dvou sobě vstříc zrajících břich

2

Vracím se V průčelí vitrina okna vsazená do
modré tmy
i s nasvícenou čínskou vázou (mingovou?
mingovskou?)
ztemnělé keře se třesou jak tuhnoucí krvotok (jako
chumáč žil? noční důtky?)
cením zuby na lampy bílé bobule
a chňapu nazdařbůh v chůzi po zhaslém měsíci
Ruka jde sama dopředu — nejistá? nečistá? —
až k budoucnosti K chladnému
kovu cesty? oku studně?
a k masu spásného srázného těla

3

Pořád na Titanicu živých v dupárnách horlivé
drkotání zubení vstříc tvářím

naproti a společné přelévání z hloučků do chumlů
vždy jiných provizorních
světů

Dráty drnčící večer o zešedlé nebe
kreslily nad obzor jenom spálenou síť Dýchání
chycených světél jak skákala dál sem a tam
mezi semaforey bylo celá vyhlídka
Kus odtud každý už pevně vepsán na své místo
mezi otce matky s kočárky Na cestu zostra
stoupající napříč
černajícím parkem

Pořád vás poznávám hmatám Za každou
harmonikou říkám čeká noc vylitá z natržených
měchů
Hned u nitě na lemu saka se drží prašný pavouk snad
i s pevným úmyslem
ji dosoukat

Slyším tě Terasa předem st'atá svítáním
Vím: ne bez blízké dlažby s hvězdnou tříští kde
v mlze dřív vykolejí dřevěný vlak bas
na korbě a v nich drnčících láhví mlíka

4

Na ranních křižovatkách se mezi masivy černých
domů
ted' ze všech stran hrne vstříc horoucí modrá
Málem jako když něha
vniká naráz celá vlaze do dějin

Rázuju tu dál jen s lampou
své chtivosti tu a tam bledý střep
nasáklý krátce svítáním Každý kolemjdoucí jak
ukazovák
vztyčený k líně vlně fasád

(Víš
jak to je i chuť do nás náhle vniká
příčným leskem Ještě mezi mým odstupem a tvým
přilnutím — tvým ne
a mým pojď' —
se otvírá prostor slibu)

Sukně tísňené větrem jsou černý troud V šedi dne
uvízlé krovky
Někdo jde vždycky vstříc z davu ponenáhu vypluje
na smrt šedý dvojník

Morning Song

Tady je
rozlehlý ňouma a jeho těsná území
uvízlý v zákulisí temné uličky
vprostřed hotelů naditých hluchými němými hosty
v čekání na ráno hodinu
popravy

(Ve vedleším bytě už sondují
vnitřnosti domu v ruce rozverné kladívko
chystají nový sádrový důl
dělníku samotáři portugalskému smutku jež
zvedne celý vstříc zvlhlým archivům tapet
v pohledu leklé ryby když nese poslední poselství
zpátky ke dnu)

Ach vzácná madam odkud chceš jak
můžeš přijed' dej chudáku ňoumovi
ještě polaskání dokud tu vyčnívá z vody
hebká oblina rozechvělá pro nic
bílá jen tak tak
jeho Atlantidy

Hlásím

1

Dusání dělníků v hloubi sklepů
v přízemních kumbálech zdivení pekaři
nalíčení moukou na představení tmy
a naproti na lešení lehcí sluncem vybělení
zedníci S plachostí gest pozvednutých kladívek
málem poslové světla jasného zčeření
už už pojícího touž vlnou plátno mundurů
i křehkost údů Bledých pletí

Chci říct ach láska že se svým vzdechem živým
pstroužkem
vjíždíme rovnou pod kuželky podpěr chci říct že
chci
říkat Oněmělý držet svět za kštici
ve strži pod tvým něčím břichem

2

Ach madam
jedu k tobě vezu ti
pařížský průvan
na pražskou refýž
kde se tam budem co? snad
držet a čího
masa Tady za sklem

holičství jen černoška
v palbě zářivek
zvedá ruku cení na mě holé
podpaží

3

Mrzne až praští semknuté tělo chrání pod
zimníkem svou tmou
za chůze parkem znovu začíná dějiny
proti sevření zimy třesku sněhů Skutečnost
ustoupila do bělavé mlhy
vyvstal jen otlučený kov čerpadla nad haldou
Prochladlý do naha jak mu teď vzdorně hlásím
že tě chci

4

Pojed' se mnou už náhlý stisk ruky
přece je cesta Z nepaměti strachu až sem ke chvíli
setkání
a paktu vprostřed zívání vesmíru Pojed' slavník
pohozený v houští
zimního parku je víc než pokus trochu zabydlet
ten profukující sál Než úvod k mordu k němuž tu
jednou dojde
v dusnu a zpěnění jarních akátů Večer se za
slavníkem otvírá v proutí tunel
až k dalekým garážím (pojed') k netušeným archám
na špalcích kterým tam dál táhne z útrov
celá jižní noc její džungle
i nafta

k bájným rozviklaným barpultům kam předem
smířeně usedám
ke všem Sám k sobě
i k ženské v tvém kolébavém muži
Druhý Karlín tam v dálce má hlubší tmu hlubší
ticho
tužší faldy na zašlé roletě
ztrnulé na půl žerdi v okně chvíli před ránem
Za dvory s káděmi z nichž se kouří v ohradách
tam dosud zní tichý smích pomateného boha
co nás tu kdysi všechny vysadil Pojed' teď
zuj se nech přistát bosou nohu vedle boty
na mírně drnčící zemi Pojd' blíž vnikej se mnou
tunelem
do vlastních tkání Až k neznámé drobné strážkyni
tam na rubu
v druhém ústí

*

Šlo o to pohnout bedrem cítit zvlnit se v žilách
rezavou vodu vypnout do čerstvé kůže
seschlý jíl pašovat davem ovíněný jazyk podél hned
plných
hned vyplněných výloh
V ústí nadzvednout náklad vetknout do stmívání
svou hučku
z uhlí ze ztuhlé krve
Šlo o to držet volant nechat jeho osu pronikat
tvým sněhem
jak černou sondu zatímco vpředu už čumák
chladiče sunul ospalý budík dál po vlhké dlažbě

*

Hned do podzemí
nastavit bledou tvář pod neonem
pustině bílých kachlíků
hned na předměstí kde ještě při vycházení z metra
do stmívání zastihneš vůni sena co stopu

hned ve tmě v patách sám sobě
vstříc zářivým skleněným trofejím
střelnice za nálevním pultem
hned sledovat průrvu hloubenou v noci
ženským pluhem

V jiném městě budou pochopové ve stávce
navečer přitloukat k chodníku hřmící plechy
jako k víku vlastní hrobky

Jen ses jí smeknul po kůži
padáš sám do propasti snu
o neutajitelném mrtvém pod postelí

*

Polička, drkotání modrých a bílých hrnků
v něčím zejícím okně — všechno zas tažené pryč jak
ve vlaku
nehybným podvečerem i s výhledem do známé ulice
S důvěrností kouřů

(Rozvířals ji s gustem v ní tupil její pokoru
až ztrnula, ztrpkla vstříc)

Dál nad svahem vprostřed zhaslých střech
sluncem zalitý štít je aspoň škytnutí světla
a palčivě živá jizva na žádném už těle

(A znovu jako na začátku to stačí
jen naháč sám proti armádě svých chutí
svět kolem jak prázdný dům vysmejčený
světlem — nikdo nikoho nic neučí —
a naproti na lešení zedníci zlehčení vybělení
sluncem
málem až do pokuřujících andělů)

Menu

1

Za chůze uličkou
ke slunci co slepému návěští
končin kam je třeba jít
pod nohama na rozpálené kůře
chodníku
drobné chmýří zelená ryska stébla
zábleskem
vpíjený střep
jsou celé
menu

2

(Karlín) *Constantinovi*

Ve chvíli kdy se ze psa
stává vlk
prohrkne funicí vlak skrz zvířený mour dne svou
ozvěnou
až k ozvěně u dna
Klíč toho kdo se vrací mu na prahu visí už z ruky
dveřím
u nosu co kovový sopl

V prodřeném ulici se dosud rozsvěcejí
a zhášejí zánovní děti

Jdu tady
stoupám
Brzy poledne
Pražské léto
dosud nevyválo z parků
Odněkud se line
držková
jen slabě
Prořatý přibroušený
chvílí
v ruce knihu
jdu hladce
stoupám tu
Ale chtělo by to Řím

XV

Návštěvy

1

Hotel Crillon na Náměstí Svornosti je za clonou
mírného deště
stejně daleké mauzoleum jako římská Cinecittà
(kde jsi taky nikdy nebyl)

Pondělně osiřelá trička bez rukávů před tebou
v pošmourném
výkladu visí jak uprostřed bezedné pustiny Ruska

2

V každém cizím městě jsme tajně vyhlíželi
neznámé podoby hříchu jak vyhřezaly z ženských
pohledů v levných barech
někdy jen z drsného hlasu majitelky za pultem
nebo z výkladu drogerie s krabicí dámských vložek

občas k nám někdo zvednul hlavu jako by od nás
sám čekal poselství
než ji zase svěsil

V New Yorku se někteří živilí jenom štípáním špejlí
v zákulisí velkých bank nebo módních salonů

jak si dámy večer zkoušely vzácné kožešiny
v bytech vysoko nad parkem stékalo jim po nohou
k nártům
světlo odtažené svobody

V noci byla města tajemnější o ztichlé sály muzeí
a mlčenlivé řady obleků v obchodních domech
Washington Bridge se v ranním slunci dál
neúčastně třeptil
sám pro sebe když jsem mu zdola vzdával
třaslavou poctu

3

Georgesi-Henrimu

Na ostrí mezi koncem dne
a začátkem večera město nepřestává
holič v zesinalém krámku pozorně holí nebožtíka
na zítřejší pohřeb
v sousedním obchodě pes ještě před zavřením
doručil míč ztichlé sešlosti
Ten co o ulici dál
vchází do zakouřené hospody tu předává zprávu
pouhým smeknutím kšiltovky

Ani starý krejčí za výlohou své dílny
se nevzdává ve světle zářivky tiskne dál s masou
žehličky k prknu zaoceánskou loď
i celé těkavé mraveniště města za mořem

4

V posledních přežívajících chuchvalcích
londýnské mlhy nejhebnější tenisáky: tiše zářící
koule
oranžových světél na přechodu

Spodky dřevěných stolků v pubu
patřily dřív šicím strojům pravěké
zvěři Zarudlá kamenná tvář souseda u barpultu
z tvé strany lokálu a arény dál čeká tvou otázku

5

Vnikat nahým čelem k neznámým pletím
v hloubi nočních sametů
větrřit modrou jiskru v ozónovém zjitření
za rohem nad výspou odsunutých kanafasů
V bludišti hledat hotel zasutou městskou jeskyni
zatímco zející tmu světlíku už vymetá čerstvý
plamen

Most na kraji města nevedl přes řeku vybíhal jen
do nové dálky
v jeho masivních zdech zato sídlili hasiči
schopní dát sami na požádání oheň
nočnímu kuřákovi

6

Jednou krok za krokem podél živých madon
a vlahého jantaru jejich zákusků na stáncích korza
v táhlé záři blízké neděle
málem spásy

jindy schod po schodu ke dnu litinových šachet
černých propadlišť Zpříkra s temným slizem
nafty
na prstech podél kluzkých ramp v podzemí hotelů
bez pána

7

Přišlo pak vzbuzení ve slunci
za městem s příznivou vyhlídkou na mlat asfaltků
Zbytky městských hostin hořké jižní kávy
dosud mezi zuby
na paměti tmu v labyrintu ulic proťatou náhlými
průhledy
ke skryté straně ženství K černé strži mezi stehny
macechy v tržnici k nestoudné bledosti
vysvlečené svaté
při tajné operaci v hloubi katedrály

8

Tvá důvěrná krajina se i v sevření týchž měst
táhla jinudy než moje někdy se nedohledně rozlila
sama do dálky
hned od sdíleného okraje vylidněné přístavní čtvrti

9

Teď znovu zpátky v roztěkaném *tady*
 trnože židlí tvé nohy příčné předem útočící letky
 loktů
 v plných restauracích na bulváru v ulicích
 stoupajících k nádraží
 I ve snech obýváme další úkryty razíme si cestu
 novým haraburdím leháme na další matrace
 spolu nebo s tou nonšalantní psicí kterou učím
 kouřit
 aby ses až se vrátíš a najdeš vedle mne
 její narezlé tělo krátce zarazila na prahu

10

Ze tmy návěští v hloubi pustého dvora
 blýskne *Moderní perla*
 už jen vzpomínka z cizího dna

Na rohu ve vycíděném středu
 bludiště svítí ze štítu *Virginie*
 To se ví že pouze k poctě vlastnímu panenství
 a chladu dalekých sněhů

11

Jak stoupám na schodu který překračuji
 leží podpatek
 Beru to

V cizím městě

1

Kdysi na dvoře deštivé hospody za městem
srázná stěna s gotikou těžkých chomoutů
co hradba nedostupné země
Paměť je jen mlčení v hloubi těl

V dalekém městě pak někdy na kraji stmívání
pustý asfalt stvrzený kovem střevíčku
náhlé žehličky

Blesk týmž šlehem otázka
a odpověď spolu obojí spájí

Když svítá bledost flamendrů se na dálku dál
domlouvá
s roztržitým úsměvem mrtvol v Morgue

2

Zas a zas se v tom
horlivě hrabat bylo by úplně stačilo
to aspoň přistihnout uvidět prst v ráně slepcův
spár sevřený vprostřed davu
na minci s krustou dávné hlinky
Na prázdném náměstí donaha obklíčen svítáním
být při tom když čepičář z kulis holým hrotem
hůlky posouvá baret za výkladem

ale vzdorovali než jsme se v Portu zas od pultu
otočili do sálu všichni stolovníci byli pryč zůstali
jsme sami s horkým polednem
jen výhružné mouchy nad zbytky v talířích
rozjížděly své hučící okruhy
V Padově se zas do smírného ticha po bouřce
nedostupně rozhlaholili nad pravým jídlem
hned u vedlejšího stolu

Torero za barem
zkřivil tvář stočil ji pobledlou k tomu černému
co pod pultem zdánlivě drtil prstem
a co jen ukrýval v pouzdře z nějž se to před nás tím
zlověstněji vyvalí
v noční pustině hotelu

3

Být v cizím městě znamenalo cítit
jeho chvějivou masu tah šlach dech jatek saun
tíživou strojovnu siest

vprostřed sevření spouštět tichou sondu
k čůrku vlastního dechu
a paměti K sálům dávných prázdnin

občas z přívalu kolem vidět vyvstat
těkavý pohled tonoucí ruku s bílou vlajkou utěrky
znamení v nichž masa náhle zjeví svůj skrytý život

Chvíli nato se vzdálí nedotčena až v Paříži po
návratu je to zas zčistajasna zjevení

když vidíme zdejší číšníky týmž navyklým
nezaměnitelným
gestem klást lžičky k šálkům na nálevním pultu

4

Nakonec nebylo třeba víc než na chvíli se přidat
k těm co v cizím městě byli doma ujít s nimi kus
cesty
ke svátečnímu stolu Na sklonku neděle se s nimi
dlouze vracet z výletu
vděční za možnost nahlédnout do jejich přílehlých
životů
a přitom je nemuset sdílet

Někdy se v nás to ticho málem rozjásalo

5

Po večeri se loučíme na chodníku
naproti restauraci V jejích oknech drkotají paličky
zimničných karafiátů mimo sezónu
přibíjejí chvíli k ní samé
a lehce trhají zimní chlad
vstříc jakému pokračování

Gloria
růžové paličky hned za temnou mříží
nízkého zábradlí
a skrz třaslavé třásně jenom možného sněhu

Loučíme se naproti každý pár před odjezdem
na vlastní tajný konzulát každému hrčivě projíždí
hlavou táž
a trochu jiná bryčka

SÁDLO MĚST
CHLEBOVÉ PRSTY

*

Pondělky se lišily od střed vzdor lehké
pobledlosti jsem vnikal do měst zaprášenými
zrcadly v hloubi dámských krámků

Hlavní bylo nenechávat stopy uchovat pro sebe
všechnu svoji krev
scelit za sebou rozražený vzduch přísným sevřením
rtů

Načrtnout mírné rozechvění před zestárlým hluboce
zeleným nátěrem vstupních vrat
předem znovuzrozený o kus dál proti chybějícímu
pozadí

Vzorek pepř a sůl vlastního saka
sešitý jedním zamrknáním s kostkou chodníku

Večerní slovo RISTORANTE
roztírané ranním mrholením

*

V nedohledné hloubce nočních měst
se vytrácel i třpyt našich erekcí

bývalo by třeba žít jen pozvolna jít a v polospánku
oplétat hebce prsty
zahnutou rukojeť své vycházkové hole

vprostřed zásob ztuhlých v přečpaných výlohách
oslnivá bílá košile třeskne z temného vchodu
jako výstřel

v chladném dni pod nízkým nebem voda v sevření
kbelíku
Zas a zas tváří v tvář sám sobě před kachlíkovou
stěnou
podzemních záchodků

Auta bloudící ve zlostných kruzích
značila noc svým zapomenutelným písmem

*

Bílá neopouštěla scénu třpyt spadlých hvězd znovu
stoupal vzhůru
na smrt bledými boky kotvících lodí

v prodlení sobotního rána
nás lesk kolejí v tunelech metra dál vyzýval vydat
se s nimi
na cestu aniž jsme věděli kam

bílá zas hořela vysoko na nebi Vždycky je předvečer
je nutné opustit restauraci
abychom vstoupili do jiné
Bílé drkotání vstříc dalším dnům třpytivý
smích cukerin

Tu a tam se do dne zahryzla odtažitá terasa
Seč byli lili hlasy
do svých střed a čtvrtků

proletáři rozjařeně útočili v krámech vydaných
vpln pracím

Kolem dál do všech stran
rozlehlé sály četby a nevědění
Dokud nám čistič leštil boty
byli jsme hrdinové

Na obzoru podle některých
zsinalá ves

*

Šlince žíhaly cestu
Tály nám bílé ruce

Příšťalky kávovarů
Plic
za lidských závalů

Na sklonku trhů plni sbírání
shýbání po směru
Z rubu vyhřezlých krabic obraceni k sobě
a zpátky

Táhly námi kry ničí
beztvaré housle

*

Někdy jako bys málem žil už jen ze světla

Jít dál jistěže taky tu ale vždycky trochu být
jako náhodou
podržet své září sám v sobě

Jak jdeme město kolem zvolna oprýskává barva
nad střechami je místy dosud vlhká
nad střechami a v těch náhlých průhledech
příčnou ulicí
kde u dna prosvitne čerstvá skica
jiného města

Obrazy jsou staré i nové naše a ničí
— jaro jak se k nám vrací
a nezná se k nám —

V mírném slunci nedělního dopoledne
pozvolné probouzení dalekých tržišť na ochozu
Eiffelky

K poselství chvíle patří i smutek osiřelých věcí
které k nám v ní jdou vstříc z obzoru
— už o tom ostatně lze málem číst i v novinách —

Jediným tajemstvím míjených dámských krámků
jsou někdy samy kramářky
Pouliční prodavači hodinek mají o kolečko víc

Kdesi se v ústí ulice snáší namodralá záře
jako nepřítomný sníh
modré srdce bazénu tkví mimo dosah v dalekém
středu léta

Co domy odmítají vydat v hloubi svých dvorů
nabízí někdy už sluncem zalitý povrch odřehého
průčelí Vzдор odpoledni otevřenému dokořán
neví dav chodců na hlavní dál nic
o tichu v rovnoběžné ulici

přítmí budov se uvnitř vtíravě barevného světa
drží tichá sedlina černobílých fotografií

Jinde zas i bledé slunce něčí vaginy její přívětivé
pousmání
zpoza obzoru
Ve zlatých útrobách klenotnictví jen hrkne
Mé Já zatím chodí po parku ve Versailles

V krajině šlo vstříc tělu jen prázdné písmo léta
V nedělních městech přichází neodvratně chvíle
kdy je třeba se stáhnout k oborám a hřbitovům
nechat opevnění cizích luxusních rezidencí
nedotčena na kraji odpoledne jen na dálku vzhlížet
ke starým lékárnám
kde každé dřevěné šuple je zvláštní cela pro
provinční vdovství klarinetu
a pro uschlou kopřivu blesku

Zatímco prázdné pootevřené truhly zívají v pustém
bludišti

hradu San Angelo brána města otevírá cestu
k předměstským zelením jak za ní zejí vstříc noci
a dál snad i vonné kostnící příštího jara

Ted' dosud všechno pusté zlato vedra jeho
podrápaní lví
jediný komár jak stačí svým vtíravým nic
navrtat letní masiv

Prožijeme to čeho budem schopni

*

Vypadlí sem z kdovíjaké pohlednice
jak do závorky
nesem své lepenkové siluety kolem výloh
plných zatvrdlých pokladů na jazyku ještě
potupnou chuť vystydlého párku
Za sklem bistra mezi láhvemi
na nálevním pultu zapomenutá ruka
jiná sype kafe do kávovaru Na dně všech talířů
čeká táž prázdná neděle

*

Kroužíme v otáčecích dveřích
leštění větrem
Kyselý průvan hryže rty dějiny ztuhly do voskových
figur
v panoptiku do hromad nábytku v obchodech
starožitnostmi Tu a tam se nám udělá trochu zle
jak se přecpáváme skutečností z nemožnosti to se ví
vrůst do ní kořenem
Kovový smích příborů se rychle ztrácí v randálu
splachovadla znovu v hloubi hospod a břich
ustupuje beztvarosti
před níž měl chránit
(do vůně jasmínu táhne zas plíseň hrobky)
venku na ulici co jediní ptáci
střevíčky posupně hřaduující ve výlohách
Občas nějaké zboží vypadne z oběhu živí si vezou
výslužku od mrtvých
jiné světlo narůstá cestou v hrudi úsvit v ústí
nebude víc než práh
a kamenný chlad

*

Plamen sirky marně olizoval
ocumlaný zbytek doutníku zpod klobouku se
vyvalilo chraptivé
ale pevné „Ne o Krista nejsou žádní zájemci“

Ráno bylo nutné se na záchodě oddělit od svých
přebytků
jako od spodku rakety teprv pak stoupat vzhůru
prázdnem nového dne

Rozevřené noviny zestárých elegánů
spolu s tvídý jejich sak utvořily hradbu před
výkladem plným papírových krabic
také při milostných hrách hrají předměty
významnou roli včetně klobouku který během
nich na sebe dává zapomenout
mezi svršky v křesle
Nikdy si jistě nejsme jistí ani tím kdo se s kým
muchlá
nůž pohledu vetknutý v neznámém lýtku
a neviditelná chlebová kulička mezi vlastními
prsty
dýchavičné maso plní k prasknutí tenkou slupku
tloušťkova obleku za sklem výkladu číhají na
stojáncích dravci nových klobouků
Úlevy jíž je odsouzení na elektrickém křesle
bezejmennost sliny na jeho rtech (zdobící i jeho
figurinu v panoptiku)

se ale živým tělům jen tak nedostane
večer jen keřík kouře z mého havana vyrůstá na
 nároží do tmy
u stojanu nočního květináře hned vedle jeho
 čerstvých růží
a daleko od cizích vulv jak jsem o nich ráno
 vztekle snil v posteli
(s údem předem namířeným do věčnosti)

i rozkrok měst se skrýval jen občas vydechl temně
zpod pultu u nějž jsme zasedli ke kafi
v tržnici na dalekém jihu rozchlípené ránem

Munice šunek a zčernalých banánů tam bobtná dál
 v přítmí stánků
a bez jediného výstřelu se rozkládá zuřivý Mad'ar
 z patra nade mnou si nicméně může brousit
 sekeru
jak chce nikdy nevyhubí všechny Domingueze
 jejich černý knír bující v trhlinách
všude kolem jejich rozkládací židle jak si je vozí za
 město
a obkličují nás jimi spolu s lesy

nevyhladí slepé odhodlání s nímž obývají střed
 světa zabydlují ho rundami které si navzájem
 platí řevem dětí a rádia
při nedělním fotbalu

*

V chůzi jsem vynalézal nové formy laskavosti
v žilách mi tepal prapor vzdouvaný větrem
na daleké střeše
jazzmanům na desce jsem děkoval za každé sólo
Čas pokročil podzimní nebe popraskalo
vlaštovkami
Jako první se dotýkaly stmívání modré světelné
pruhy
na čele autobusů
Místo holení si už jen
otřu líc hedvábnou šálou

*

Oholit se zas vhodit svou hladkou kouli
mezi kuželky chodců
Dodnes rozžiháš v bílé věčných sněhů
svůj zrzavý plamen jen metafora vím Sama od sebe
ted' roztává
Ještě přežívám své stavy milosti své kurzivy
trvá jen slepý pavouk slunce kráter vyschlé díry
v nebeském zadku
otcovské figury počmárané k nepoznání
v komické rvačce s frajerskými strašáky starších
bratří
Tak dál co je dál? Dál to není
Budeme ti co věděli koule se ted' s duněním valí
vedle u suseda
Jak jsme říkali
bude třeba
Dál dravec nad šálkem kouřícího čaje
Přivezli lokše ale skládají je do sklepa na uhlí
Janáčka ted' pouštějí rovnou do pankejtu
Přijde podzimní výtěr
s tombolou šašků
Dál nic klenot světla v hloubi plivance
ležím tu v postmoderní trávě
s vítězně nejapným úsměvem v náručí embrya
rugbyového míče
U trati stojí jak štamprlata drobní podvodníci
a seč jsou fandí kolejík které je míjejí

nic víc Odevšad páchl přepálený tuk
ale útěcha nikde s bídou jsem táhnul vleklou nocí
svůj drkotavý vlak vína
ke všemu noční podívaná na kropicí vůz jak to
v průvanu pusté avenue
hnal ke kanálu provlhlé piliny mokvající hadry
včerejších sak
Dál leda marně hloubat na bulvárech
i v přilehlých uličkách jak změnit zestárlé sestry
ve dvě karetní sedmy
ne-li jen ve dvě sedmičky sličné 77
pro daleké Inky v tahu poledního větru
Noční kostel tají své tiché šperky šetří je pro
diskrétní zvýraznění nahoty rána
Jen s pozdním douškem vína se přes kraj rtu
přehrne ze světa trochu krve
Nic než to Co Mallarmé před smrtí řekl ženě
s dcerou
nad hromádkou svých nedokončených skic po
něm teď už jen
s omluvným úsměvem zopakuje Stvořitel „Věřte
mi mělo to být
moc krásné“

*

Pořád jsme si mohli opakovat
jak tu jsme důležití
když ne nezbytní
Catherine zvanou Uzenka jsme naučili říkat
„Měla jsem matku která chodila pomalu“
Cest'ák vybíhá z domu a řítí se ulicí pryč
zatížen vlasem ulpělým na klopě
Neapolští rackové jsou černí ještě zbývá kapka
modré krve
v žilách světa a na mých kalhotách
Mrtvý krejčí je dál na svém místě za zsinálým oknem
ve dvoře
Pondělí vpouští do týdne průvan hol se
nebo nehol nebudeš jediný
Jen policejní houkačka teď odpovídá
z obzoru na otázku po smyslu stvoření

*

Co se teď výhružně tyčí
jindy jen marně zeje

„grandhotel, vida, vstoupím tam potom
a ztratím se v zelené hale-garáži“

Vystydlá sobota zbytečná gesta na jihozápad od
Belgie

Do noci bušíme Dál hledáme na dně
ženské cisterny díru po opeře
než se trhлина zas zacelí zmizí v mlze

než si tu jednou na celou
nekonečnou neděli skřípneme prsty mezi dvě
zsinalé stránky

*

Byl jsem jen vágní přízrak rentiéra
na hyperreálném pozadí doby bez podkladu
jejích narvaných regálů naprázdno funících
míchaček

Naše baloňáky rozpínaly křídla v dlažbě chodníků
vyjít znovu se vznést nad svou propast
Věděl jsem: cesta bude dlouhá
už teď ale plním své poslání
jak nesu davem prach na svém kufru

Někdy bylo třeba míjet zadní trakty továren
a skladišť zelený šrám listu za upadaným okýnkem

Dál jsem hledal poklad kdyby jen u pouličních
stánků
V defilé chodců byli někteří z jiných měst
Uprostřed bulváru a oceánu existence
náhle naproti dvě chtivé ženské oči až ve chvíli smrti
spatříme celý svůj film

Bylo třeba živit svého řezníka

Barcelonské Ramblas se zvolna budily
do slunce dávných prázdnin
pánové v šedém nastavili černobílé štíty svých
rozevřených novin
s tučným GAZETTE nebo CORREO v záhlaví

šedě potažené sokly se ve výkladech vyprázdněných
krejčovství tyčily co pomníky mrtvé sezóny
Jména vepsaná do tabulek u domovních vchodů
zlatými versálkami nikomu nepatřila
Naštěstí tu zbylo k následování
pár klikatých stop zavlnění nohy v rozparku sukně
 prasklina v omítce
parafa již sami črtáme prstem
do loužičky na baru
V klábosení ženských opřených vedle svých košů
o pult večerního mandlu se připomíná zapomenutý
 řád

V noci všichni ve společném procesí
táhnem svůj ranec přes Brooklynský most

— Kdesi uprostřed třicátých let začne hořet
Reichstag —

I představa že v tvářích krátce osvětlených
 zapalovačem
nad hráčským stolkem v noční uličce se od nás
 odvrací skryté zlo byla jen další klam
Podezřelé scény za skly míjených obchodů švadlena
 u nohou zákazníka
v nehotovém saku přísné přeměřování čerstvých
 chlebů v pekařství
byly jen obrazy bez hloubky
Fragmentárnost výjevů jež tvořili gest jimiž nám
 vstupovali do života
jim aspoň ubírala na tíži

V přítmí krámu se teď dva domluvili zákazník
rychle cpe do kapsy novou pistoli
s plandavým hadrem na podlahu místo pažby

Časem se v chůzi málem vznášíme zatímco můj
dech kdesi dál hloubí dutinu starých tramvají
koule poledních úderů už buší jen do těch druhých
Nemusím vyletět až k nebi abych viděl že střechy
vypadají
z nahledu jako zaprášené krávy

V šedých dnech se film přesouvá do ulic
v prázdných biografech jen smích ozvěny Šero nás
obaluje cáry
a rychle schnoucí hlinkou brzy bude čas vřadit se
do průvodu
večerních mumií míjet uklizené žehlírny s touž
nedělní neúčastí
jako ostatní
Dodnes přitom mezi protijdoucími chodci vyhlížím
svého dvojníka
ne-li šedou tvář toho třetího
dál nevěrný své lásce s břichy všech protijdoucích
dam

S přibývajícím tmou nás přestávají i měřit tak
dlouho se tu viklám postávám před dveřmi bytu
s klíčem od kufru
a naopak až tváří v tvář odmítavé záři
cizích oken náhle vím: mým obydlím je večerní
náměstí

V podvečer jsme vcházeli do kostelů v noci jsme se
vraceli do baru z toalet
jako z daleké cesty tvář navždy omytou neznalostí
toho co se stalo v naší nepřítomnosti

— Hučka pana K. se držela nad vodou až do let
padesátých —

Postupuju ulicí a v hloubi domů zároveň
procházím zrcadly
která tam probleskují někdy zahlédnu ve dvoře
i odraz slunce z přilehlého bulváru
(Do kaváren občas vniknou vlaštovky nebo holubi
jejichž tápavé stíny otevřou nové výhledy
v zrcadlech v pozadí sálu)

Nořili jsme se do poledního talíře do horké
náruče vprostřed siesty
nedobytný prostor byl dál všude kolem
Kdesi se uprostřed cesty prázdným hangárem
chlapík v omšelém plášti krátce opře aspoň
o zvonění klíčů
na konci své vztažené paže Jdu dál vahnoucím
odpolednem
mandle nebe z let mezi válkami trvá nedotčená
a bílá
ve mně i mezi černými hroudami klobouků na
hlavách tehdejších chodců

Jdu hrnu to k sobě ze všech stran nové knihy už
musím cpát do knihovny čelem

také ti co kolem kouří za mne to čím dál víc
odbyvají co počít zas trochu víc rozlitý po
povrchu
obývám dál seč jsem své roztržité já
v nepřítomném Já světa

*

Ještě v nás dohasínají světla náklad'áků
odjíždějících do tmy aspoň v duchu ještě opakují
svůj parádní karambol přirážím tě k oknu
a to i s tiskárnou bušící za ním (je noc)
ke kulise města Města které už nemiluju
na rozdíl od svých rukou (na které se zas nikdy
nedívám)
Kostelík k němuž na horách z chladem jiskřícího
údolí
stoupají temné siluety se už opírá o tenké sklo
nového
dosud netknutého dne

Když sněží nápis PEŘÍ na kraji silnice se mezi
vločkami tiše
třese vedle své dřevěné tabulky

Zbývá mi napsat Chválu rzi
a trochu kratší Ztracenou řasu

Třpyt nože zdvojený odleskem měsíce
přetéká cizím tichem

*

Podívat se stranou
patří k cestě kdyby jen abychom zjistili jak holubi
spojují kámen s hebkostí
když vrůstají do reliefu kostelního portálu

I za mořem skončil den jen Tommy Flanagan se
vrací ke klavíru
a laská ho s lišáctvím nočního účetního

Stane se
že si růže podrží ranní svěžest i na katafalku
tmavozeleného stojanu
z nároží u půlnoční Via Veneto

Stane se Léto je ticho a blesk celý život
v pozorném svinování
ubrousku za dunění hromu

Nečekáš Kdesi uprostřed pusté planety
se krátce zasměješ se zvonky v listí

*

Co ale dělali bledí
mezi prázdnými šuplaty tesaní v jeskyni krámu do
modré světelné vánice
chránění před neonovým mrazením jen balicím
papírem svých pláštů
po čem šátrali jak se tam krátce otřeli
o lesklou masu váhy na jaký chladný sokl si
odbíhali klást ruce
dozadu za krám Pro co se vraceli zvedali obočí
nad municí šroubků
čemu otvírali náruč spolu s ospalým bleskem
zvolna rozkládaného metru

Jen ticho
v zešeřelých archivech světa V šedi chladného dne
zeje prázdno po zeleném jablku
Pracantův černý gumák
předem vecpaný do noční díry v tvém zadku
(město
jak ho všichni máme v těle)

Rychle dřív než dozní Óda na radost
vypustit z doutníku chlubný mrak

*

Je noc stůl trčí rozestrkané židle okolo
nic nehlásají i lékaři ulehli tak jako pacienti
nástroje spočívají v pouzdrech dějiny jazzu jsou
u konce jako každou noc
než se nazítří zas na den zmátoří
Noc nikdy dost neprostupná jen trochu rozmazané
tmy v otevřené puse
na znak sraženého spáče a ve vykuchané aleji
opodál

*

Ve frontě před bistroem s trafikou na nočním place
de Clichy
se v sobě lhostejně zhlížela jen masa roztodivně
oděných těl

hloub v noci jsme ještě všichni vířili týmž
levotočivým pohybem
na počest té která vynalezla telefon roztažených
nohou (říká se)

Papírové rubly jsme přidávali k pestrému
spadanému listí
pod listím jsme hmatali nové třpytivé součástky
Kolem někteří jen do nekonečna kroutili volantem

Římské svítání zas všechny smiřlivě svolalo
pod společnou zástavu uznale zvednutého obočí

*

Poslední doutník

*

Co je? Jako obvykle jen to že vedle domu
stojí další je večer nořím se do svého účetnictví
šepotů
a protijdoucí si nesou z práce sako
zpátky domů
(I sotva začatá báseň
se ohlíží za tou předchozí)

V mé republice se tvá trhlina cení ze všech známek
(Daleký příboj není to jediné
z čeho se mi to staví)

Celý svět žlutě krvácí v jednom rozžatém okně
Noční tiskárny nám buší do taktu převracejí
za nás hromadu

Všichni tancujem každého to skosí
vprostřed dupáku

*Umřel z piána zůstaly viset trapné štrápce ticha
na nezastavěných parcelách hoří co věčný líh
jen rozpaky ze sobotního prázdna
samota roztrásá své spojené mrazírny své Zimní paláce
s hebkou vystýlkou middle-jazzu
pro střední stav*

*beze slov procházel průvanem tělocvičen přítímím
krejčovských salonů*

Umřel na to jak tu dělal vola všem a nikomu

*

Pořád my jak se ptáme
co jsme zázračné děti nebo zpráskaní psi
jak jdem a pyšně se třesem Nesem svět v pohledu
a v biografech se jeho vzdutá šed'
rozlévá po plátně bez nás

Pořád je možné i v doprovodu svých kapes
zabloudit vprostřed Náměstí Svornosti (říká se
tomu sfouknout svíčku
za bílého dne) Jen čárky a tečky mi táhnou
v patách
jak míjím v šedé skryté culení
neznámých nártů

Eden je jméno hotelu
Není to prvně co prší

XVI

Z epopoje IV

Odnaproti k nám
shlížely hotely; zvedali jsme k nim hlavu,
padaly odtud ven veselé děti,
třásly praporky v oknech a v přestávkách roku,
jejich zimnice se šířila
po městě co rozverná strast.
Barometr utěšeně stoupal, hotely nepřestávaly růst;
zatímco po fasádě stékal křik mlád'at, v mansardě se
občas v zájmu rovnováhy
tyčil nehybný stařec, na hlavě sloupec
let. Potyčky opic cvičících v hloubi budov
bylo slyšet i v našem podkroví;
„vějíře let ovívají průčelí“ — měli jsme
za to — „jako nás samy“.
Prodavači stuh šouravým krokem
vlekli kolem hotelů svůj krám,
stuhy čeřené větrem, jak vlály
ve všech barvách duhy, dělaly sotva vzdálené,
cizí jaro. Opice nezůstaly samy,
průvod tlustokožců ve vitrínách muzeí
se s nimi spojoval, vynášel jejich randál z hlubin
a podélně jej roztíral ulicí.
Před hotelem se občas prodavač
potkal s prodavačem, pentle úsměvu zavlála letmo
z tváře
jako plandavý šrám.
Neviditelná zvěř šla prodavačům v patách

*společně s manekýny, maharadži, s bledými Japonci
a jinou diplomovanou havětí.*

*Starci zvolna propadali domem,
z podkroví hotelů bylo vidět snad až k hotelům
vystávajícím v dálce, k neposkvrněným velodromům
na obzoru,*

*k modrým stínům vroubícím jejich bílé mísy
a k parníkům přivázejícím přes moře veselé příbuzné.
Do hotelů naproti se spolu s omalovánkami
červánků přesouvaly živé propasti, za potlesku v nich
dlouho do noci*

*doznívaly dávné pohromy: mansarda skládala křídla
v kráteru sklepa, podzemní zřídlo zvedalo až ke
střeše*

své vysoké cé;

v tichých zdvižích šla vzhůru trumfová esa

a sjížděly dolů prázdné láhve,

*dech pokojských hasnul v prádelně pod haldou vlhkých
plen.*

Přejte nám pohledy, jimiž jsme vnikali dovnitř

a dráždili hotely z rubu. Ach, starče, tyč se dál

uprostřed mraků

a hřímání ve střílnách nebes.

Z epopoje V

*Ve městě bližším než sfingy Egypta
nás uložili naproti hvězdárně,
pokaždé, když jsme vyšli ven, se nás její věž s kupolí
zdála vybízet k důstojnější chůzi.
Zelená kupole a nad ní cinkající hvězda
jak vyběhla z cizího příborníku;
masa katedrály vprostřed náměstí nám zastoupila
cestu
do vesmíru, jenž ji zároveň celou prostoupil.
Město se odtud šířilo podél řeky,
mosty, jak před námi vyvstávaly jeden za druhým,
byly ztuhlé žabky na vodě.
Při večerním rozhovoru v kuchyni končila každá věta
pádem,
fotografie z alba se jedna za druhou
snášely do jámy zákopů; ve spánku jsme k ránu
pocítili sami
aspoň zlehka tíživé pohyby sousoší v hloubi pod
městem.
Nazítří, v neděli, cosi zas vlálo od fasády k fasádě,
voda se hnala nahoru a dolů
budovou městských lázní, v muzeu naproti jsem byl
náhle sám
mezi vitrinami plnými nehybných ptáků.
Před návratem do ulic tam bylo třeba nahlédnout,
rozhrnout ptačím pohledem závěsy nedělního světa,*

*při večeři jsme se vrstvu po vrstvě pročítali zvolna
plátky brambor, naskládanými
plánky dospod pekáče, aniž jsme dosáhli dna.*

Stavy

A někdy vprostřed léta
a nočního tkaní Když tváří v tvář třasu zelených
listů proti oknu
dáváš jen zády znamení pokoji jak tu náhle spočívá
kotví
v předení měsíčních stavů
už víme: bude hebkost apokalyps
Kočky se dosud vrtí
za tebou na koberci neklidná temná sousta s už
přiděleným místem
v loužičce bledé záře
Dál netušíme kdo drží volant

(Pak se zas v nekonečnu odpolední
pozorně vyhnout fikusu doplout opatrně sám
k sobě
jako k nahotě dalekého ostrova
dřív než zas navléknem rukavici než po letech
snaživého světáctví
mírně posunem loktem matčin portrét)

Jsmo tu jen k tomu abychom vás trochu rušili

Ve svahu

Tomáši Frýbertovi

Bistro ve svahu Návrší v modré večera se klene
jak nové
vespod pokračují staré přesuny Znovu teď slyšíme
jak se to valí dál
ve vlně saxofonu
Ona zas vybíhá z bistra ven na chodník
a bůhvíproč tam hučí do mobilu snad aby i za nás
navíc k lokálu
obývala okolní noc Sondovala ji s hlasy které tam
padají
za obzor málem spouštějí drže kořínky
mezi cizí planety
„Chceš být všude a nejsi nikde“
usvědčujem pak ji i sebe Bere to
Jen koráb poprsí bez ní vyplouvá za světlem
Hlobíme společně lokál pozorným lelkováním
až přijde mluvka zdoslovní znovu chvíli řečmi
Hlouček tam u pultu ale nepřestal bzučet
houstnout jak se v něm na živé lepší stíny
vyplavené z paměti

V dnešku

V ranním bistru zírat na plakát za pultem
abys jí o tom večer mohl říct Naše soukromá gala
podél dějin
Proti dunění, výtahům: těla
uprostřed povinností myšlenek na sklenici vody
Zas poklizeno v anatomických šatnících v džungli
pokojů
zatímco na šedém pozadí z nití (přitom zlato) jako
obvykle
L. pichlavé oči drobných životů
ke mně mluví v dnešku Zblízka a tak daleko od
živých třpytů a chrómů od filmového vlání
z 1920
Přitom zlato (povzdech) s podzimem dlouze
parkerovské zlato

*

Podél dní ta roztahaná
vize kterou dál vlečeme
a kam vplouvají včetně náhončích naháněček
na číhané před bary se striptýzem V ústí bulváru
za vychýleným náměstím se někdy ráno zvedá
čerstvé světlo
zatímco běhny čtvrti ještě spí
Včera na vyslanectví dlouhý rozhovor
o mobilu příliš vzrušený než aby neměl jiné
skryté téma to co každý doufá spatřit při
procházce
mezi telefonujícími
Pak vzájemné otírání v taxíku celý svět stínů
a měsíčních lesků prádla pomíchaných na zadním
sedadle
nebo dál v příliš velkých ložnicích italských
rezidencí
Taky zem chodník kam každý upírá oči
sám pro sebe málem to je ale beze slov
další společné téma rýt pohledem v asfaltu k jaké
až chladné jiskře
náhle pod podpatkem
V Chartier s Doris jak si co chvíli opírala prs
o ruku položenou na stůl aby v dekolté zavolal *hello*
jak bledá spodní vlna (ale ženské u našeho stolu
mluvily o něčem jiném množství světů které se tu
potkávají)

já hlavně rád že tmaví sveřepí číšníci
dál tak pevně vězí v dekoraci té staré hospodské
 archy
Než se zas vzdálila do své stepi ještě dlouhé
polozvrhlé líbání v téměř pustém metru —
 lunapark
před zavřením — večer byl nicméně úplný
celý uplynulý den větraný naráz hlukem souprav
 údery jejich dveří
na prázdných nástupištích
I s tebou po dlouhých sezeních nočních defilé
 otázek a sklenic
jsme se do toho pustili znovu jsem začínal obývat
 tvou strojovnu
když to přerušila tvá nevolnost všechno ale
 pokračovalo
dál v něze společného starání
O pár dní dřív jen tvé rozechřáté vstávání chumáč
 horká dýchající kunda
v masivu boků obemknout sklonit se nad tím
vprostřed existence
Teď tu znovu chybíš v uplývajícím dni
venku březnové odpoledne jako holé plátno
 chladná kapka deště padlá
zničehonic do oka nulová čočka jen sklíčko
průzračnosti říkám si
a hned navážu: volat Claudine říct si Philippovi Je
 pravda že podél dní
to taky dost pípá

*

Vize říkal jsem co to tedy ale
chcem *vidět* třeba na šedém bulváru
jak se před námi rozprostře tu a tam s rudými
skvrnami neonů
když vyjdem ven
Zřejmě čekáme záblesk
a zářez Záblesk který je signál
zářez jenž protne městskou šed'
a určí jí směr dá perspektivu
jejímu rozptýlení Není ale protnutí celé
už v signálu náhle vnímaném svitu
Vlasy holky za pultem bistra-trafiky odnedávna
ostře rezavé
(a nakrátko přistřižené) jsou teď signál i ona se
přitom pod přelivem sesychá
v banální hospodskou je pravda že má dál jistou
grácii jak se vypíná štrykuje cigaretou
od pusy k popelníku byt' se teď rozehřívala jen
líčením hrůzy kterou zažila
když jí vyloupili hnízdečko

Níž

1

A za čím teď do chladna mezi fasády
a proudící pracující Proč vcházet z ulice jak do sluje
do šera pasáže v podzemí Jistě
trochu se spasit uslyšet zas v podzemních krámcích
spodní dech tvídů sak
pak odtud vynést desku a na ní mezi šumy náraz
klávesy o činel co leskem přibroušenou kost

2

Zvětralý masiv swingbandu se pohnul razí si zas
cestu
mezi šňůrami pondělního deště
Ještě jsme tady

3

Pij si zatímco tam níž pod rantlem
barpultu váhá náhle dávným gestem ruka
s tvým doutníkem

4

Za sklem bistra během čekání
jen chladná večerní ulice

dutá těla sak nezněle
sama v osvětlené výloze naproti

5

*Lépe nést pres náměstí dál vpřed prázdné čelo
než marně přidávat ke svým územím
dávno vyprodané čtvrtě svítit v nich třaslavými
otazníky
Než se zdržovat sám se sebou vracet se k modrému
sametu ve vlastních prsou
a hloubit ho zdlouhavým drápem*

Tolik Hlas Dřív než stačí doznít
kávovar v bistru rozjede svůj zvonivý parostroj

XVII

*

Noc
a Broadway protažená v dálce New Yorkem
jako špek pečení
Gramodeska byla mé černé slunce seč jsem byl
jsem pustošil tvou setmělou továrnu
aniž bych unikal starostem trvalému strachu že
špatně skončím
ve špatně stlučeném světě

Zbývalo udělat si kafe
jako se smíříme se situací

těla se po ránu zas vzdalovala ladnost dam mizela
za jejich trénovanými svaly
má chtivost se už ve vašem vlhkém útulku
zdržovala jen co zapomenutá rukavice

Na mé svatbě bude po páru od všech druhů zvíře
a po páru bot od každého z lidí

*

Tvůj zámek není stvořen pro můj klíč
a naopak
na náměstí s radnicí chybí bistro U radnice
za úsvitu s Brunem zabydlujeme řečmi
prázdný dům odnaproti

Průzračnost perokresebných seňorů a seňorit na
plakátcích z meziválečných let
Prudkost s níž na Héliionově obrazu čtenář novin
náhle stojí v okně
bytu kde jiná z vás spí nahá (kam ale chlápek
nevchází)

Na tržišti je v časném ránu k dostání
jenom nový zimní den

*

V noci jen ticho hvězd rozsypaných nad hnojem
tisíckrát převrtaných bojišť Vztyčený v setmělé
kuchyni volíš douškem vody
sám sebe proti Všemohoucímu z patra nad
tebou

Na blízkém záchodě se otvírá čísi zadek
a vypouští do tmy cizí kec

I zloději tiše zabydlují noční salon Ještě se
chystáme vyjít sondovat zvučným dobrýtrem
pustinu soboty

Pohledem do očí druhých
naši společnou osamělost

V noci nám zas někde předem přistavují k peronu
dýchavičný vlak zatímco vprostřed reje teprv chytáme
zpátky

do ruky hořící bujně vymrštěný klobouk
Dalo se to čekat

ticho které mě přimělo ke psaní mě dohnalo
němě na mě řve zprostřed básně
také polechtané kosti se začínají vrtět

Snad zbývá vyslat to k nim ráno hned ze zápraží:
„Lituji ale vaše vyvalené oko
není jediné na světě“
ne-li „Fízlové všech zemí spojte se
nač čekat“ stěží ale cedím přes semknuté rty
neslyšné *Ani nebe ani dudy*

(„Tam je pravá domovina
kde pečecká kávovina“
rýmoval dědeček)
Dodnes občas kotvím v modré tišině nebe
mezi dvěma střechami
stačí se na chvíli opřít o jediné *tak*
než den překypí stmíváním provalí se do noci jako
 mydliny pravdy vtečou do špíny bludu
nebo snad naopak

Bujón si dochucujte vínem
dodám pak ještě

Kosý úsměv jara

Noc plná listnatého bujení malované truhly světa
co nežádaný ochranný val
který suneme vpřed břichem
Jaro zas rozjíždí překotnou fabriku vůní
a míz znovu pro nás bude mít svůj kosý úsměv

Bývalou ulicí Budoucnosti procházíme k náměstí
a dál
Zas úspěšně dobýváme stolec před kavárnou
ochotni zvrhnout ho rázně do zjitřených houštin
sezóny a večera
přijde slunovrat Se zamčenou tváří budem ještě
střílet žhoucí nedopalky
do korun stromů a do zásobáren tmy v odložených
kloboucích bližních

Je nás pár kdo víme že nároží ztrácejí všechnu
svěžest jako už ani sestry s nedělním zívnutím
nechtějí po bratrech poctu již znamená moci si
půjčit jejich sako
(Slabé pohlaví jsme teď byli my ještě jste však
shovívavě předstíraly
že to nevidíte)

Díky, Ornette
kdo další?

Byli i básníci to se ví kteří trochu páchli
a kostnaté nahrubo osekané ženské jak vytažené
z hrobu

Jarní střepy se teď rozzářily deštěm
ostatky jazzu hluboce mlčí
Vstát převrátit stůl
V talířích zas jen táž nemastná neslaná
mléčná dráha

U pumpy ve zmatku deště a světel bušících dvířek
vybíhá někdo z auta do tmy v ruce mrazivě bílý
lístek
snad vstuppenku do noclehárny
než se vrátí domy kolem samy problednou svítáním
až k bílé prázdné stránky

Stolek je hned nazítří znovu nemluvný a pustý
jak výzva k odjezdu

*

Sebastianu Reichmannovi

Jaro nás ze všech stran svírá
zostřenou průzračností Vzdušné nadlehčení
vývěsního štítu
s nápisem (ve francouzštině) *Francouzský box prvně
v Americe*
lehčí než vzduch který štítem pohupuje
(v souladu s kurzy vaření pro americké paničky
s jejich nořením
do jasné vody dopolední ve vysmejčených
kuchyních)
Domy samy mírně plandají stoupají zvolna vzhůru
rozechvělým vzduchem
jak povzdech *yes THE HOUSES ALSO FLY*
v ránech vyhlížených s patřičně *příčným*
soustředěním

Němý chór neúčastných svědků tajemství jež tvoří
čtenáři novin vyložených na nálevních pultech
nebo u holičů na dalekém Jihu
patřil k městům stejně jako nedělní prázdno
v předměstských ohradách

Paříž sama je někdy vzdálená
jako krásná teta z provincie v tom svátečním tichu
kdy do města nespátřena zas proniká
krajina okolního venkova

Éra

Ta kupole za řekou politá pod shlukem mraků
znovu horkým zlatem
při každém zjevení slunce
ti všichni kolem chlebová těla prohnětená tak jako
kov luceren
modrou a echem chladných severních gongů
hloučky táhnoucí přes most za plání nezvěstných
oslav
a tu a tam na vzdálené střeše praporek za
neznámé mrtvé

to všechno je pozdní svědectví z éry měst

Okruhy

1

Ve stínu měst si leckdo splétal umíněně nitky
vlastních pokoutních reforem a vynálezů jednou
návrh na přenosnou planetu
jindy na pomník blbcům
Na nástupišti v hloubi metra si mě občas někdo
vyfotografoval v kšiltovce
právě včas aby si to ve tmě uvnitř aparátu
odvezl co dárek domorodcům pod lehce
pohřmívající nebe
na kraji jiné metropole
Každý ať přišel odkudkoli
měl všechn kopr který zasluhoval

Otevřel jsem si rozlehlá vrata do světa
mezi zuby jak jsem do nich na sklonku večerí
vjížděl párátkem
v sálech a na terasách restaurací v Římě
v Barceloně v New Yorku
nebo v Amsterdamu
V Chartier jsem předem usedal ke stolu
jak v podpalubí parníku přeplouvajícího věčnost
Istler stál u pultíku s pivem v šeru výčepu
mezi ostatními stíny co anonymní svědek
v zákulisí vlastní existence

Každý se nadechl jak mohl než třaslavým chlebovým
prstem
obrátil prázdný list města
Jarry pátral ve své puse jak v jeskyni pokladů už
dlouho mezi námi chybí
svá párátka nám ale dodnes rozdává

2

Neunikla nám tajná náklonnost
měst k vodě jen bylo třeba se tvářit že o ní nevíme
nedivit se tomu jak těsně se ohyb kanálu
přimyká k nočnímu nábřeží jak zostra si blesk
brousí břitvu o tvůj ztemnělý bok
(Vnitřek každé odložené buřinky byl antracitový důl
i na nejvíc vyhaslých záběrech z němých filmů)
K ránu míjet v mlze průčelí zsinálých domů
jako by se nebyly právě vrátily z daleké plavby

Blyštivé nože bouřky to zatím dělí na porce
a jednu po druhé je nechávají plout podél nábřeží
New York s fešnou terasou
a pruhovanou stříškou hned za cihlovým
skladištěm Singapuru

Ve tmě propusti se proti odlesku rudého neonu
vzplálému nic
slza stříbrného světla vzpíná jak naběhlé málo

Nehybné noční práce za zhaslými okny
spojují vzdálená města včetně těch potopených

3

Jen se večer někde za oknem
ukládá ženská ke spaní už věříš že stele pro tebe

Vprostřed tmy se pak rozsvítí v cizím domě Na
schodišti vyvstane pár siluet
Noc Lidi stoupají po schodech
a v dálce hučí moře

4

Alainovi R.

V dešti jako když nic nevíme
mlčet o tom že prší nechat šumět kapky ševelit
odstřížky
které vítr sune ke kanálu
U holiče dát místo zpráv v odložených novinách
slovo jen cvrkotu stříhacího strojku
a stínaných vlasů

V noci si osamělí chodci
navzájem napovídají Ten v budce na rohu volá
tajně tomu co za chůze jak se vzdaluje
podél ohrady zvedá zneklidněně k uchu hodinky
Volá mu aby mu sdělil přesný čas

Záblesk černého střevíčku na schodech na most
dámská silueta v okně
nad stavenišťem stačí chodcům co bóje
v moři tmy

Lesk v louži pod lampou do ní právě tak vniká
jako z ní vyhlíží ven

Jazz celou noc obeplouvá svět co ospalá archa

5

*Zmizel ve dveřích v pozadí místnosti cestou si svlékal
sako Když po tom co opsala
články na stroji vyklouzla z hotelu spatřila ho ve
večerním obleku a šedém plstěném klobouku
Nasedal ve spěchu do taxíku a neviděl ji
Tlupa mužů na koních se poblíž Caballos hnala
podél vlaku
šermovala ve vzduchu širáky a pálila z pistolí*

Ty myslíš že unikneš své konečnosti a samotě
smrtelníka
tím že se v noci noříš do nových a nových knih
cestou z večere tě ale zamrazí když na horním
konci bulváru
vidíš vítr hnát zašedlé městské konfety po pustém
okraji vozovky
Houkání dalekých lodí v mlze je naštěstí víc než
banální osudy
lidských siluet jimiž se hemží jejich paluba
i podpalubí

Obzor

Kamení měst v dálce na kraji pláně
už tmelily jen stružky sražené krve

Ve výhni uvnitř knihy stín toho v pruhovaném triku
a s páskou na oku byl plát černé kůry
kus od něj byla kaluž krve sotva rozlitý stín
Chromý značil pustinu poledne
vzpříčenou dřevěnou nohou

No ano maso Sfing ve visu uvnitř mých stinných
svatyní
je laskáno do modra měsíčními lesky
a stříbřitým šumem prochladlých asfaltek

Jarní slunce našťestí předem vrací jas
starým reklamám rozsvěcí jejich zbytky na
odřených zdech
v plné slávě tibetských tkanin

(Když rozbzučeli svá česna v protějšších hotelech
kam nám přijeli ukázat co se děje ve světě
nevěděli jsme: tvoří jen doprovod k našim
přesunům?
patříme sami k jejich chóru?)

Jediným vítězem nedělního zápasu to se ví
je tak jako tak sama neděle

Vychladlá koule trvale ztrnulá vstříc
vratům dokořán je jediný gól

XVIII

Za oknem hrad

1

Noc nutí zas všechno zopakovat, ať už jen jako
další zkoušku
na závěrečné vystoupení nebo pro případ, že by
se jednou všechno ještě vyvinulo jinak

v temném masivu měst se rozsvěcejí zóny zjitření
a výtahy jednotlivých životů, něco z něj ztuhle trčí,
něco jej uvnitř měkce tmelí,
vyhřezlé žezlo je odpověď na uvízlé lýtko

hned střevíček splývající temně s vlněním těla,
hned zpupně nezávislé zabušení nočního
kopýtka

konejšivé běhy hřebenů a pozvolné vystávání torz,
pachy prostupující tělem, maso punčochou

trvalé nájezdy na černé valy budované zas
a zas opakovaným hroucením

těže hořké vlny, vířící spáleniště kostýmů a sukní,
odpíraných
a o sebe odíraných těl — i s tím, co je náhle
šťastně navíc
v jejich gestech nadlehčených únavou —,

příboj (zas nedohledně tuhnoucí), kde cosi pořád
ještě svítá,
hrst krystalků v černém houští něčeho podpaží
zvětšená čísi chtivostí do hvězdné galaxie

bílá slupka kalhotek ohnuté servírky
za barem, netušící, že ti tou září (a vymazanou
tváří) ukazuje sever

Dál osudné zrnko soli mezi nočními zuby, ano
a bušení čelem do daleké kovadliny
(Paříž byla jen provincie našeho stesku)
stavidla ticha a protilehlé výmluvnosti
ve tmě tam vzadu, kde se chrámové sloupoví
nedohledně rozrůstá
Tvá čelist pouze skřípe jako zakotvená
a přece odplouvající loď

Za větru slyšet slepce ladit Lisabon,
železný klavír

2

Ještě se probušit pěstí
kam až? do díry
do tvojí
Zpracovat v tobě nádraží

Otvírám tě málem až k Velkému vozu
Veškerost (le Tout) u tvého dna nás v sobě zas oba
zavírá

Stačilo to: sedět na terase
a psát útočit slovy na nehybnost světa
jak na palubě V pleskání větru a slunečních cích
popruhů
slané vůně se něčemu vzdalovat a blížit V noci
klesat tmou k ploše letiště
a sjíždět dolů vlhnoucí (vlhce vydanou) dámskou
šachtou
ležet pak ve tmě a cítit ji spočívat vedle co
spřízněné území
spolu s okolním světem Z jedné strany osvětlený
hrad za oknem
z opačné celé to druhé tiše pracující tělo
Nic nepsat jen plout a nechat kolem míjet své
přízraky
cestou dál váhat mezi vábným leskem Hollywoodu
a tklivým povzdechem Moravy

*

A teď
tu trochu spočíň,
nech město venku a jeho víření
usednout ke dnu,
pomalu zkoumej temnou skvrnu pláště
jak naproti schlíple visí ze sloupku,
jen uvnitř doprovod' chuť piva, když v tobě
zprudka (*kriek*) stoupá, jede ostřím,
až k černému šlemu vlasů na čele té, co teď vchází
a tlačí
do lítaček svou živou váhu, osud sotva vychýlený
z rámu —

Venku

1

Venku třaská zítřek mezi zuby
zprostřed rozpojených kolejnic
Drát vězí v másle uondaným koncem ty
nejbojovnější vystupují na náměstí
před Nejvyšším soudem

Nerozptýlíš trochu svou příčnou chůzí
jejich hloučky aby se hned zas nesrotili

2

Jak spěchají nevidí škoda
jaký slibný pár by tvořily se starým ňoumou
u kraje chodníku nebo s roztleřeným
supermanem ve výloze

úterní slunce otvírá melounům
bránu věčnosti

Odjíždíme jenže s tajným přáním
vystavit se dni jak živí holubi
rašící náhle vprostřed štukování nádražních hal

3

Dům sténá v pantech
v průvanu bytů pêle-mêle nábytek maglajs
doličných předmětů a viklaví dřevění manekýni
přátel nepřátel
— potkávali jsme se v ordinacích —
Zvenčí nám k ránu funí do spaní popelářský vůz
původní
prázdný plynojem na číhané za mateřskou skříní
jako neviditelný nápověda Ten co má vždycky
pravdu proti vystavenému herci
Shora si úkosem svítí na naháče vesmír

a další ráno auta se pletou mezi auta
Karel Čapek zvoní na Josefa
kočárky se řadí do kolon za tanky
Silák v bílém saku si oddechl před křižovatkou
než přes ni přenesel dál do dne svou zlatou činku

4

Když ve tři odpoledne v největší výhni jsme sami
na pusté avenue je nejpřirozenější vyseknout
poklonu
Desatero je starý sešit s ohnutými rohy hroužíme se
do své sklenice
až ke dnu dne

Mallarmé na nebesích se přestal konečně hrabat
v papírech tráví teď věčnost vázáním skautských
uzlů
houslař v přízemí vyrábí housle jako housky na
krámě

5

Zatímco čtyři podsadí černoši v montérkách
rozestavení před bílou zdí garáže málem do sousoší
— nestejně velcí, ale prodchnutí týmž klidem —
zpevňují městský den do stabilní a jedolité masy,
ten (mluvím o dni) už se o kus dál před hotelem
sesychá a s velkým bezejmenným
turbanem se sklání nad plát zašlého kartonu
jak nad ztuhlý, ztěžka dopínaný kabát;
na podvečerním plácku mine (den) sám sebe před
staženou roletou
Esoterického knihkupectví,
před bistroem vsakuje s kouřem mezi úžící se rty
v zažloutlé tváři toho, kdo si sem vyšel hltavě dát
šluka
— než s vytáhlou dvojicí nahých nohou zmizí za
domovním vchodem,
v přítmí, kde pak stoupání nohou po schodech
staví klapavě lať po lati
jen klidně narůstající ženské lešení mimo dosah
bouřky

Domy
lnou k domům lhostejně věrné
spolu dál tvoří jedno město

(i když hned
vykradený výklad
a hned počmáraná zeď

zduřelá lednička s coca-colou
za dveřmi lokálu jak vyhazovač)

Čelo slepé
sluncem
taženi ke dnu paměti nasáklými vraky šatníků

trváme
i ve chvíli vadnutí Trčíme tam
i jinde s vyplazeným pohledem

zatímco pomlky refýží
chodníků

*

Rád
že tu chvíli hniju
zatímco vedle u stolku mobil
po ruce
mladá vinohradsky nažehlená Budoucnost
trpí
mým doutníkem —

*

Města stárla
daleko od památného slunce
V hlubokých šachtách ulic tu
a tam
někdo dosud vzhledne vzhůru

(V kulisách léta s trpělivou láskou K slávě
společného zapomnění sehnuti nad sifon
za dohasínání pastisu)

Při zatmění nás občas v odkrveném světle
spojí daleké bratrství stínů

Předměstí

1

Byla předměstí sluncem jitřená prkna
nedělních ohrad chvějivá vahadla
tich mezi nimi
Příslib psa kdykoli ochotného vyvstat
bezedně zívnout z nehybné tmy u cesty

Na krev sedřené plakáty plály dál
Z hloubi výčepů šla k míjejícímu zpráva
jak si tam předávali v přítmí jeho černou loutku

2

Mezi prázdným skladem
a pustým parkovištěm

ted' hledat kam se vepsat
stínem-parafou

Ach maso

Předejte to teď ztuhlým pamětníkům, nechte je
v nehynoucí
záři smetišť zkoumat své pondělní, úterní atd.
kůže...
Stačí přisvítit si pleť v příšeří hospody, nahlídnout
servírce do tajemství
a přítomným proletářům do osudu (třese se
líp),
pootevřít za sálem dveře do skladu a uvidět tichou
zásobu provazů na zimu,
pak platit a všechny zdravit; myslet ale jen na tebe,
pobledlé maso,
na tebe, jak tě všichni dál vláčejí
kde se dá strkají do kouta nechávají stát jako
prošlého krále
a plandavou kulisu u stěn záchodků —

Ach maso, ještě jim posvit'
a zatrub, včetně mašinfíry, ukaž jim jak se vlaje
i bez žerdi do rezavící dálky z výspy kolejišť;
nech je svištět, jet nosem po lokomotivě
až k půlnoci, dopřej jim vyslechnout hymnu
a polknout slinu, utřít hubu.
Za výpravnou nám pak všem
ukaž kost.

*Umřel na to jak se zapomínal v zatáčkách v ženských
jak si po použití zevrubně prohlížel párátka
umřel na hroznou historii měkkého klíčku na konzervy
na zarputilý boj s dvířky ledničky
a s víkem od truhly
na to jak dlouze a marně zvonil na cizí zvonky
a na to jak se vprostřed pustého odpoledne
občas dozvonil*

XIX

Dráhy

... proud slábne, pak dál prochází,
tržnice hasnou, chobotnice projíždějí městem
v sanitkách, labutě bíle probleskují z balkonů
a z předměstských dvorů,
hasiči tak rychlí, že přijeli před požárem,
se vracejí kolem řeznictví (dávný krab rudne na
obzoru),

deštník, černé slunce, se roztahuje v zašlém taxíku,
zažloutlém jako stará skříň,
bledá mužská tvář ujíždí na kraj ztemnělého města,
sehnout se nad bledou ženskou ruku
a nad bílý jídelní lístek,
knoflíky šuplat v přítmí železářství se lesknou jako
čerstvé díry po střelách,
vypravěči se ženou stmíváním za svými příběhy,
vyhublí revolucionáři se pídí po důvodu
k boji,

řev klaxonů a sirén proniká do mansard
a obývá je spolu s nájemníky, venku duní autobusy
jako poryvy větru
než zas utichnou před chroptěním holubů
(v agonii už celé století),
vítr se tříští o rohové výklady,
kde bez hnutí trčí klogy konfekčních sak, dál
neoblomné,

džíp s tlampačem haleká v ulicích jména dnešních
mrtvých,

po krvavém mase nám černají zuby, noční čern nás
omývá (pít ve tmě vodu je událost),

bílý mramor umyvadel se lepí, je
z pseudomramoru a vůbec dost k nasrání,
ale v noci tak nahej a sám,
na odív vystavovaná poprsí jsou navíc, podpaží
jsou dál významná

byť si je dámy zapíraly jako nehodný, příliš nízký
původ,

každý z nás koulí své sousto v puse co tajný řeřavý
uhlík

a šém nahřátý ve Vulkánově výhni, té, jejíž
plameny občas zahlédnem za škvírou bankomatu
(ledaže předáváme sami její oheň cizímu
kuřákovi v pusté noční City, mezi budovami bank
z kartonu),

v úlech některých věžáků se skrývají prázdné
a vymrzlé pokoje, v jiných zas přetopené
místnosti bez lidí,

uvnitř hotelů hučí vertikální města,
voda proudí a zvoní v zrcadlech koupelen, ve
výtazích lehce drnčí kostry pasažérů jako když
mrholí

a kapky bubnují prsty na pustý pergamen
dopoledne

(v souladu s cinkáním pinzet do ticha operačních
sálů),

jenom němí mlčí — terapeuticky — v davu
demonstrantů,

někteří nepřekročí ani vlastní práh
ze všech těch, kdo se snaží hnát přes město v autě,
po vlastních, na kole, ponořeni do spánku
v autobusech a v metru,
krásky vprostřed zástupů jsou ničí a všech, stejně
jako noviny na pultech kaváren
(venku si zákazníci na odchodu z krámů čtou velké
archy faktur),
operní vlak dál vjíždí do stanice Colón, brzdí
v uvadajícím šumu sukni a rób,
hodiny ztrnulé na nule leží ve skladu, v hromadě
kulis

přestože je nutné jít dál, klást nohu před nohu
a větu za větu,
číhat na bílé stehno vyklouzlé z černých šatů a na
pingla v černém, až vypadne z bílých dveří
(vycházíme se vztyčenou hlavou, než ji zas ochotně
skloníme nad rozvázanou tkaničku nebo nad
pokecané sako
v hospodě, jako z vděčnosti k městu, které dýchá
za nás),
dál jít a učit se, až ke schopnosti odpustit světu, že
nikam neústí,
pro pečlivé pohyby starých vrchních, když před
zavřením vytírají popelníky, pro pozorný pohled
seschlé majitelky z hloubi čistírny
a pro rozmach gest, jimiž movití jižané prodlužují
slast večere,

zapomenout uniformitu buildingů pro jediný
balkon, kde vítr krátce zvedá a sráží roletu
jako lodní plachtu (v nejlíp udržovaných parcích
trvajících anarchie listí rozhozeného nazdařbůh po
trávě
a jako vždycky osudně *napříč* myšlením), dvojnice
servírky krouží kolem lokálu, v sousední galaxii

— marionetistovy loutky mluvily všemi jazyky —,
holubi hudrující za deště ve svém výklenku
nafukují šed' města
a počet jeho obyvatel,
v každém „je to pryč“ přežívá dál „je to“, tak jako
v každém trsu zbledlé trávy hoří dál přišlápnutá
lampa
a každým zcucháním zelenavého hedvábí stoupá
živá nazrzlá žilka (kdyby jí bylo jen jméno
Flaminia,
se svou chvějivostí mořské řasy),
popěvek zabroukaný trumberou u Berty se znovu
rozezní u Emy, v jejím duetu s nemehlem,
jeden říká „co dál“ a druhý „tak příště“, oba ale
jmenují totéž (jak před tím společně uhýbají),
každý z nás diplomován na doktora tím zdivením
na obzoru, kde se tyčí mezi věžemi vysoké
bariéry mraků,

příručí vnořil prst mezi zrnka kávy
a zapomněl ho tam,
větru se šťastně povedlo svléct stůl,
pusté střechy buildingů teskní po pustině parkovišť
na jejich úpatí (a naopak),

sílící šum je sám poselství,
zbývá přidat k mase chybějící záchvěv, povzdech
nebo vyfouknutý kouř,
než ulehne do tmy nočního pokoje, před sebou
bludičky vypínačů jako němý emblém světa
(zůstat zřetelný i při uhýbání
dotekům města na zvlášť nepříznivých místech),
hned v pondělí vyvstává potlačená šedá mezi
temnými pruhy na kravatě,
děšť spouští mezi domy věže vody, hustě padá do
trosek Cukrové ulice (a ta vzdoruje, zvedá své cukry
proti kapkám)
jako pod slastmi lásky vyplouvá na povrch slast
spánku,

otázka kladená zmítáním stébla trávy bliká na
obzoru, co jediný přístav,
smysl dál krouží sám kolem sebe
na každém periferním bulváru (vzdor ctnostnému
culení depilačních salonů),

později bude nutné ztuhnout na míse, v póze
zaraženého myslitele
(celé mužské hloučky skloněné pracovitě nad táč
s opečeným masem jako nad dědičný ponk,
soustředěné na vrzavé strojky svých chrupů
v obezřetné snaze mást stopy),

zelné hlávky čelí policajtům (přisáté k dlažbě,
žíhané kovovými lesky), nezškrocená zeleň se
znovu valí ven z černé potištěných stránek
a zamřížovaných vrat, provoz vzdušných proudů se
— profylakticky — plete do provozu aut,

foťbalisté se v sevření jiných chodců mění v tklivá,
smiřlivá stvoření
tak jako usychají kytky mezi listy herbáře,
mladá Bolivijka vyhrává ženský maraton, je to ale
travestid,
jeho hvězda rozsvěcí neděle v ordinacích
plastických
a polyglotních chirurgů,

deštníky taxíků pleskají, kde se dá, vypadlé náhle
odnikud před otevřené skříně
dávící tmu za stromy spících ulic,
každý, mužští i ženské, se kývá sám pod korunou
z listů, mívá sám ztemnělý plot zoologické zahrady
jako hráz času,
povzdechy parku se v každém stmívání přenášejí
přes širokou třídu a hasnou na chladivých
kachlících budov odnaproti,

exhumované stolky září v zákopech večera, před
skly kaváren,

chobotnice projíždějí v závěsu za motocyklisty,
jenom z nich crčí
(labutě se dopékají v ledových troubách márníc),
lékař lidumil se zdvořile usmívá ze soklu
a čte si dál v rozevřených bronzových novinách,
jeden, už chycený v mramoru, dál umíněně šlape,
druhý přežvykuje ženské vavříny, ještě vlhké
a zelené,
dcera dlouze hlazená stínem vrány
usíná, tvář obrácenou k otci,

parfém mrtvé růže vzlíná pianistovou paží, už
v tichu,
zpátky k původnímu nic,

střely vysílané přivřenýma očima v barech, od
etaláží sametu a čerstvých těl,
zahýbají v pozlátku přilehlých ulic
protínají' flitry ulic v sousedství
vyhrocují jiskření ulic okolo
přibrušují šupiny příčných ulic —
třeba tak

(Buenos Aires, listopad–prosinec 2003)

Montevideo

Stará skříň města, z níž vypadlo něco, snad svět,
co přesto dál dlouze objímá — z kulis — dokořán
rozzívlými veřejemi

(a vrtí se do nedohledna v růžové, prašně okrové
vidině
svého jména, zas a zas rozmisťuje své věže novým
vrhem kostek
při každém závanu větru)

dosud pomýšlíme na dýchání dík hlubokým
tunelům alejí
a na postup díky svahům ulic Krok za krokem
vyjít až k nároží
a jedním skluzem sjet nechat zavlát do tmy
chochol kouře
ze svého brasera

Hladce obrace obzor předkládaný mořem
naproti jako uschlá řasa a vyúčtování

Gent,

město celých vyřazených čtvrtí.

Před zabeđeným kostelem

obemykajícím jen svůj chlad

— v blízkém krámu nechávají dosupět zšedlé
harmoniky —

se ptáme na cestu dvou telecích andělů:

mléčné bubliny tváří, v jedné se koulejí oči

plné hlubokého nevědění,

druhá z rozpaků vsává a znovu valí ven

jak vlhkého plže odulý růžový pysk.

Přes naše záda na to němě civí

celá slunná neděle i zívající vesmír,

jehož je provinční filiálkou.

Doupata hospod a prostor kolem (Brusel)

1

Když mezi radnicí a masou sousedních fasád
zbyde jen úzká průrva světla
(úžící se do špice
k obzoru tak jako radniční věž k nebi)
v jednom z průčelí začne tiché svítání
— hned nad nápisem BÍLÁ RŮŽE —
hloubit prostorný sál (hluboká výdřeva a mírně
rozechvělé lustry
jak na dobře zakouřené lodi)
Dávné veselky tam zívají vstříc příštím
a dnešnímu večeru

Přistáls tu říkáš si
vítán BÍLOU RŮŽÍ
(po léta v tobě rostla šla ti vstříc z bílého dna
vlastní nezestárlé Litomyšle)

zatímco čisticí strojky Mart'anů
už krouží kolem všechno
stírají svištěním svých kartáčů

2

S prodavačem šneků chvíli u stánku
sdílíme mlčení mezi muži

Z pusté tmy na rohu jde ještě naproti
zářící výklad a v něm parádní stetson

ve výčepu (léta to tu zabydlovali
mezi kamennými zdmi abys sem teď vstoupil)
odmítavá ruka vykveté za sloupkem
než smírně ulehne na sud
vedle klobouku

„Jsme všichni vzdálená přízeň z téže čím dál
rozptýlenější rodiny“ (Jean Paul)

Velkoměsto je výměna pohledů s neznámou
která přibrzdí krátce auto
u tvého chodníku

Noc znamená kolem
svého železa strpět zívání cizí huti

3

NÁHLÁ SMRT
je jméno staleté pivnice

Dlouze ustáté ticho sotva čerené
svědění přítomné chvíle
(Jeden se krátce z řady

vykloní nad stolek
jiný obrátí list v novinách)

Ten u protější zdi se teď pod prokvetlým kartáčkem
v rudnoucí tváři směje pro sebe
(od dřezu za pultem před něj skládají bílou věž
umytých ještě kouřících talířů)
Naráz jsem *na jeho straně*
Sám sobě vstříc

„Breton — říkal Jean —
sedal denně v kavárně proti dveřím
jako Fourier vyhlízející mecenáše“

Na zdi diplom Vyššího Institutu Kvašení

4

Na kraji města zářivé girlandy žárovek
kreslí na tmou slavobránu Cirkusu
jenž za ní jen bezedně chybí

„Beze zbraní až do chvíle kdy nám přijde na
pomoc
boží nepřítomnost“

Při kávě hostitel lehce
zvrátí hlavu k opěradlu pohovky Do ticha se
spustil hustý déšť
jakoby zevnitř domu

„Brusel“ řekne
a hlasem ukáže k dešti

Za vchodem do TAVERNY V PASÁŽI nás temná
 silueta zimníku
 po celý oběd čeká na věšáku jako odložená
 přítěž
 náhle zbytečného zla

Civilizace tu vrcholí rovnováha (světelných pruhů
 — nažloutlých, modrobílých — na stěnách
 a lehkého přítmí, nazrzelého nebo mírně
 plesnivého zlata jak z něj vyplouvá
 na výložkách číšníků v bílých bluzách,
 tvrdého lesku fíkusů, vycíděných měděných
 kotlíků podél stěn i zeleného jiskření popelníku
 na pípě vzadu ve výčepu)
 je rázem dokonalá Objednávka může beze
 spěchu zrát než vyjede sama od sebe
 ze dna toho pozemského akvaria jeho hlubinných
 harmonií

Jen grácie vyvstává z neklidu posunkujících hostů
 proti stěnám (jako jindy z těkání siluet na
 nástupišti metra)
 lehký van mimik a pohybů stírá co tíží pod ním
 rance hnoje a smrti
 které s sebou vlečou („s vyhýbavými pohledy,
 s pusami-sosáky“)
 I hladová do sebe přestala rvát chleba a jen teď při
 hovoru na roztočené prstíky
 navíjí neviditelnou nit'

Kdosi se hrdě tyčí na snímku v novinách mého
souseda
Stačí zaměřit na své oblíbené úsloví a přes okraj
sklenice ho zas a zas němě citovat
vstříc tomu co přijde

Páru flaušových penzistů nosí v talířích čím dál
výhružnější naplaveniny

Můj popel končí v tácku na vedlejším stole
jako poselství pro jinou galaxii
přesto tu pilně plním dál své poslání
být vědomím všeho kolem manévrů hostí (muž
sražený krátce zpátky na lavici
tíhou manželských kabátů a šál, červené se šedou)
i číšníků (jeden koketně na dámu u stolu
míří jejím vlastním lorňonem druhý napřed tác se
stampлаты
rozverně vztáhne ke kolegovi než odejde z výčepu
postavit skleničky před chlápka
který zatím jen čeká na jiného)
Neuzavřu to včetně účtu a placení — mozeček
bordeaux
waterzooi — dokud soused nezhltně celé noviny

6

S přibývajícím tmou zatímco se vracejí
to zas co chvíli vyvstává i z davu
(vousem užíraný prorok
nebo turbanem svíraný fakir)
to co je navíc co teď pilně dobývám

taky z různorodosti světa jak mívá
za okny autobusu

hned New York v odpadky zaplavené skulině mezi
dvěma *buildingy*
hned Saigon v bledé pustině krámku s neonem
a osiřelou Vietnamkou za pultem

Město má anglosaské hrany vítr ho obývá
dopodrobna včetně prázdna pod stříškou kiosku
vprostřed vylidněného parku

Prsatý japonský zápasník s růžovým kimonem
si nás v přivřených očích veze domů co kořist

7

Na odchodu se jedním nárazem
ještě seznámí se židlí
— *Brasserie de l'Univers a Rue du Viaduc* —
jak si šel ulevit do výklenku na dvoře
i šedé nebe nad cihlovou zdí bylo prosáklé deštěm

Kuřačka spořádaně skládá nádobíčko odnáší
sklenice a plný popelník
do kuchyňky za nálevním pultem
než k němu zasedne a objedná další pivo

— v parčíku měděnkou zelený oblouk
dvou vyzáblých do sebe zahryzlých chrtů
a rafie hodin v průčelí srostlé na dvanáctce —

Místo nohy piána vystrčené na chodník
hlásí teď zachvění země jen papírový tácek
jejžs nechal znovu vyklouznout zpod nohy stolu
ach, všemocný Kdovíkdo

Na rohu u parčíku nabízí v dešti a tmě útěchu
jen dosud svítící květinářství naproti lékárně
Vprostřed sročení u zastávky laskám tajně loktem
ženskou oblinu
výlohy s bílou vystýlkou svatebních rób Majitelka
krámu špulí za sklem do noci
jen zadek v černých kalhotách děšť všechno trhá
a sešívá ledovou jehlou

Ještě když jdeme s Janem pěšky z večere
cikánka před námi nese povadlou noční růži
kolem refýže kde vyráží z koše čerstvý trs
tenisových raket

My, grachty, shora závěsná noc

S hebkostí kouře teď námi prorůstá vonná
přeslička vléváme se do sebe
a společně se šíříme okolím nedopalky
v potemnělé vodě
kanálu jsou lehce roztančené splávky

Prázdná bárky zívající pod nábřežím
s námi naráz vyplouvá do všech stran
Naproti za kanálem se nedohledně větví podkroví
zčernalých hotelů hosté tam rozsvěcejí
a nosí po pokojích hašteřivé hvězdy Jak na sebe
zvoní hlasy
svolávají i nás

Když sami přejdeme kanál octnu se v mírně čpící
tmě
mezi plechy záchodku zároveň venku
a uvnitř
čeho asi
(Ty čekáš u chodníku
jak na kraji dovnitř obráceného nekonečna)

Až dojdeme uličkou k portugalské hospodě
z bledého papíru na dveřích vyvstane zpráva že má
zavřeno
jak vyhláška o neodvratnosti zla

Okolní těkání našťestí zas všechno rozptýlí i ty mi
najednou máváš z protějšího výčepu
Budhovi pohunci nám za oknem noční tělocvičny
ukazují jen poskakující zátylky a špalky hlav
i čtverhranné talíře na stole před námi
patří nepříteli flákota na nich je přesto pro nás
Průvod cyklistek a joggerů obřích majitelů dam
s mobily
podél terásky nás málem chrání i před nimi samými

Zatímco putujeme zpátky noční park v zatáčce se
o nás dlouze otírá
povzdechem jiných měst

Ještě před usnutím vyvstane málem naděje
že do sebe svým objetím zavřeme celý vesmír
— i se zvonícím kladívkem posledního ševce
v posledním tajném klku na kraji Buenos Aires —

než nás to zas vyplaví na práh moře
jak vyvábí černé hadry až na dvorku pod oknem

XX

Fronta

„Pobij je kyjem, ty balkánské krmiče prázdných
klecí —,
posílám ti marnou depeši doprostřed funící
masy
na kraj města až k zátarasu pokladen před nimiž
nakláníš smírně hlavu
v čekání na postup na transport o krok blíž
konci dne (narychlo doráženého rachotem
pokladních šuplat)
Pluky cizích orgánů jater varlat
se sunou podél tebe všichni střeženi bdělým
pohledem TV
ve vlastním oku pevnost těla dál spjatou
neviditelným řetězem
s autem zaparkovaným před krámem (líp: funící
pevnost auta se věrně i zvenku lepí k tělu
co ke stroji na vepřový pohon) některé ještě plní
zjihlá vzpomínka na nedělní poušť
a ticho pod vozem než bouřka odpojila blesk od
ztěžklého nebe jiní jsou dosud duchem u letního
moře
kam přijeli ukázat kedsy příboji kde s mlhou
v puse zkusmo trčeli
pod strážními světly Velkého vozu Rozpáleným
hotelovým sídlištěm pak nesli slamák jak za
matkou

k chromům a kovům budoucnosti k jejím třpytným
přístrojům měřičům tlaku i vápnem zaflákaným
kyslíkovým bombám předem povlečeným
galaktickou plísní
U některé z kas čeká i ten co se včas napakoval
když po týdnech meditace vyšel po schodech ,k
šéfovi a s fikaným výrazem vybafnul
„Mám to Všude až po věčnost budou cedule
s nápisem ODJEZDOVÁ STÁNÍ“

A věčnost se blíží spolu s budoucností už teď je
tady rovnou
v horlivém lidském tětě čím dál mohutnější hýždě
lezou z billboardů
a vyhřezají z tváří slavná éra zadnic Zbývá
nafouknout pár okrasných prdelí z plastiku
a rozmístit je v letních bazénech v trávě zahrádek
noví majitelé si aspoň s pýchou krášlí hrady
nátěry v barvách dětských průjmů Jdou na to
kalení jelitem a trknutí brokolicí
učí se teď pít řasené víno rozeznít v sobě jeho
tibetskou zvonkohru
úporní ládovači kazet nočních klků řezníci jimž je
nutné vyrvat každý kus masa
cvičí psy k likvidaci příliš zářivých hlasatelek
pořádají skvoucí ohňostroje
úspěšně trumfující jas předních rockových hvězd
zařizují se V každém pokoji televize občas
i mrtvola
auto přistálé před domem tichne jak splaskající
peřina některé kumpány si rozkrájeli k večeři
nebo si s nimi v soumraku navzájem věští
z vnitřností

s roztleřeným mickeymousem na triku
(v kombinézách si předem vyjeli vyvenčit mobily na
měsíc)
Na kterou posvátnou horu s tím vylézt odkud jim
vidět stydnout sliz končícího dne na úpatí šíje
a na bouřích karoserií plnicích apelplacy
nedohledných dvorů
čím se zkořit aby se to za městem vršilo jen jako
naše nové potrhle vidiny
při autostopu napříč historií Pusté hangáry
a prázdné posprejované bedny plexisklové klece
Ytong a Telefonica na cvičené manažerské opice
v rozzívleém údolí obří Golem s náušnicí
jak líná do šera kůžičkami nesčetných igelitových
pytlíků
V tvém snu ječela fréza z továrny na tvrzené
makarony
na umývárně hotelu Freud to z mejdlíček v síťce
dál kape do bíle smaltovaných žlabů
jako na karbid planety
Říp může vybuchnout hlásá titulek v novinách
na podlaze kupé Zrudlý Čech jak se k nim těžce
shýbá
se sám prohekává k explozi hora jenom ještě
porodí myš
Pustina pod autem tvrz těla odpojená bleskem od
potomků
Za zády aspoň kaluže s cupaninou osobních
dokladů nejedlé kotlety napůl rozmočených
rodinných fotografií
*Jindra T. ti ještě vzrušeně vypráví
jak mu cestou přes moře zplesnivělo v kufru mokré
prádlo*

to už ale sám nikam nespěcháš)

a kolem jak to dál prosperuje narůstá s mlaskáním
do všech stran celá krajina bund nacucaná
nedohledně rozsedlá perníková chaloupka
někdy aspoň mastná tyč

Provází nás to do nejzazších koutů i na záchodcích
rozhlasově chlácholivé žvatlání

vody v rezervoáru

Chvíli s tím zůstat sám mezi čtyřma očima

a zase zpátky do každodenních dolů

s bezpočtem bachařů s řidiči jak netečně čekají na
náklad dobytka k převozu

s pohledem upřeným před autobus jak na konec
nekonečna

Ach pobij je cepem ty balkánské prudiče

nech stydnout bašty jejich těl u vyhaslých pokladen

jen s bludičkou cvočku v zešeřelém uchu

a vem to zpátky sama *zadní* cestou

večerně ztichlým vesmírem zatímco se zas jedni
přes druhé

cpou na osvětlenou scénu fotbalisté teď pod šlehy
flashů i s pohárem

jako spráskaní prašná modř z fotografií v letních
novinách na nich lpí jak vína

v nočním grandhotelu to strkali kam se dalo

něco z toho se dál dostane i v řeznictví jen

odřezky to se ví

lepší sousta bez oddechu táhnou do vyšších míst

prý jim to tam vstříkují rovnou do hlavy

za hřmění varhan marnivých bankovních lun

Někteří řekne se sebou obdivně prolézali

jak po nedohledně libých šplhadlech
vzpomeňte si na nás měli jsme tiché ruce zarudlé
ksichy v televizi nepřestávaly žvanit
zezadu už prožrané moly V dálce se masa hotelu
s neonovou čelenkou
valila z mlhy jako cizí bůh

(Uprostřed psaní básně se mi nečekaně zdá celá Italská noc; benátský číšník mi v šeru před vchodem do paneláku – kdesi na předměstí – na dotaz, zda se lze podél břehů města svézt zámořským parníkem až k Arsenálu, odpoví k mému zklamání, že ne, vzápětí ale dodá: nejen tam, mnohem dál, až k... A mumlá jména zastávek, mezi nimiž mi utkví Sapa-da, snad zdeformovaná Salute. Vracím se pak dolů do ulic, kde mi už předtím přinesl vítr větu o lodní plachtě, která vplouvá do tance – tanga – sama se sebou, do jasné a vzdušné tmy přede mne vyběhne na schody fotrovský záložní důstojník v nové, ještě trochu naftalinové uniformě z tmavozelené látky a s černostříbrnými výložkami – jako hornickými – v níž poznám stejnokroj italských četníků [horských myslivců], sbíhám schody za ním a směju se: „Město mě chce opít!“

Přes drátěný plot lemovaný křovím, k němuž doběhnu, vidím pak pod sebou chlápka v saku, jak zezadu obemyká pažemi jiného a přitom na mne cosi italsky volá, snad zneškodnil zloděje a chce, abych vyrozuměl policii; říkám si, že při mé neznalosti jazyka má smůlu, zároveň ale z jiného úhlu vidím, že vlastně sám tiskne druhému k zádům pistoli, teď na něj taky sípavě řve nějaké výhružné povely. Pak ale znovu změním postavení a novým pohledem zjistím, že věci jsou ještě jinak, i zdánlivá oběť před sebe napřahuje pistoli a řve smíchy, chlápci – trochu jako dva opilci při močení, s pistolemi místo vystrčených pindfků – se spolu zřejmě dobře baví.

Výjimečně šťastný sen mě těší i po vzbuzení, vzdor obklíčení golemy, o nichž mluví má báseň, se v noci lze dosud šťastně a svobodně toulat prostory světa a žít existenci jako vzdušné dobrodružství plné básnických [lyrických] calambourů a nadlehčující závratí –)

Palmáre

Už kdysi bylo město v zimě
za tenkou návnadou přisprostlé vůně bramboráku —
čichového šlágru — jen masa chladu a neúčastných
hmot;
jarně fešné šálky a kravaty, kloboučky, růže za
uchem
svou svévolnou pestrostí a svým vířením marně
zakrývaly
úděl nahých těl držet pod nimi ve tmě nehybnou
hlídku
až do úplného zčernání.
Občas, to se ví, si trochu vyjdeme;
s pochodní rozpálené tváře a vlajkou ohnivých
ženských šatů
po boku pak po celém nočním městě konáme
slavnou přehlídku
nedohledně prázdných hledišť —

Ulice a dál

Václavu Kahudovi

Jak scházíš s ostatními Mánesovou dolů (lokál je na druhém konci světa

ale v téže ulici) vidíš že ještě po létech pobytu ve městech

jsi na tom jako kdysi Za štukováním rozlehlých domovních fasád arkýři a okny rozsvícenými do tmy

po obou stranách ulice z hloubky okrově táhne dech památné hlíny snad celých slunných lomů

Byty vystavené v oknech skrývají další za šatníky se vlní sklady jiných kostýmů

Listy papíru visící v ulici na šňůrách mezi stromy odmítají vydat své poselství z obou stran nabízejí jen tíž bílý rub

Za skly rozzářených lokálů jak se na spodku fasád pod vábnými

vývěsními štíty noří z podzemí vyvstává možná zvlášť důvěrná část života

místních obyvatel lesklé tišiny volných stolů tam jsou vyhrazeny jen těm kdo prokážou schopnost se sladit se zvláštní konstelací

červení a zelení umně rozmístěných po lokále

V tom kam jsme posléze vpuštěni se kupodivu octnem u stolu

ve shluku známých tváří jen tak tak se jej ale
— zdá se —
povedlo vytnout z okolní změti z chumlu cizích těl
kde další možní spiklenci
odvracejí tvář a mizí mezi našimi zatím neúčastnými
vrahy
Ve vedlejších sále bychom v jiném hloučku
mluvili o tom v němž vezíme jen jako o vzdálené
přízni
Tady ted' vedeme řeč o nových a starších
vrstvách pravopisu málo ale stačí a naše slova
zmizí v okolním davu
odkud mezi nás místo nich
vjede rozhovor o indiánských teepees

Když pak s tebou doprovázím hosta až na konec ulice
a dál k zátarasům nočního staveniště (pára modrá)
kolem nádraží (bíle
znehynělý kamion) hlídky dělníků s výstražným
žlutým pruhem
na temných vestách nás navedou málem až ke
schodům do podzemních chodeb
kde se vedle bran skrytých lágrů otvírají netušené
bary
rozvětvené až někam k okraji města tam kde se
ocelové kry mírně zvedají
před měsíční plochou letiště Blikající juke-boxy
vsadím se
vrčí z přítmí sálů jako psi pochromované Japonky
tu prodávají ledové růže
které poltí vedví jedním ostrým skousnutím
Dělníci v ochranných vestách nás sem navedou
dovnitř s námi ale nevstoupí

Šafaříkova 15

Vybraná společnost teď splývá s masou kartoték
Ještě se o ně v hloubi sklepa
opírají mladými zády
když už se venku do všech stran šíří prázdné ulice
vystříkané desodoranty

Ve frontě na svítání srůstá řada A s řadou B
Než na nás dojde zbývá společně recitovat do
prachu Každý zas a zas své vlastní jméno
Řádně to pak za sebou zdusat pěchem

*

A v zahradě na konci města někdy oheň
až do noci
Poblíž pár živých dětských těl V křoví setmělých
zahrad okolo
dost místa pro další
Pomluvy vyvstalé solidárně ve tmě
vedle pomluv sousedů
němá zvěř motocyklů v kůlně
Pohledy upřené do ohně
na tváři zapomínaný šelest plamenů
Klokot vroucí tmy

(Města stárta
daleko od památného slunce)

Sezóna

1

Léto říká se
obchází zas město

Jsmo tu Každý s vlastním žhoucím lustrem
v mlčících uličkách

2

Celé město
v sezónním zbarvení skvrny
na ubrusu Do všech stran
setrváváme na místě

3

Na předměstí občas vzácní
chodci přežehlí pustou ulici
svým váhavým krokem

Tvé propisky sponky lesklý hádek hodinek
tiše schnou na stolku v přítmí
co nedělní křížaly

4

V tichu sesedavého odpoledne ve stále tenčí
a pronikavější záři se teď autobus blíží k zastávce
v postranní ulici Čím blíž tím víc ale váhá zabočit
až nakonec ulici nechá nedotčenou
a klouže dál špalírem vysokých průčelí
po hlavní

V nedalekém krámu (pár metrů
od nedotčené zastávky) prodávají vážené máslo
Natolik vážené že ne jeden místní strejc
do krámu sotva nahlídne pozdraví uctivě
prodavače i s máslem
a zase zmizí

Jiný se naproti šine podél parku
jako by obcházel celý vesmír

K parku obrácená prázdná fasáda
je v pozdním slunci jediný vývěsní štít

5

Léto šatník shovívavě zas táhne
podél úsměvů

Znovu masiv vedra i pod ledem severu
se třese přehřátá lednička Znovu s tebou zahnout
do stínu
objevit za zatáčkou les jako tichou spíž
s nerosty na policích

Brokát

1

S novým světlem přichází éra zlatých cvočků
a bojovně naleštěných klik

Zatímco za obzorem píšou kulometry dál
své automatické texty počítat zvlášť věci
a zvlášť trhliny ve věcech

Roztřídit brouky do přihrádek
čerstvě napuštěných nocí Posílené Já vystrčit do
vesmíru
ať čelí jeho zprávám

2

Velký žlutý list se zvolna snáší na asfalt
a v protisvětle zjevuje pergamenovou mapu
Afriky

Čas zlato nejtěžšího brokátu Pomalost
s níž nasakuje ničím

3

Léto jen hluboké mlčení
o létě marnost se rozlévá obtéká tmou sevřenou
v němých siluetách svědků

u vchodu nádražní hospody proniká prázdnými
schrámkami
na jídelní lístky V zavřeném lokále zvolna teče
přes propálené ubrusy
venku pak mívá ševelící rty zahrádek nehybně se
šíří pustinou mezi nádražím
a okrajem přilehlé čtvrti Beze spěchu měřena
povadlými praporky
uléhá u kraje parkoviště určeného vozům státní
dráhy lhostejně tu vsakuje mezi hrbolky
rozpraskaného terénu a mezi drobné výšivky
prachu

Léto prašných garáží
spálených růží

*

Léto zasutá vpálená
šifra
Vrytá v každém chodci
do horké břidlice

Ranní trh po stáncích rozhozený
údiv Do všech stran
rozptylovaný koprem v průvanu Roztržitou
zelení

Léto to co jsme zapomněli
Stuha kterou z nás vytáhli
aby ji nechali vlát z okraje
odtažitých dějin

Tvůj dech jak sestoupil
na dno sklepa
Sklep dole na dně
dechu

Den jak se rozrůstá klepáním vzájemným
trumfováním stloukaných latí

Uprostřed Brna vězí cvoček

*

Provedl jsem fenomenologickou redukci
vychladlý tuk na rízku se měřil s rozlohou dne
stromek se jen krčil v jejím koutě
zakřiklý jak kterékoli klepadlo

Sotva z toho šlo složit město
natož okolní krajinu
zbývalo vydat se naslepo dopředu
a věřit že se vynoří sama Jít drmolit v dalekém
světle
litanií tichnutí odkládaných svršků

Hloub v aleji
vstoupit do ovoce

*

Dát se ostříhat v letní normandské zahradě
Už v 9 h 15 před sebou vidět vyvstat zlatý ciferník
na vršku černé věže
V sešeřelé pražské ulici zaslechnout přes zlostné
troubení
dvou brzdících aut výhružné halekání chodce na
druhém chodníku: *Trubte! Bude soud!*
Přesto jít dál

Z ústí aleje si předem hrnout vstříc žensky
konejšivou
rez pozdního listí

Exit (Směr prohlídky)

1

Venku padají ptáci a dělají díry do střech
meteory se řítí ke křižovatkám rozzářit trochu
jejich ponurá srocení Na prázdném sadu z konce
týdne
jablka předem bubnují k nedělním porážkám

Mezi zdechlinami karoserií
a třasákem popelnic
dál bobtnáme do budoucna ještě jsme v řiti
a už jenom na krok od zadnice

2

Sako
a svléct
navléct

kabát
s šálou
zábal

nohou
rukou
na mráz

Zas to
zkusit sem
a tam

až k hergot

3

Dal si vlastní gól
a už tu nebyl

Jindy ve společném chumlu
se do toho trochu zaplétali vzájemně se valili
večerními
chodbami vypadávali si pod nohy z truhel
jeden se jedné zvedal k přísaze Jakási slza tam
dokonce střemhlav

*Příště bude třeba rozptýlit kapitál, provětrat prostor
mezi těly
a zredukovat počet zbytků v ledničce*

Ted' jen umělecké vykuřování novostaveb
Za jedním rohem Feuerbach
a za druhým obyčejný pes

Tak jako tak
věčnost se blíží

Ještě ódu

Ještě píšu abych tiše dodal
i tohle je pořád literatura
taky připojit menší moudrost
třeba o tom že každé kdy je už i kde
navíc k nevyřčené otázce
kdo mluví

Láska byla společné ztroskotání
v přítmi na kraji rána
u nahnutého nálevního pultu
I orli jen co okolní šed' trochu zvláční
vlhnou ve skalních hnízdech jak sličné ponuré
kapesníčky
v přední kapse sezóny

V čekání na slunovrat námi klouzaly bílé cadillacy
pronikaly nám svaly jako útěšné střely
až k mlčení moře a rozculeného azuru
na pohlednicích

Jindy tu aspoň památně trčet
být vprostřed křižovatky hrdý kůl
mezi zvučícími nočními hlasy
Bez hlesu odvíjet
svou ódu:

*Báseň koupelna
a zpátky*

*odtud (z ohbí) k zarážce
výhled na všechny co tu drží dráždí
ústřední masu s pokřikem třídí
šťastně řičí
střílejí už neřičí
jsou kříseni*

Tu a tam se někdo vyšel
ohnout smíchy nad chodník
a znovu se vrátil dovnitř

Sami jsou nuceni žít mimo sebe vystavovat se ve
dveřích svých krámů
tvořit další příhodné konstelace
s kolemjdoucími s cárem hnaným okolo větrem
s pohozenou závlačkou na chodníku

a nekončí to Neobývám svou paměť
jen ztěžklé jehnědy zas v létě svěsí svůj spánek
do mých úvah
Jura Trávníček přichycen k šídлу (hmyz) se snáší
do záhonu

Jinak zas ponejvíc jen marné rojení bund
v nádražní hale Nikdo neví
odkud se vyjíždí a kam

Zbývá jim to všechno přičíst k dobru
i se zábaly sezón
mlsnou si kašičky Jen co dojdou k rohu
fén si je obrátí

Pracuje to Kliniky i skládky odpadků
Teď se jen s řinčením zas hroutí nádobí knihy se
řítí z police
a já mám co dělat abych ucpal vzniklou díru
než se to z ní na mě všechno vyvalí celá noc samá
voda
merci

Ještěže říkám si před sebou stačí po skluzavce
spustit svého anděla aby i pohled do díry byl
pohled vzhůru

Pište si (Poslední tahák)

*Dlouho do noci za zlatým zubem smíchu
ke dnu tmy
Bylo toho až až
Celí rozechvělí pod kalnou kůží světla
dalekou zlostí
čekáme záblesk a zářez*

*V srpnu jsme byli ve Schwarzenbachu
Něco vždycky vzlíná za nehty
úrodnou černí
Nikdy neopustíme New York
V postávajícím hloučku před bistroem jich pár chybí
Stranou se pokračuje v rabování*

*Mrhnutí stačí vnést do hry zmatek
Šíříme se praskáním
Jak míváme předávají si v přítmí naši černou kuželku
Pramen úkazů zmizel v nebi
s pískovým řetízkem pozdních hodin
Každé kdy je už kde (a naopak)*

*Chtěli mě představit někomu významnému
Mé řetězy se mírně rozdrnčely
Voda kanálu se zmítá sama v sobě skoky chycených
světel
v síti drátů jsou celá vyhlídka*

*Dál nevím jak vzepřít tvář pohunkově pažbě
Přijde podzimní výtěr*

*s maratonem goril Jsme tu proto abychom pročesali
houští
a našli prázdný keř
Někdo se na nás dívá z hotelu
Vystydlá sobota
a zamřelá neděle Vždycky je předvečer
Mým obydlím je večerní náměstí*

*The houses fly again
Věděl jsem: cesta bude dlouhá
Občas k nám někdo zvednul hlavu Dámy
završovaly soumrak mezi prsty u nohou
jim stékalo příští světlo Cením zuby na bílé bobule
lamp
Reklamní sloup mě napřimuje*

*Ani starý krejčí se nevzdává
za svou výlohou Podíval jsem se na ni
a zjistil že usnula
Ze zatáčky zazívá vesmír Minulá laskání předem
stvrzují
přítomnou chvíli pleti při míjení vlaku
kolem utichlých hřišť*

*Klouzaly námi vlahé cadillacy Dodnes
pomýšlíme na dýchání
Naše dněprostroje se pilně třou
a třesou jedny o druhé
nebe nad cihlovou zdí bylo nasáklé deštěm
Slovo hotel je pořád obyvatelné*

*Máš ji blond nebo zrzavou
ctihodná protijdoucí
Město v sobě dál skrývá tajný městys
V útrobách řeznictví jen hrkne
Toreador u baru zkřivil tvář
Pod zaprášeným břečťanem dodnes přede motor*

*Všechno mohlo uvést na stopu v bifteku se otvíral
krvavý střed města
z přívalu kolem vyvstala občas ruka
s bílou vlajkou ošatka s tikavým mechanismem
nesčtených šedých krevet
S některými jsme spali
s jinými ne
Kdosi se tyčí na snímku v novinách*

*Stačilo sedět na terase
za větru slyšet řinčet plechy Lisabonu
Město je sníh a maso
prach
Lidé stoupají po schodech
Zavátý lustr zvoní cetkami*

*Černé žíly magnetických pásků
se chvějí pod koly
Slunce navečer stojí v ústí
Melouny vyhlížejí z prahu nebeskou bránu
než na nás tělo za noční výpravnou
vytasí kost*

*Smích otvírá trhlinu
za černou záclonou
Trubte! Bude soud*

*Každý se kýve sám pod korunou z listí
K obzoru odsunuté křesílko se povléká šedí krajin
jako můj teskný krajíc*

*Cizinec se v přístavu viděl rozsvěcet
okýnka kajut
Tvíd saka sešitý jedním mrknutím
s drsnou zdí paláce
Kufry nebožtíků překážejí na bulváru
Průvan tudy dodnes táhne za nás*

*Dál cítit odpovědnost k prázdnu sobot a fasád
Někteří prý mohou žít bez obrazů
i bez masa
Ohbí kanálu město na jeho okraji
jen odvrací od města k zívání
od sebe odvrácené rozlohy*

*Napříště jsme mohli svou krví
pouze vyplňovat dotazníky
ach Jacku s pohledem upřeným na mrtvý bod
budoucnosti
se před sebou do všech stran vidět rozplétat uzel
křížovatky
Sněhová koule už teď slavně puká
uvnitř orla*

*Jít mumlat v dalekém světle
Čisticí strojky Mart'anů krouží kolem
Jsme tady hned vedle diagramů
v těle hasnoucí Severku
Jablka na sadu předem bubnují
k sobotním výprodejům*

*Slunce nám navečer stojí v nohách
Vypil jsem celý blábol
Zbývá nafouknout pár okrasných prdelí Kusy ker
padají do ztichlé ledničky
Shluk známých tváří se jen tak tak podařilo vytnout
z okolní změti*

XXI

Vzdálenosti

To, za čím se koncem nekončícího odpoledne
ohlížíme v sobotní Praze — zatáčka s kolejí tak
vžehlenou pozdním sluncem
do mírně okrové vozovky, že málem přejímá její
drsnost a ztichle v ní rozlévá svůj lesk
jen pod povrchem, jako tajné sérum —
to není cesta zpátky, jen jiná,
zpětná cesta vpřed.
A její vzdálený konec je blíž než její pustý střed,
kde se vozovka mate a tápavě hmatá budoucnost
v šumící vlně dámských svršků,
jak na sebe níž pod ní hebce zapomíná.

Křižovatka

Pavlu Řezníčkovi

V zácpě na mostu Legií si říkáš
že ve snu by z tramvaje do vedlejší šňůry aut
šlo bez úhony přelézt
(a z auta bůhvíkam vniknout dál tajnou chodbou
s kdovíjakou podzemní vlhkou hlínou prosáklou
ženskou)

Za mostem se pro toho
kdo tu vystoupí shluknou kolem jeho samoty
aspoň divadlo se starou kavárnou
a zamlklým palácem
Po léta tu v duchu obýváme skryté sály v každé
z budov zvlášť podle sezóny
a ve všech najednou Všechny nás tváří v tvář
odtažitému světu
zevnitř společně zpevňují tichým většinou svých
plyšů

Stařec v saku se k nám ke všemu z druhého konce
Národní
vrací jak z minulosti jen proto aby nás beze slov
uvítal
v dnešním odpoledni

*

V Praze
dál chybí
Lisabonské náměstí
to kde by
vprostřed
u prázdného
stojanu
na deštníky
ti nejkřehčí
nedohledně
jen postávali
a hubli
bledli

Lisabonské náměstí
v lehkém vánku
co nejdiskrétnější
nevtíravá
doktrina

Mánesova 7

Nenucené přistání v lokálu
zatímco do masy domů kolem by bylo třeba
pracně sfárat

Někdo sem až od šicího stroje donesl — příčně —
archivní gesto
Jinému ze zdi těl vyrazí vpřed ruka uzrálá v pivní
chapadlo
s napěněnou svítilnou
Pod rudým vzdouváním tváře semílá pračka jiné
možné tváře

Osidla rozkvétají chůzí v souladu s pozdním
městem
jak se slinou koleje táhne tmou až k ocelím města
za městem

V knize, která byla předlohou našeho vydání, je k básni *Pánové živě...* (část X) připojena reprodukce obrazu *Zepelin* (1933) nizozemského malíře Alberta Carla Willinka (1900–1983). Vzhledem k tomu, že nedisponujeme licencí k jejímu publikování, odkazujeme čtenáře k získání dokonalé představy na tištěnou podobu díla.

Petr Král

Město je náš les

Edice Čeští básníci 20. století

Ilustrace Petr Král

Fotografie z archivu autora

Ilustrace na obálce Hybrid_Graphics/Shutterstock.com

Redakce Markéta Teuchnerová

Vydala Městská knihovna v Praze

Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání

Verze 1.0 z 27. 1. 2020

ISBN 978-80-7602-654-4 (pdf)